

รายงานวิจัย

เรื่อง

การประเมินความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับ
ปริญญาตรี โดยใช้แบบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของ
สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา

ผู้วิจัย

บัณฑิต อนุญาหงษ์

TNI

สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

2555

คำนำ

รายงานการวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาอิง จากสำนักวิชาพื้นฐานและภาษา สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น และโดยผู้อำนวยการสำนักวิชาพื้นฐานและภาษา รองศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญแข ประจวบปัจฉิม ช่วยเหลือแนะนำและกรุณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย ด้วยความเมตตา นับแต่เริ่มต้นจนสำเร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณอธิการบดีสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น รองศาสตราจารย์ ดร. กฤษฏา วิสวธีรานนท์ ที่ให้การสนับสนุนผู้วิจัยได้ทำการวิจัยตลอดปีการศึกษา

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.บัณฑิต ไรจน์อารยานนท์ รองอธิการบดีฝ่าย วิจัยและบริการวิชาการที่ได้ให้ทุนอุดหนุนในการทำการวิจัยครั้งนี้ และได้อนุเคราะห์ผู้วิจัยได้รับความสะดวกสบายในการดำเนินการวิจัยด้วยดีตลอดมา

ขอขอบคุณนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นปีการศึกษา2555 ในการให้ความ ร่วมมือการทดลองเครื่องมือแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น และให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัยเป็นอย่างดี

ท้ายที่สุด ผู้วิจัยขอโน้มระลึกถึงพระคุณบุพการี บิดามารดา และครูอาจารย์ทุกท่านที่ได้ อบรมสั่งสอนตลอดมา คุณค่าความดีงามและประโยชน์อันพึงมีจากรายงานการวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัย ขอขอบแต่พระครูสุทรพัฒนกิจ (เพี้ย วิมล) บิดาผู้ล่วงลับไป และขอขอบคุณเพื่อนๆคณาจารย์ สำนักวิชาพื้นฐานและภาษาที่ให้ความสนใจและให้ความช่วยเหลือตลอดมา

TNI

บัณฑิต อนุญาหงษ์

18 ก.พ. 2556

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น 2) เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นและความตรงด้านเนื้อหาของแบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ และ 3) เพื่อศึกษาความสามารถในการเรียนของนักศึกษาแต่ละคณะ ตามทักษะทางภาษาใน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการฟัง ด้านการอ่าน ด้านการเขียน ด้านคำศัพท์ และด้านไวยากรณ์

กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ภาคการศึกษา 1 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 150 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling Technique) เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น 1 ฉบับ จำนวน 60 ข้อ 60 คะแนน ใช้เวลาในการทดสอบ 75 นาที ซึ่งประกอบด้วย 5 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน ทักษะด้านคำศัพท์ และทักษะด้านไวยากรณ์

ผลการวิจัยพบว่า

1. แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาอังกฤษ จำนวน 3 คน ผู้เชี่ยวชาญทางด้านวัดผลการศึกษา จำนวน 2 คน พิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยนำผลคะแนนที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญไปคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง ซึ่งมีค่าตั้งแต่ 0.70 ถึง 1.00 แสดงว่าแบบทดสอบมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

1.1 ผลการทดสอบเพื่อหาคุณภาพ ปรากฏว่า ส่วนที่ 1 ทักษะการฟัง จำนวน 12 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.36 ถึง 0.69 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.22 ถึง 0.61 ส่วนที่ 2 ทักษะการอ่าน จำนวน 12 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.32 ถึง 0.68 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.23 ถึง 0.62 ส่วนที่ 3 ทักษะการเขียน จำนวน 12 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.30 ถึง 0.64 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.21 ถึง 0.66 ส่วนที่ 4 ด้านคำศัพท์ จำนวน 12 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.44 ถึง 0.61 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.29 ถึง 0.58 ส่วนที่ 5 ด้านไวยากรณ์ จำนวน 12 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.38 ถึง 0.65 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.21 ถึง 0.55 ซึ่งข้อสอบทุกข้อมีความยากง่ายและอำนาจจำแนกผ่านเกณฑ์ที่กำหนดทุกข้อ

1.2 ผลการตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนทั้งฉบับ ด้วยสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's product -moment correlation coefficient) จากแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ซึ่งคะแนนรายข้อกับคะแนนทั้งฉบับของแบบทดสอบมีความสัมพันธ์กันอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกข้อ และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ตั้งแต่ .55 ถึง .83 แสดงว่าแบบทดสอบมีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง

1.3 ผลการหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -coefficient) ผลการวิเคราะห์ ดังนี้ แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ส่วนที่1 การฟัง มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.84 ส่วนที่2 การอ่าน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.86 ส่วนที่3 การเขียน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.88 ส่วนที่4 คำศัพท์ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.89 ส่วนที่5 ไวยากรณ์ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.90 และแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้งฉบับมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.87 ส่วนความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัดมีค่าตั้งแต่ 0.74 ถึง 0.89

2. ผลคะแนนตามทักษะทางภาษา นักศึกษาทำคะแนนโดยรวมเฉลี่ยได้ 34.46 และทักษะที่นักศึกษาได้คะแนนมากที่สุด ได้แก่ ทักษะด้านคำศัพท์ ค่าเฉลี่ย คือ 8.49 ส่วนทักษะที่นักศึกษาได้คะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ ทักษะการฟัง ค่าเฉลี่ย คือ 7.06 จากคะแนนเต็ม 12

3. ผลคะแนนตามคณะ นักศึกษาทำคะแนนเฉลี่ยรวมได้ 34.46 จาก 60 คณะ และคะแนนเฉลี่ยสูงสุดมาจากคณะบริหารธุรกิจ ซึ่งนักศึกษาทำคะแนนเฉลี่ยได้ 34.76 อันดับที่สอง ได้แก่ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ ได้คะแนนเฉลี่ยที่ 34.46 ส่วนนักศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ ได้คะแนนเฉลี่ยน้อยสุดที่ 34.18

คำสำคัญ: แบบทดสอบวัดความสามารถภาษาอังกฤษ, ความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษ, การประเมินความสามารถการเรียนภาษาอังกฤษ, การพัฒนาแบบวัดความสามารถภาษาอังกฤษ

TNI

THAI-NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY

ABSTRACT

Research Title: An Assessment of English Language Learning Proficiency of Students in Tertiary Level by Using English Ability Test of College of General Education and Languages, Bundit ANUYAHONG (2012)

The purposes of this research were 1) to develop English language ability test of College of General Education and Languages 2) to find out reliability and validity of the test and 3) to study the ability in English learning of the students in each faculty according to 5 skills; listening, reading, writing, vocabulary and grammar.

The subjects were 150 undergraduate students at Thai-Nichi Institute of Technology, during 2012 academic year which derived through simple random sampling technique. The experiment was an English learning ability test (60 items: 75 minutes) which consisted of 5 skills; listening, reading, writing, vocabulary and grammar.

The results of the study were as follows:

1. The test showed content validity with index of correspondence values between the tests, scoring criteria, and expected learning outcome, of 0.70 to 1.00, which passed the set criteria.

- 1.1 The results of test quality showed the difficulty of part1: listening skill (12 items) ranged from 0.36 to 0.69, and the discriminative power ranged from 0.22 to 0.61. The difficulty of part2: reading skill (12 items) ranged from 0.32 to 0.68, and the discriminative power ranged from 0.23 to 0.62. The difficulty of part3: writing skill (12 items) ranged from 0.30 to 0.64, and the discriminative power ranged from 0.21 to 0.66. The difficulty of part4: vocabulary (12 items) ranged from 0.44 to 0.61, and the discriminative power ranged from 0.29 to 0.58. The difficulty of part5: grammar (12 items) ranged from 0.38 to 0.65, and the discriminative power ranged from 0.21 to 0.55, which passed the set criteria in all part.

1.2 The construct validity of the test by determining relations between item scores and total – tests scores through Pearson correlation coefficient, the values ranged from 0.55 to 0.83, the relations being at the 0.01 level of statistical significance.

1.3 The results of the reliability of the test by means of the Cronbach alpha coefficient formula ranged in value from part1: listening 0.84, part2: reading 0.86, part3: writing 0.88, part4: vocabulary 0.89 and part5: grammar 0.90, being statistically significant at the 0.01 level. The reliability of the test was at 0.87. The scoring criteria involving the test ranged in value from 0.74 to 0.89, being statistically significant at the 0.01 level.

2. The students' mean scores were 34.46 (out of 60) according to language skills. The highest rank was vocabulary ($x=8.49$ out of 12). The lowest rank was listening ($x=7.06$ out of 12).

3. The students' mean scores were 34.46 (out of 60) according to faculties. The highest mean scores were 34.76 from the students of Faculty of Business Administration, 34.46 from the students of Faculty of Information Technology, and 34.18 from the students of Faculty of Engineering respectively.

Keywords: *English Learning Ability Test, English learning Ability, Assessment of English learning Ability, Development of English Ability Test*

TNI

TAHITI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY

สารบัญ

บทที่

หน้า

คำนำ

บทคัดย่อ

Abstract

สารบัญ

บัญชีตาราง

1	บทนำ.....	1
	ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	2
	ขอบเขตของการวิจัย.....	2
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	3
2	วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	4
	แนวคิดเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้.....	5
	แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา.....	23
	แนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษา.....	25
	แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษา.....	27
	แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทักษะทางภาษาอังกฤษ.....	29
	ทักษะการฟัง.....	29
	ทักษะการพูด.....	34
	ทักษะการเขียน.....	38
	ทักษะการอ่าน.....	42
	แนวคิดวิธีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ.....	49
	การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ.....	50
	แนวคิดและทฤษฎีการทดสอบทักษะสัมพันธ์.....	52
	รูปแบบการทดสอบทักษะสัมพันธ์.....	53
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	56
	งานวิจัยภายในประเทศ.....	56
	งานวิจัยต่างประเทศ.....	57

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
3	วิธีดำเนินการวิจัย.....	58
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	58
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	59
	การสร้างและพัฒนาแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ	59
	วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	62
	การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้.....	62
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	65
	สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	65
	การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	65
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	66
5	สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	82
	ขอบเขตของการวิจัย.....	82
	เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	83
	วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	83
	สรุปผลการวิจัย.....	83
	การอภิปรายผล.....	85
	ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งนี้.....	89
	ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป.....	89
	บรรณานุกรม.....	90

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ภาคผนวก.....	97
ก. ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของความเที่ยงตรงตามเนื้อหาของ แบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ จากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน	98
ข. แบบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 75 ข้อ ที่ผ่านการประเมินเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญ.....	102
ค. ค่า p ค่า r ของแบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ จำนวน 60 ข้อ.....	115
ง. แบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษา ระดับปริญญาตรี จำนวน 60 ข้อ.....	117
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	127

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	จำนวนนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ได้มาจากการสุ่มทั้ง 3 คณะ.....	58
2	ความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียน ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ส่วนที่ 1 ทักษะการฟัง จากการทดสอบครั้งที่ 1.....	67
3	ความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียน ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ส่วนที่ 2 ทักษะการอ่าน จากการทดสอบ ครั้งที่ 1.....	68
4	ความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถทาง การเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ส่วนที่ 3 ทักษะการเขียน จากการทดสอบ ครั้งที่ 1.....	69
5	ความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียน ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ส่วนที่ 4 ทักษะด้านคำศัพท์ จากการทดสอบ ครั้งที่ 1.....	70
6	ความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถทาง การเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ส่วนที่ 5 ทักษะด้านไวยากรณ์ จากการทดสอบ ครั้งที่ 1.....	71
7	สถิติพื้นฐาน ของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ทั้ง 5 ส่วน.....	72
8	ความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียน ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ส่วนที่1 ทักษะการฟัง จากการทดสอบเพื่อหาคุณภาพ.....	73
9	ความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียน ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ส่วนที่2 ทักษะการอ่าน จากการทดสอบเพื่อหาคุณภาพ.....	74
10	ความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียน ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ส่วนที่3 ทักษะการเขียน จากการทดสอบเพื่อหาคุณภาพ.....	75

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
11 ความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ส่วนที่4 ด้านคำศัพท์จากการทดสอบเพื่อหาคุณภาพ.....	76
12 ความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ส่วนที่5 ด้านไวยากรณ์ จากการทดสอบเพื่อหาคุณภาพ.....	77
13 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบทดสอบด้วยสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน จากการทดสอบเพื่อหาคุณภาพ.....	78
14 ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ทั้งฉบับ.....	80
15 สถิติพื้นฐาน ของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ทั้ง 5 ส่วน และโดยรวม.....	81
16 คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ของนักศึกษาทั้ง 3 คณะ และโดยรวม.....	81

TNI

TAHITI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น เป็นสถาบันการศึกษาที่ได้เปิดสอนเพื่อพัฒนาและผลิตบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถและมีคุณภาพในด้านเทคโนโลยีและอุตสาหกรรม นอกจากนี้ยังได้มีนโยบายให้นักศึกษามีศักยภาพที่ดีในด้านการสื่อสารด้วยภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษ การเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาเป็นเรื่องที่สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ได้วางไว้ ในการนี้สถาบันได้จัดให้มีการเปิดสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นวิชาบังคับ 3 รายวิชาให้แก่ นักศึกษาทุกคนของสถาบันฯ และยังมีการเปิดวิชาเลือกของภาษาอังกฤษในแต่ละสาขาวิชาอีกด้วย (คู่มือนักศึกษา 2555: 22) ซึ่งทำให้มีความมั่นใจได้ในระดับหนึ่งว่า นักศึกษาที่เรียนจบไปจากสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นมีความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ใช้การได้ดี ขณะเดียวกันทางสถาบันฯ ยังได้จัดเตรียมความพร้อมด้านอื่นๆ ให้แก่นักศึกษาในการเรียนภาษาอังกฤษด้วย

ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางภาษาหนึ่งที่ใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างชาติต่าง ๆ ทั่วโลกและได้เข้ามามีบทบาทต่อชีวิตความเป็นอยู่ของคนไทยเสมอมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานการณ์ปัจจุบันของประเทศได้รับผลกระทบการเปลี่ยนแปลงของโลกที่มุ่งไปสู่โลกาภิวัตน์ทำให้คนไทยต้องให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษและจะต้องเรียนภาษาอังกฤษให้ได้ในระดับที่ผู้เรียนสามารถจะสื่อสารได้(คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.2546 : คำชี้แจง) ซึ่งผู้เรียนจะต้องมีความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษพอสมควรที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตรนั้นได้ไม่ว่าจะเป็นการฟังพูดอ่านและเขียน การติดต่อสื่อสารต่าง ๆ ซึ่งความรู้ทางภาษาอังกฤษที่จำเป็น คือผู้เรียนต้องมีความรู้ในเรื่องโครงสร้างไวยากรณ์คำศัพท์ต่างๆ หรือสำนวนที่สำคัญ ๆ การอ่านเพื่อความเข้าใจ การเขียนทั่วไป การเขียนจดหมายการฟังประโยคข้อความและบทความสั้น ๆ และการพูดเพื่อติดต่อสื่อสาร (วิชา ภาณวงศ์. 2542 : 9) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ คราเชน (Krashen, 2003: 147) ได้กล่าวว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่กำหนดให้เรียนในระดับประถมศึกษาจนถึงอุดมศึกษา เน้นการสร้างสรรคทางภาษาที่หลากหลาย ส่งเสริมให้เกิดปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนและระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนโดยการปฏิบัติกิจกรรมเป็นคู่ เป็นกลุ่ม หรือเดี่ยว เพื่อให้ผู้ใช้ภาษาอังกฤษ ในบรรยากาศการเรียนที่มีการปฏิบัติงานร่วมกัน ในสถานการณ์ที่จำลองขึ้นหรือสถานการณ์จริง โดยใช้สื่อที่เหมาะสมทั้งสื่อที่พบเห็นในชีวิตจริงและสื่อเทคโนโลยีที่ทันสมัยและน่าสนใจ

ข้อสอบหรือแบบทดสอบที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็นแบบทดสอบก่อนเรียน แบบทดสอบหลังเรียน หรือแบบฝึกหัดระหว่างบทเรียนก็ตาม หลังจากที่ผ่านมากระบวนการออกแบบทดสอบตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมของบทเรียนแล้ว ก่อนที่จะนำไปใช้งานจะต้องผ่านการทดสอบหาคุณภาพก่อน เนื่องจากแบบทดสอบเป็นเครื่องมือที่ใช้ประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนว่าบรรลุตามวัตถุประสงค์หรือไม่ อีกทั้งยังใช้ในการประเมินประสิทธิภาพของบทเรียนหากแบบทดสอบไม่มีคุณภาพ ย่อมส่งผลให้คุณภาพของบทเรียนไม่มีคุณภาพตามไปด้วยในทางตรงกันข้ามหากแบบทดสอบที่ใช้ในบทเรียนมีคุณภาพดี ย่อมส่งผลให้บทเรียนมีคุณภาพดีตามไปด้วยเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาบทเรียนการสอนภาษาอังกฤษในการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบกับวิธีการเรียนการสอนรูปแบบต่าง ๆ เช่น การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างการใช้วิธีการสอน หรือบทเรียนการสอนทักษะต่างๆกับวิธีการสอนแบบปกติ ย่อมต้องใช้แบบทดสอบที่มีคุณภาพผ่านตามเกณฑ์มาตรฐาน เพื่อถ่ายทอดผลการทดสอบที่เป็นจริง เนื่องจากส่วนนี้เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผลการวิจัยสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่ เพียงใด (Lado, 1967: 214)

เนื่องจากสำนักวิชาพื้นฐานและภาษา ได้จัดการเรียนการสอนภาษามาเป็นเวลา 5 ปี และยังไม่ได้มีการพัฒนาและวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบวัดความสามารถทางภาษาสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และต้องการสำรวจความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่ทำการสอนโดยสำนักวิชาพื้นฐานและภาษา สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความประสงค์จะศึกษาประสิทธิภาพของข้อสอบ และความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในแต่ละคณะ เพื่อนำผลของการศึกษารั้งนี้ไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนและการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น
2. เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นและความตรงด้านเนื้อหาของแบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ
3. เพื่อศึกษาความสามารถในการเรียนของนักศึกษาแต่ละคณะ ตามทักษะทางภาษาใน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการฟัง ด้านการอ่าน ด้านการเขียน ด้านคำศัพท์ และด้านไวยากรณ์

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการประเมินความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้แบบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของสำนักวิชาพื้นฐานและภาษาของ

นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ปีการศึกษา 2555 โดยมีประชากรและกลุ่มตัวอย่าง และตัวแปรที่ศึกษา ดังนี้

1. **ประชากร** ได้แก่ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ภาคการศึกษา1 ปีการศึกษา2555 จำนวน 300 คน

2. **กลุ่มตัวอย่าง** ได้แก่ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ภาคการศึกษา1 ปีการศึกษา2555 จำนวน 150 คนได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling Technique)

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

3.2 ความเชื่อมั่นและความตรงด้านเนื้อหาของแบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ชั้นปีที่1 จาก 3 คณะ ได้แก่ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ และคณะบริหารธุรกิจ ปีการศึกษา 2555

สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา หมายถึง สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา ที่เปิดสอนด้านภาษาอังกฤษด้านภาษาญี่ปุ่น และด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ในระดับอุดมศึกษา โดยแบ่งออกเป็น 3 แผนก คือ แผนกภาษาอังกฤษ แผนกภาษาญี่ปุ่น และแผนกมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ปีการศึกษา 2555

การประเมิน หมายถึง การประเมินความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้แบบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของสำนักวิชาพื้นฐานและภาษา สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียน ปีการศึกษา 2555

ความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ความสามารถทักษะการฟัง ความสามารถทักษะการอ่าน ความสามารถทักษะการเขียน ความสามารถด้านการเรียนรู้คำศัพท์ ความสามารถด้านไวยากรณ์อังกฤษ

แบบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง แบบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการฟัง ด้านการอ่าน ด้านการเขียน ด้านคำศัพท์ และด้านไวยากรณ์

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับ แนวคิดเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้ แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา แนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษา แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน ภาษา แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทักษะทางภาษาอังกฤษ แนวคิดวิธีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ แนวคิดและทฤษฎีการทดสอบทักษะ สัมพันธ์ และรูปแบบการทดสอบทักษะสัมพันธ์ ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งผู้วิจัยได้จัดเป็นหัวข้อนำเสนอตามลำดับดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้
2. แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา
3. แนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษา
4. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษา
5. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทักษะทางภาษาอังกฤษ
6. แนวคิดวิธีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
7. การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
8. แนวคิดและทฤษฎีการทดสอบทักษะสัมพันธ์
9. รูปแบบการทดสอบทักษะสัมพันธ์
10. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้

การประเมินผลการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญในการเรียนการสอนเพราะเป็นตัวชี้ให้เห็นข้อบกพร่อง จุดอ่อนจุดแข็งของการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลที่ดีเปรียบเสมือนคำติชมในเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งการประเมินนั้น ประเมินจาก กระบวนการการเรียนการสอน ครูผู้สอน ผู้เรียน สื่อการเรียนการสอน หลักสูตรการเรียนการสอน เป็นต้น ซึ่งมีลักษณะดังต่อไปนี้

1.1 องค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอน

การจัดการเรียนการสอนเป็นการจัดการเรียนรู้เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมมนุษย์ในทางที่ดีขึ้นมีคุณประโยชน์ต่อตนเอง สังคม และประเทศชาติ เพราะจะนำไปสู่การพัฒนาตนเอง พัฒนาสังคมและพัฒนาประเทศชาติ สำหรับองค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอน มีสรุปปัจจัยการจัดการเรียนการสอนไว้ในด้านต่างๆดังนี้ (พันธ์ศักดิ์ พลสารมัย วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา และทิพย์รัตน์ สีเพชรเหลือง. 2543: 38) ด้านผู้เรียน ได้แก่ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การมีส่วนร่วม จริยธรรม สุขภาพกายและจิต ความพร้อมความเข้าใจ ทักษะ ทักษะพื้นฐานครอบครัวและการแข่งขัน ด้านผู้สอน ได้แก่ สุขภาพกายและจิต จริยธรรม ทักษะ ความรู้ในวิชาชีพบุคลิกภาพ ลีลาการสอนและใฝ่รู้ใฝ่ใจ และความพร้อม ด้านหลักสูตร ได้แก่ เนื้อหาวิชา วิธีการสอน เทคนิคการสอน การวัดและประเมินผลและเวลาที่จัดสอน ด้านสภาพแวดล้อม ได้แก่ การจัดการ เช่น จำนวนนักศึกษา ความร่วมมือสวัสดิการ การติดตามผล นโยบายสถานที่ บุคลากร งบประมาณ สภาพสังคม ความมีชื่อเสียงของมหาวิทยาลัย และบรรยากาศ ด้านสื่อการสอน ได้แก่ ความทันสมัย และการเลือกใช้สื่อ และด้านแหล่งข้อมูล ได้แก่ ห้องสมุด และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ซึ่งเป็นแนวทางในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจและสังคม ส่วนปรัชญา เวสารัช (2545 : 13) ได้กำหนดองค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอนไว้ 8 องค์ประกอบ ได้แก่

1. สารเนื้อหาในการเรียนการสอน คือการจัดทำหลักสูตรเป็นตัวกำหนดเนื้อหาสาระเนื้อหาสาระในการเรียนการสอนควรทันสมัย เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียน
2. ครู ผู้สอน หรือผู้ให้การเรียนรู้ ผู้ถ่ายทอดเนื้อหาสาระ ได้แก่ ครูและอาจารย์ต้องได้รับการศึกษาอบรมมาทั้งในด้านเนื้อหาและวิธีการถ่ายทอด เพื่อให้สามารถถ่ายทอดความรู้และสาระวิชาที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. สื่อและอุปกรณ์สำหรับการเรียนการสอน เช่น อาคาร สถานที่ อุปกรณ์ในห้องปฏิบัติการต่าง ๆ เครื่องคอมพิวเตอร์ เป็นต้น สื่อและอุปกรณ์เป็นส่วนประกอบที่จำเป็นสำหรับการจัดการเรียนการสอน จึงต้องมีปริมาณอย่างเพียงพอ อยู่ในสภาพใช้งานได้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ
4. รูปแบบวิธีการเรียนการสอนผู้สอนควรเลือกใช้รูปแบบวิธีการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับกลุ่มผู้เรียนแต่ละกลุ่ม จำเป็นต้องใช้ความคิดสร้างสรรค์ประกอบกับการทำความเข้าใจธรรมชาติการเรียนรู้ของผู้เรียน
5. ผู้บริหารและบุคลากรที่ทำหน้าที่สนับสนุนการศึกษา ในการจัดการเรียนการสอนต้องมีผู้รับผิดชอบที่อาจไม่ได้เป็นผู้ถ่ายทอดโดยตรง ได้แก่ ผู้บริหาร ซึ่งมีหน้าที่จัดการเรียนการสอนที่ตนรับผิดชอบให้เป็นไปโดยเรียบร้อยนำไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ

6. เงินทุนสนับสนุน การจัดการเรียนการสอนเป็นเรื่องของการลงทุน ซึ่งผู้ลงทุนอาจเป็นรัฐบาลในฐานะผู้รับผิดชอบการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เงินทุนจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยให้การจัดการเรียนการสอนเกิดผลตามเป้าหมาย

7. สถานที่ศึกษาและบรรยากาศแวดล้อม สิ่งที่ผู้บริหารและผู้จัดการเรียนการสอนต้องดูแลคือ การมีสถานที่ ห้องเรียนและบรรยากาศแวดล้อมที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนให้เพียงพอเหมาะสม และปลอดภัยซึ่งเป็นสิ่งที่เอื้อต่อการเรียนรู้

8. ผู้เรียน ถือเป็นองค์ประกอบสำคัญที่สุดของการเรียนการสอน เพราะผู้เรียนเป็นเป้าหมายหลักของการจัดการเรียนการสอน โดยมีปรัชญาพื้นฐานสำคัญคือ ทุกคนต้องเป็นส่วนสำคัญของการจัดการเรียนการสอน

องค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอนจึงหมายถึง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนทั้งระบบภายในสถาบันอุดมศึกษาที่มีความสัมพันธ์กัน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ สำหรับรายละเอียดขององค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอน 6 ด้าน ที่แสดงถึงคุณภาพภายในสถาบันอุดมศึกษา ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านนักศึกษา ด้านการวัดและประเมินผล และด้านปัจจัยเกื้อหนุน

1.2 องค์ประกอบด้านหลักสูตร

หลักสูตรเป็นหัวใจสำคัญของการศึกษา เมื่อกล่าวถึงการศึกษาไม่ว่าจะเป็นระดับใดจำเป็นจะต้องกล่าวถึงหลักสูตรควบคู่กันไปด้วยเสมอ ซึ่งเปรียบเสมือนเครื่องชี้แนะแนวทางว่าควรจะดำเนินการจัดการศึกษาไปในแนวทางใด (ชมพันธุ์ ญูชรร ณ อยุธยา. 2540: 1) โดยให้ความเห็นของหลักสูตรแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มแรกหมายถึง แผนประสบการณ์การเรียนรู้ที่เป็นเอกสารหรือโครงการการศึกษาที่สถาบันการศึกษาได้จัดวางแผนไว้เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาตามแผนหรือโครงการที่ได้กำหนดไว้ รวมถึงแผนการเรียนรู้ เนื้อหาวิชาของรายวิชาต่าง ๆ กิจกรรมการเรียนการสอนและการประเมินผลตามที่ได้กำหนด ส่วนกลุ่มที่สอง ให้ความหมายว่า หลักสูตร หมายถึง ประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้เรียนที่สถาบันการศึกษาจัดให้ หมายรวมถึง แผนประสบการณ์การเรียนรู้และการนำหลักสูตรไปใช้ด้วย (ชมพันธุ์ ญูชรร ณ อยุธยา. 2540: 3)

นอกจากนี้ทีศนา แชมมณี (2535: 1) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรว่า หมายถึง โปรแกรมการศึกษาใด ที่ได้กำหนดโครงสร้างการเรียนรู้ ประกอบด้วยรายวิชาต่าง ๆ พร้อมทั้งคำแนะนำเกี่ยวกับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ของแต่ละรายวิชา และนาราวดี ศิริโรจน์ (2543: 16) ได้สรุปความหมายของหลักสูตรว่า หมายถึง แนวทางในการปฏิบัติที่จะจัดให้แก่ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ความสามารถ หลักสูตรจึงประกอบด้วย วัตถุประสงค์โครงสร้าง เนื้อหาวิชาของหลักสูตร คุณลักษณะของอาจารย์ วัสดุการศึกษา ตำราเรียน สถานที่เรียน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัด

และประเมินผล และการบริหารหลักสูตรที่สอดคล้องกับสังคมแต่ละยุคสมัยคุณลักษณะตามความมุ่งหมายของการศึกษาที่วางไว้ นอกจากนี้ ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2545: 25) ได้สรุปความหมายของหลักสูตรไว้คือ หลักสูตรเป็นศาสตร์ที่มีทฤษฎี หลักการและการนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนตามที่มุ่งหมายไว้ หลักสูตรเป็นระบบในการจัดการศึกษา โดยมีปัจจัยนำเข้า (Input) เช่น ครู ผู้เรียน วัสดุอุปกรณ์ กระบวนการ (Process) คือ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผลผลิต (Output) คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสำเร็จทางการศึกษา เป็นต้น และหลักสูตรเป็นแผนการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งประสงค์จะอบรมฝึกฝนผู้เรียนให้เป็นไปตามเป้าหมายที่ต้องการ

การศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นการเตรียมความพร้อมให้นักศึกษาออกไปเผชิญกับความท้าทายในด้านวิชาการที่ก้าวไปไม่หยุดยั้ง การจัดหลักสูตรและการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาจึงต้องคำนึงการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเรียนรู้ทักษะการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง การใช้ความคิดสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการอยู่ร่วมกันในสังคมเพื่อพัฒนาศักยภาพของนักศึกษาแต่ละคนให้ถึงขีดสุด (พันธ์ศักดิ์ พลสารมัย วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา และ ทิพย์รัตน์ สีเพชรเหลือง, 2543: 33) ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าหลักสูตรมีความสำคัญอย่างมากต่อการจัดการเรียนการสอน การจัดทำเอกสารหลักสูตร การให้คำแนะนำเกี่ยวกับหลักสูตรที่เปิดสอน การบริหารหลักสูตร การปรับปรุงหลักสูตร การติดตามผลการใช้หลักสูตรและการประเมินหลักสูตร ที่สอดคล้องกับการประกอบอาชีพและการดำรงชีวิตตามท้องถิ่นของชุมชน

1.3 องค์ประกอบด้านอาจารย์ผู้สอน

อาจารย์เป็นบุคคลที่มีความสำคัญที่สุดในการจัดการศึกษา เพราะเป็นผู้ดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนให้บรรลุผล เป็นผู้ก่อให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาการโดยรอบด้านขึ้นในตัวผู้เรียนอาจารย์ผู้สอนจึงต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถในวิชาชีพ มีความรู้เรื่องเทคนิคการสอนและระเบียบวิธีที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจและความทรงจำได้ดี เข้าใจด้านจิตวิทยาแห่งการเรียนรู้และจิตวิทยาสังคมสำหรับผู้เรียน นอกจากนี้จะต้องเป็นผู้มีความรู้ด้านวัฒนธรรมและสภาพแวดล้อมของชุมชนเพื่อให้ความรู้แก่ผู้เรียนโดยสอดคล้องกับสังคมนั้น และอาจารย์ต้องตระหนักถึงบทบาทหน้าที่ของตน พัฒนาตนเอง พัฒนาบุคลิกภาพ มีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายเพื่อสร้างทรัพยากรมนุษย์ เข้าใจวิชาชีพในระดับอุดมศึกษาและปฏิบัติการกิจให้ครบถ้วนทุกประการ เพื่อสร้างความเป็นเลิศในศาสตร์และความเป็นเลิศของบัณฑิต (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา, 2544ก: 9) ดังนั้นอาจารย์จึงเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการสร้างผลผลิตที่มีคุณภาพตรงตามเป้าหมาย คุณภาพของอาจารย์จึงหมายถึงรวมถึงคุณวุฒิ ประสบการณ์ ความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ ความมีวัฒนธรรมและอารยธรรม รวมทั้งการอุทิศตนต่อภาระรับผิดชอบที่กำหนดไว้ด้วย (อดุลย์ วิริยะเวชกุล, 2541: 53) การที่อาจารย์จะปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างเต็มศักดิ์ศรี และเต็มความภาคภูมิใจได้นั้นจะต้องมีหลักยึดเพื่อนำคนไปสู่สิ่งที่สูงสุด หรือเป็นอุดมคติของอาชีพ คือ การมี

อุดมการณ์ ซึ่ง วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2544: 2-5) ได้กำหนดหลักยึดประจำใจทุกขณะที่ประกอบภารกิจ 5 ประการ คือ

1. เต็มรู้ คือ มีความรู้บริบูรณ์ ทั้งความรู้ด้านวิชาการและวิชาชีพ ความรู้เรื่องโลก และความรู้เรื่องธรรมชาติ

2. เต็มใจ คือ ความมีใจเป็นครู รักอาชีพและรักศิษย์

3. เต็มเวลา คือ ความรับผิดชอบ การทุ่มเทเพื่อการสอนอย่างเต็มที่

4. เต็มคน คือ การพัฒนาตนเองทั้งด้านร่างกายและจิตใจ อารมณ์ สังคม เป็นแบบอย่างที่ดีงามในการแสดงออกทั้งในและนอกห้องเรียน

5. เต็มพลัง คือ การทุ่มพลังสติปัญญาและความสามารถในการสอน

นอกจากนี้ การเป็นอาจารย์ที่ดีและมีคุณภาพยังต้องเป็นผู้ที่มีความเป็นนักวิชาการ ซึ่งคุณสมบัติของความเป็นนักวิชาการมีดังนี้คือ

1. ความใฝ่รู้ มีความปรารถนาอยากรู้ความหมายของสิ่งต่าง ๆ ทั้งที่เกิดขึ้นรอบ ๆ ตัวและปรากฏอยู่ในตำรา

2. ฉันทะ หมายถึง ความชอบความพอใจที่มีต่อสิ่งที่เลือกทำ เลือกวิชาที่ตัวเองถนัดซึ่งจัดว่าเป็นอาชีพของตนเอง

3. ความขยันหมั่นเพียร หมายถึง แสวงหาความรู้เพิ่มเติม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในรูปของการเขียนบทความทางวิชาการ เขียนหนังสือและตำรา

4. ความกล้าหาญ หมายถึง กล้าที่จะแสดงความคิดเห็นที่ตัวเองเข้าใจว่าถูกต้อง โดยผ่านทางสื่อต่าง ๆ เช่น การบรรยาย การเขียนบทความทางวิชาการ การเรียบเรียงตำราหรือหนังสือ

5. จรรยาบรรณ หมายถึง ความไม่พอใจที่จะบิดเบือนตรรกศาสตร์ของความคิดเพียงเพื่อค้นคว้าความคิดอื่นที่ตนไม่เห็นด้วย ในรายงานการประชุมระดับชาติ เรื่อง “บัณฑิตไทยในอุดมคติ” ได้กล่าวว่าครูในยุคโลกาภิวัตน์ ควรมีคุณสมบัติดังนี้

1. มีความรู้ในวิชาชีพพื้นฐานสามารถประสานสัมพันธ์ให้ศิษย์นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

2. รู้ในทิศทางของประเทศและทันเหตุการณ์ของโลก

3. สอนศิษย์ให้คิดวิเคราะห์และทำงานเป็น

4. เป็นผู้ส่งเสริม เชื่อมระหว่างวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและความเป็นเอกลักษณ์ไทย

5. เป็นผู้ส่งเสริมมนุษยชนและประชาธิปไตย

6. ต้องประพฤติและปรับปรุงตนเอง ให้เหมาะสมกับอาชีพครู

7. ต้องปรับปรุงตนเองให้ทันสมัย และรู้เท่าทันความเปลี่ยนแปลงของสังคม เศรษฐกิจการเมือง

1. รู้ แม่นยำในเนื้อหา
2. เตรียมการบรรยายอย่างดี มีขั้นตอน
3. สอนเนื้อหาที่สัมพันธ์กับชีวิตและนำไปใช้ได้
4. กระตุ้นให้ผู้เรียนถามและแสดงความคิดเห็น
5. กระจายความรู้ในวิชาของตน
6. เป็นกันเอง ติดต่อกับเข้าพบได้ง่าย
7. คำนึงถึงความก้าวหน้าของนิสิต
8. มีอารมณ์ขัน
9. เห็นอกเห็นใจ เมตตา กรุณา
10. ใช้เครื่องมืออุปกรณ์อย่างมีประสิทธิภาพ

ส่วนลักษณะของอาจารย์ที่ดีตามความคิดเห็นของฟินอคเชียโร (Finocchiaro 1983: 185) คือ มีความรู้ในเรื่องที่จะสอนดีให้เกียรติผู้เรียน ความเป็นกันเองเป็นกัลยาณมิตร และมีความเอื้ออาทรต่อผู้เรียน ทำ บทเรียนให้น่าสนใจ เป็นคนเรียบเรียงสาระของการสอนได้อย่างมีระเบียบต่อเนื่องในฐานะของอาจารย์ใน มหาวิทยาลัย นอกจากภารกิจด้านการสอนแล้ว ฮีตัน (Heaton, 1990) กล่าวว่า อาจารย์ยังต้องมีบทบาท นอกเหนือจากการสอนกระบวนการวิชาต่าง ๆ ซึ่งเป็นหน้าที่หลัก ได้แก่บทบาทที่ 1 ผู้เชี่ยวชาญ (The Expert) การเป็นผู้สอนในชั้นเรียน เนื่องจากประสบการณ์และความรู้ที่เฉลียวฉลาดไม่ได้หมายความว่าผู้สอนมี ความรอบรู้ไปหมดทุกอย่าง ถ้าผู้เรียนถามคำถามในสิ่งที่ผู้สอนตอบไม่ได้ ผู้สอนต้องกลับไปค้นคว้าหรือ แนะนำแหล่งค้นคว้าเพื่อให้ผู้เรียนหาคำตอบได้บทบาทที่ 2 ผู้มีอำนาจอย่างเป็นทางการ (The Formal Authority) ผู้สอนต้องจัดกระบวนการเรียนการสอนเพื่อสร้างประสบการณ์ให้ผู้เรียนตามเกณฑ์มาตรฐาน และตามจุดมุ่งหมายที่กำหนด บทบาทที่ 3 ผู้แทนสังคม (The socializing Agent) บทบาทของผู้สอนจะมี มากกว่าการเป็นผู้สอนเพียงอย่างเดียว แต่จะเป็นตัวแทนของคุณค่า ข้อเท็จจริง มาตรฐาน กระบวนการ กิจกรรมและความสนใจในสาขาวิชาของผู้สอนด้วย บทบาทที่ 4 ผู้อำนวยความสะดวก (The Facilitator) ผู้สอนควรช่วยเหลือผู้เรียน โดยการชี้แนะแหล่งวิทยาการต่าง ๆ แก่ผู้เรียน ให้คำแนะนำและแนะแนวทาง ช่วยกระตุ้นผู้เรียนให้มีการพัฒนาตนเอง บทบาทที่ 5 ผู้เป็นแบบอย่าง (The Role Model) ผู้สอนจะต้อง แสดงภาพลักษณ์ที่เหมาะสมเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้เรียน ควรแสดงบุคลิกลักษณะและความมั่นใจในตัวเอง ออกมาในระหว่างการสอน บทบาทที่ 6 ผู้เป็นมนุษย์ (The Person) พึงระลึกอยู่เสมอว่าตัวเองเป็นมนุษย์ ทั้งในและนอกห้องเรียน ต้องทำให้ผู้เรียนเกิดความเชื่อมั่นและกระตุ้นให้เขาแสดงความคิดเห็นและ

ความรู้สึกลักษณะที่แท้จริงออกมาการที่จะพิจารณาคัดเลือกบุคคลที่จะเข้ามาเป็นผู้สอนในสถาบันอุดมศึกษานั้น ควรจะมีการคัดเลือกบุคคลที่มีลักษณะของครูที่ดี มีคุณลักษณะทางวิชาการดังที่กล่าวและต้องมีความรู้ความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง ในบทบาทหน้าที่ของการเป็นอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษาด้วย จึงจะทำให้การเรียนการสอนประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2544: 37) ได้กำหนดคุณลักษณะของผู้สอนระดับอุดมศึกษาไว้ดังนี้

1. รู้จักวางแผนการสอน คือ ทำประมวลรายวิชา ทำแผนการสอนรายวัน เพื่อได้เตรียมการสอนวิธีการและสาระอย่างถูกต้องสมบูรณ์
2. รู้จักวิธีการสอนหลายแบบ และรู้จักเลือกวิธีการสอนให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และสาระของเนื้อหาวิชาที่สอน
3. รู้จักผู้เรียน ผู้สอนควรรู้จักผู้เรียนเพื่อทราบภูมิหลัง พื้นฐานความสนใจและเพื่อสร้างบรรยากาศที่เป็นมิตรต่อกันระหว่างผู้เรียนและผู้สอน
4. รู้จักใช้อุปกรณ์ ผู้สอนควรรู้จักใช้อุปกรณ์ที่จะใช้เป็นเครื่องช่วยทำให้บทเรียนน่าสนใจยิ่งขึ้น
5. รู้จักทรัพยากรมนุษย์ รู้จักแหล่งที่จะเชิญผู้เชี่ยวชาญและผู้ที่เป็นวิทยากรให้ความรู้แก่ศิษย์ของตน
6. รู้จักค้นคว้า รู้จักแหล่งที่จะให้ข้อมูลสำหรับนักศึกษาค้นคว้าหรือแหล่งที่นักศึกษาจะฝึกฝนอาชีพได้
7. รู้จักวิธีประเมินผล การสอนที่ดีควรจะมีการประเมินผลที่ตรงกับวัตถุประสงค์ที่สอนเพื่อให้ผู้สอนเข้าใจและปรับปรุงการสอนของตนเองดีขึ้น ผู้ที่สอนแล้วทำให้นักศึกษาสอบตกมากควรพิจารณาตนเองว่าอาจจะเป็นผู้สอนที่ใช้ไม่ได้เลย มากกว่าจะเป็นความผิดของผู้เรียน

สำหรับไพฑูรย์ สีนลารัตน์ (2524: 54) ได้กำหนดวิธีการสอนหลักของอาจารย์ระดับอุดมศึกษาโดยทั่วไปมี 4 แบบ คือ

1. การสอนแบบบรรยาย หมายถึง การสอนที่ผู้สอนพูด บอกเล่า หรืออธิบาย เนื้อหาเรื่องราวต่าง ๆ ให้ผู้เรียนฟัง โดยทั่วไปจะเป็นการสื่อความหมายทางเดียว คือจากผู้สอนไปสู่ผู้เรียนผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนน้อย นอกจากนั่งฟัง จด และเตรียมตัวสอบ การสอนแบบบรรยายจะให้ได้ผลกับจุดประสงค์ที่ต้องการให้ผู้เรียนเรียนรู้เนื้อหาวิชาแนวคิดเบื้องต้น หรือคำนิยามหลัก หรือข้อมูลที่ต้องการอธิบายเพิ่มเติม หรือการอธิบายสรุปความคิดรวบยอด เป็นต้น

2. การสอนแบบอภิปราย หมายถึง การสอนแบบเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีโอกาสอภิปรายถกเถียงในเรื่องที่กำลังเรียน เป็นการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ซึ่งกันและกัน การสอนแบบอภิปรายอาจเรียกอีกแบบหนึ่งว่า การสอนแบบกลุ่มย่อย (Small Group Teaching) เพราะทำได้ดีเฉพาะกลุ่มผู้เรียนที่มีจำนวนน้อย ถ้ามีผู้เรียนจำนวนมากเกินไป บทบาทของผู้เรียนต่อการอภิปรายจะมีน้อย หรือมีโอกาสได้

แสดงความคิดเห็นได้ไม่เต็มที่ จุดมุ่งหมายหลักของการสอนแบบอภิปราย คือ การฝึกฝนให้ผู้เรียนรู้จักคิด วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจักษ์ ประยุกต์ และผสมผสานความรู้หรือสิ่งที่เรียนต่าง ๆ เข้าด้วยกัน และเป็นการฝึกฝนพัฒนาความสามารถในการแสดงออก เช่น การฟังการพูด การโต้แย้ง การให้เหตุผล และการอ้างหลักฐานทางวิชาการ

3. การสอนแบบฝึกปฏิบัติ หมายถึง การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ที่ได้เรียนมาประยุกต์ปฏิบัติกับของจริง ในรูปแบบของห้องทดลอง เพื่อฝึกฝนให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนด การสอนแบบฝึกปฏิบัติจะให้ความสำคัญทั้งผู้สอนและผู้เรียน คือ ผู้สอนจะได้เห็นผลการสอนของตนเองในทันทีทันใด จากการทดลองของผู้เรียน และผู้เรียนก็จะสามารถเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำความรู้ไปใช้ได้ทันที จุดมุ่งหมายของการสอนแบบฝึกปฏิบัติ คือ ให้ผู้เรียนรู้จักและคุ้นเคยกับเครื่องมือและอุปกรณ์ที่สำคัญ รู้จักการวางแผนเตรียมการทดลอง ฝึกฝนและพัฒนาความสามารถในการสังเกต รู้จักประยุกต์หลักการทั่วไปในห้องทดลองกับสถานการณ์อื่นนอกห้องทดลอง

4. การสอนให้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง หมายถึง การสอนที่มีจุดเน้นอยู่ที่ผู้เรียน ให้ผู้เรียนกำหนดการศึกษาด้วยตนเอง ให้อิสระในการเรียนรู้ ซึ่งความมีอิสระในการเรียนรู้ขึ้นอยู่กับ การตกลงระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน หรือบางครั้งอาจมีเกณฑ์ของสถาบันเข้ามาเกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า นอกจากนี้ ได้เสนอ แนวคิดเกี่ยวกับลักษณะของผู้สอนที่ดีไว้ 10 ประการ ดังนี้

1. ใช้กระบวนการกลุ่มได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้สอนต้องพยายามรู้จักผู้เรียนเป็นรายบุคคล และพยายามทำให้ผู้เรียนในห้องเรียนได้รู้จักกันด้วย
2. มีการวางแผนการสอนร่วมกับผู้อื่น
3. รู้ความแตกต่างระหว่างบุคคล และช่วยเหลือผู้เรียนได้ โดยจัดการเรียนการสอนที่สามารถยืดหยุ่นได้ตามความสามารถของผู้เรียน
4. ทำในสิ่งที่เป็นไปได้จริง ๆ เช่น การให้งาน หรือการสอน ต้องคำนึงถึงองค์ประกอบด้านเวลา ขนาดของชั้นเรียน ความสามารถที่แตกต่างกัน ภูมิหลังและอุปกรณ์การสอน
5. มีความสุขกับการสอนและการเรียนรู้ ซึ่งจะส่งผลพลอยได้ให้ผู้เรียนมีความสบายใจและมีความสุข
6. สอนทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่านและเขียนไปพร้อม ๆ กับเนื้อหาวิชา
7. สนใจในวิชาที่สอน
8. คำนึงถึงการแสดงสีหน้า ท่าทางและน้ำเสียงในการสอน ซึ่งส่งผลต่อการเรียนรู้ความสบายใจและอบอุ่นใจของผู้เรียน
9. เข้าใจถึงวัตถุประสงค์ของการสอน และพยายามให้ผู้เรียนได้เรียนรู้วิธีเรียน (Learn how to learn)

1.4 องค์ประกอบด้านนักศึกษา

ผู้เรียนหรือนักศึกษาเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่ง การเรียนการสอนในสถาบันอุดมศึกษาจะประสบผลสำเร็จอย่างเต็มที่หรือไม่ขึ้น ขึ้นอยู่กับผู้เรียนด้วย หรือเมื่อสถาบันอุดมศึกษาผลิตบัณฑิตออกไปขาดคุณภาพ ขาดคุณธรรม ไม่มีใครต้องการในสังคม ไม่มีใครจ้างบัณฑิตไปทำงานและไม่มีใครอยากจะสมัครเข้าสถาบันอุดมศึกษานั้น ๆ หากรู้ว่าเมื่อจบไปแล้วจะหางานทำไม่ได้ (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา, 2544: 2) การจะดำเนินการสอนได้ดีและมีประสิทธิภาพก็ต่อเมื่อได้รู้จักและเข้าใจลักษณะและธรรมชาติของผู้เรียนเป็นอย่างดี เนื่องจากนักศึกษาแต่ละคนที่เข้ามาในสถาบันอุดมศึกษามีความแตกต่างกันทั้งลักษณะ บุคลิกภาพ อารมณ์ ความสามารถและความมุ่งหมายในการเข้าศึกษาจึงได้มีผู้ศึกษาลักษณะของนักศึกษา และแบ่งประเภทไว้หลายรูปแบบ ดังนี้ ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2524: 38-49) ได้กล่าวถึงลักษณะของผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา ดังนี้

1. วัยของผู้เรียน การศึกษาในระดับอุดมศึกษาจัดขึ้นสำหรับคนที่พร้อมจะเป็นผู้ใหญ่ซึ่งจะอยู่ในช่วงอายุ 18 ปีขึ้นไปซึ่งเป็นระดับที่ครอบคลุมตั้งแต่การเริ่มต้นเป็นผู้ใหญ่จนสำเร็จการศึกษาจะมีอายุประมาณ 22 ปี ซึ่งเป็นผู้ใหญ่พอสมควร ดังนั้น การศึกษาที่อยู่ในระดับอุดมศึกษาจึงเป็นช่วงที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเป็นช่วงการพัฒนาเป็นผู้ใหญ่จนถึงความเป็นผู้ใหญ่อย่างเต็มที่ เป็นการสร้างและพัฒนาคนให้เป็นคนที่สมบูรณ์ของสังคมต่อไป

2. พื้นฐานทางสังคมและเศรษฐกิจของผู้เรียน เมื่อพิจารณาเฉพาะลักษณะของผู้เรียนในสถาบันอุดมศึกษาแล้ว โดยทั่วไปอาจกล่าวได้ว่าจะมีพื้นฐานทางสังคมและเศรษฐกิจดีกว่าบุคคลอื่นๆ โดยเฉพาะประเทศที่กำลังพัฒนาแล้ว สภาพการจัดการศึกษาเพื่อคนส่วนน้อย (Elite Education) ยิ่งชัดเจนขึ้นเมื่อสภาพผู้เรียนเป็นเช่นนี้ ผู้สอนจึงควรทำความเข้าใจ และหาวิธีการที่จะสนองความต้องการของผู้เรียนพร้อมทั้งสอดแทรกสร้างเสริมสิ่งที่ผู้เรียนควรรู้ ควรคิด เช่น ความเข้าใจในชีวิต และความเป็นอยู่ของคนอาชีพอื่น ตามภูมิลำเนาต่าง ๆ การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม การเสียสละเพื่อสังคม เป็นต้น

3. ความสามารถทางพุทธิปัญญา (Cognitive of Mental Ability) ของผู้เรียนระดับอุดมศึกษา โดยทั่วไป พัฒนาสูงพอที่จะเรียนรู้ และทำความเข้าใจกับของยาก ๆ ได้เป็นอย่างดี ซึ่งระบบการสอบคัดเลือกผู้เข้าศึกษาของประเทศไทย ก็เป็นการเน้นความรู้ในทางพุทธิปัญญาเป็นหลัก ผู้ที่ผ่านการสอบคัดเลือกแล้วจึงรับประกันได้ว่าเป็นผู้ที่มีความสามารถทางพุทธิปัญญาสูงพอ

4. จุดมุ่งหมายในการเข้าศึกษา ในระดับอุดมศึกษานั้น แตกต่างกันไปตามลักษณะสังคมและลักษณะของสถาบัน โดยทั่วไปนักศึกษามีความมุ่งหวังต่อการเข้ารับการศึกษาดังนี้

- 4.1 การหาความรู้ให้ได้มากที่สุด
- 4.2 การนำความรู้ที่ได้ไปประกอบอาชีพ
- 4.3 การนำความรู้ไปทำประโยชน์ให้สังคม
- 4.4 การมาหาประสบการณ์

4.5 การเรียนเพื่อให้สำเร็จการศึกษา

การได้รู้จักความคาดหวังและความตั้งใจต่อการเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ควรจะได้มีการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมและสอดคล้องกับความตั้งใจและความต้องการของผู้เรียนให้มากขึ้นด้วย

5. ทศนคติและค่านิยม นักศึกษาในระดับอุดมศึกษาจะมีทศนคติและค่านิยมที่ดีต่อตนเอง ต่อเพื่อน ต่อสิ่งแวดลอมในสถาบันการศึกษาและสังคม เพราะนักศึกษาส่วนใหญ่เป็นผู้มีอุดมคติสูง ปราบปรามโลกและสังคมที่ดีกว่า นักศึกษาจะรู้สึกผิดหวังเมื่อพบกับความหลอกลวงและไม่จริงใจของอาจารย์ นักศึกษาส่วนมากจะยึดถือคุณธรรมที่เป็นมาตรฐานของสังคม นับถือความจริงใจ ความซื่อสัตย์ ความรักดี ในฐานะที่เป็นมาตรฐานความประพฤติของคนดีทั่ว ๆ ไป ผู้ที่ทำหน้าที่สอนในสถาบันอุดมศึกษาต้องทำ ความเข้าใจและหาทางให้ทศนคติและค่านิยมที่เหมาะสมนั้นคงอยู่และเพิ่มขึ้นตลอดไป

6. การใช้เวลาของผู้เรียน โดยทั่วไปผู้เรียนชอบและพอใจกับการได้พบและพูดคุยกับอาจารย์ผู้สอน นอกห้องเรียน การได้ถามปัญหาที่ตัวเองไม่เข้าใจจะได้ไม่อายเพื่อน นอกจากนี้ยังซักถามได้หลายครั้งจนพอใจ ในฐานะผู้สอนจึงควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พบปะสนทนาเกี่ยวกับความรู้ทางวิชาการให้มากขึ้น และควรมีกิจกรรมและงานกลุ่มทางวิชาการที่ให้ผู้เรียนได้ร่วมกันทำปรีษาหรือนอกห้องเรียนด้วยพร้อม กันไป จะช่วยให้การเรียนของผู้เรียนประสบความสำเร็จมากขึ้น รูปแบบการเรียนของนักศึกษาใน ระดับอุดมศึกษาจำแนกออกเป็น 6 แบบ คือ

1. แบบแข่งขัน (Competitive) เป็นแบบที่ผู้เรียนแสดงเพื่อที่จะเอาชนะเพื่อนด้วยกันพยายามที่จะทำอะไร ๆ ให้ดีกว่าคนอื่น กลุ่มนี้มีความรู้สึกว่าเขาต้องแข่งขันกับคนอื่นเพื่อรางวัลในชั้นเรียน เช่น คำชม จากอาจารย์ ความสนใจของอาจารย์ หรือเกรด เขามองห้องเรียนเป็นสนามแข่งขันที่จะต้องมีแพ้ มีชนะ และผู้เรียนแบบนี้มีความรู้สึกว่าจะต้องชนะเสมอ

2. แบบร่วมมือ (Collaborative) ผู้เรียนแบบนี้มีความรู้สึกว่าเขาสามารถเรียนได้ดีที่สุดโดยการ แลกเปลี่ยนความคิด ความสามารถซึ่งกันและกัน พวกนี้ร่วมมือกับอาจารย์ กลุ่มเพื่อน และชอบที่จะทำงาน ร่วมกับคนอื่น เห็นชั้นเรียนเป็นสถานที่สำหรับสังคมปฏิสัมพันธ์ (Social Interactions) เช่นเดียวกับสถานที่ เรียนรู้เนื้อหาวิชา

3. แบบหลีกเลี่ยง (Avoidance) พฤติกรรมของผู้เรียนแบบนี้เป็นพวกที่ไม่สนใจเรียนเนื้อหาวิชาใน ชั้นเรียนตามแบบแผน ไม่มีส่วนร่วมกับนักศึกษาคนอื่น ๆ และอาจารย์ในห้องเรียน ไม่สนใจสิ่งที่เกิดขึ้นใน ชั้นเรียน ทศนคติของผู้เรียนเห็นว่าห้องเรียนเป็นสิ่งที่ไม่น่าสนใจ

4. แบบมีส่วนร่วม (Participant) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้ต้องการเรียนรู้เนื้อหาของวิชาและชอบที่จะ เข้าชั้นเรียน มีความรับผิดชอบที่จะเรียนรู้ให้มากที่สุดจากชั้นเรียนและมีส่วนร่วมกับผู้อื่นทำตามที่ได้ตกลงร่วมกันไว้ด้วย ผู้เรียนแบบนี้รู้สึกว่าควรจะมีส่วนร่วมในกิจกรรมชั้นเรียนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ จะมีส่วนร่วมน้อยในกิจกรรมที่มีได้อยู่ในแนวทางของวิชา

5. แบบพึ่งพา (Dependence) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้เป็นแบบที่มีความอยากรู้อยากเห็นทางวิชาการน้อยมากและจะเรียนรู้เฉพาะสิ่งที่ถูกบังคับ กำหนดให้เรียน เห็นอาจารย์และเพื่อนร่วมชั้นเรียนเป็นแหล่งของโครงสร้างความรู้ และเป็นแหล่งสนับสนุนทางวิชาการ (Sources of instructor and support) ผู้เรียนพึ่งพาอาจารย์ในเรื่องของแนวทางในการศึกษาและต้องการได้รับคำบอกว่าควรจะทำอะไร

6. แบบอิสระ (Independence) ลักษณะผู้เรียนแบบนี้จะคิดทำเรื่องต่าง ๆ ด้วยตนเองแต่จะฟังความคิดเห็นของคนอื่น ๆ ในชั้นเรียน เขาตั้งใจศึกษาเรียนรู้เนื้อหาที่ตนเองรู้สึกที่สำคัญ และมีความเชื่อมั่นในความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเอง

สำหรับวัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2544:16) ได้จำแนกประเภทของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาตามลักษณะที่สัมพันธ์กับวัฒนธรรมของนักศึกษาในการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยเป็น 4 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มนักวิชาการ (Academic Subculture) นักศึกษากลุ่มนี้จะขยันขันแข็ง สนใจอยู่กับวิชาการ ชีวิตในมหาวิทยาลัยต้องเป็นไปเพื่อการเรียน คาดหวังที่จะได้เรียนต่อในระดับที่สูงขึ้น ผูกพันกับห้องเรียน ห้องสมุดและสถาบันของตนเอง

2. กลุ่มก้าวหน้า (Nonconformist Subculture) เป็นกลุ่มนักศึกษาที่สงสัยและไม่เชื่อในค่านิยมและแบบแผนพฤติกรรมที่เป็นอยู่ มีความคิดเป็นอิสระของตนเอง สนใจเรื่องปัญหา ข้อเสนอเกี่ยวกับสังคม และถือว่าสังคมมีความสำคัญมากกว่าสถาบันของตนเอง

3. กลุ่มกิจกรรม (Collegiate Subculture) นักศึกษากลุ่มนี้จะจงรักภักดีต่อมหาวิทยาลัยปฏิบัติตามสอดคล้องกับความต้องการของมหาวิทยาลัย ไม่สนใจการเรียนและตำราเรียน ไม่สนใจเรื่องปัญหาสังคมหรือการเมือง นิยมใช้ชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข ชอบสังคมและเข้าร่วมกิจกรรมพิเศษต่าง ๆ มีความผูกพันกับสถาบันสูง

4. กลุ่มอาชีพ (Vocational Subculture) นักศึกษากลุ่มนี้มีความเห็นว่า การเรียนในมหาวิทยาลัยเป็นการฝึกฝนทางอาชีพ มุ่งฝึกตนเองเพื่อจะได้ออกไปประกอบอาชีพไม่สนใจกับกิจกรรมทุกประเภท ยกเว้นกิจกรรมที่มีรายได้ และไม่ผูกพันกับสถาบันมากนัก สอดคล้องกับแอสติน (Astin, 1993: 105-128) ได้จัดกลุ่มนักศึกษาโดยแยกประเภทนักศึกษาตามลักษณะบุคลิกภาพ ความสนใจ ค่านิยมและพฤติกรรม 8 ประเภท ดังนี้

1. ประเภทนักวิชาการ (The Scholar) เป็นนักศึกษาที่สนใจวิชาการสูง มีศักดิ์ศรี (Self Esteem) สูง ตั้งเป้าหมายการศึกษาไว้ถึงระดับปริญญาเอก มาจากครอบครัวที่มีการศึกษาสูง จะเลือกเรียนในสาขาวิชาคณิตศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ แพทย์ศาสตร์

2. ประเภทนักกิจกรรม (The Social Activist) นักศึกษาให้ค่านิยมเกี่ยวกับสังคม ชอบเข้าร่วมกิจกรรมสังคม แสดงออกถึงการรักษาสติของตน (Assertive) ช่วยเหลือสังคมโดยวิธีการการเมืองมาจาก

ครอบครัวยุคใหม่มีรายได้ปานกลาง จะเลือกเรียนด้านจิตวิทยา สังคมศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ กฎหมาย สังคมสงเคราะห์ หรือสาขาการต่างประเทศ

3. ประเภทศิลปิน (The Artist) สนใจและมีความสามารถพิเศษเกี่ยวกับศิลปะ มาจากครอบครัวที่มีการศึกษาสูง นักศึกษากลุ่มนี้ไม่สนใจกีฬา เลือกเรียนด้านศิลปะ ดนตรี วารสารศาสตร์ อักษรศาสตร์ สถาปัตยกรรมศาสตร์

4. ประเภทผู้แสวงหาความสุขสบาย (The Hedonist) นักศึกษาประเภทนี้จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายด้วยผลการเรียนที่ต่ำกว่ากลุ่มอื่น มาจากครอบครัวที่มีการศึกษา มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมระดับปานกลาง เลือกเรียนสาขาอาชีพ ไม่สนใจการศึกษาต่อระดับสูง

5. ประเภทผู้นำ (The Leader) ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาเพศชาย ได้รับความนิยมนในกลุ่มเพื่อน อาจารย์และเพศตรงข้าม มีความมั่นใจในตนเองสูง ครอบครัวมีการศึกษาสูง เลือกเรียนวิชากฎหมาย วิชาการทหาร ชอบเล่นกีฬา มีความพึงพอใจในประสบการณ์ชีวิตในขณะที่เป็นนักศึกษา

6. ประเภทผู้รักษาหน้า (Status Striver) นักศึกษาประเภทนี้ให้ความสำคัญกับค่านิยมและเป้าหมายในชีวิตทุกด้าน มีความรับผิดชอบ มีน้ำใจต่อผู้อื่น ฐานะทางการเงินดี ได้รับการยอมรับจากเพื่อน เป็นประเภทวัตถุนิยม สนใจเงินทอง อำนาจ เลือกเรียนด้านบัญชีและด้านธุรกิจ

7. ประเภทผู้ไม่ยึดมั่น (Uncommitted Student) นักศึกษากลุ่มนี้มีลักษณะเฉพาะเกี่ยวกับความหวังว่าตนเองจะเปลี่ยนสาขาวิชาที่เรียน หยุดพักการเรียนชั่วคราว หรือลาออกกลางภาคมาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมในระดับปานกลาง การเลือกสาขาวิชาเรียนเลือกโดยไม่ตั้งใจ และต้องใช้เวลาตัดสินใจอยู่นาน

8. ประเภทผู้ไม่สังกัดประเภทใด (No Type) ไม่สามารถจัดเข้ากลุ่มใด ๆ ได้ มาจากครอบครัวที่มีเศรษฐกิจตกต่ำกว่ากลุ่มอื่น ไม่ค่อยทำการบ้านหรือทบทวนวิชากับเพื่อน ๆ และไม่ชอบพูดคุยกับอาจารย์

1.5 องค์ประกอบด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นส่วนสำคัญของการจัดการเรียนการสอนซึ่ง อำนวย นาคทัต (2540: 81-91) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับผู้สอนในสถานศึกษา ซึ่งครูผู้สอนต้องมีทัศนคติต่อการทำงาน มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ อุทิศเวลาเพื่อการสอน กรมวิชาการ.(2544: 5) ได้กล่าวว่าจัดการเรียนการสอนใช้วิธีผสมผสานการให้ความรู้กับการปฏิบัติจริง โดยเน้นกระบวนการเรียนรู้ กระบวนการคิดอย่างมีเหตุผล และกระบวนการกลุ่ม สำหรับ สัจด์ อุทรานนท์ (2532 : 16) ได้กล่าวถึงการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาว่าทำให้การจัดการศึกษาดำเนินไปด้วยดี ทั้งแก่ตัวผู้เรียนเอง และช่วยให้อาจารย์มีทิศทางและมีสิ่งกำหนดในการสอนเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ วิธีสอน สื่อการสอน การวัดและประเมินผล สำหรับ ชาญชัย ยมดิษฐ์. (2548: 387) กล่าวว่าความสำคัญของกิจกรรมการเรียนการสอนว่าเปรียบเสมือนหัวใจของการนำหลักสูตรสู่การปฏิบัติ

ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ ได้จริง โดยเฉพาะปัจจุบันเห็นว่าการจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความ สามารถเรียนรู้ และพัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2537: 69) กล่าวว่า การเรียนการสอนไม่ว่าจะเป็นระดับใด จะมีองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน 3 ประการ คือ ผู้เรียน ผู้สอน และปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอน การสอนแต่ละครั้งย่อมแตกต่างกันไปตามวัตถุประสงค์ของการสอน เนื้อหาสาระ การเสาะแสวงหาความรู้หรือกลวิธีสอนที่ผู้สอนเลือกนำมาใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนสำหรับ เสริมศรี ไชยศรีและคณะ. (2543: 45 - 56) ได้กล่าวว่า กิจกรรมการเรียนการสอนควรมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Student – centered) กล่าวคือ กิจกรรมและประสบการณ์ที่จัดให้กับผู้เรียนควรเป็นกิจกรรมที่สอดคล้องกับการดำรงชีวิตเหมาะสมกับความสามารถและความสนใจของผู้เรียนโดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและลงมือปฏิบัติจริงทุกขั้นตอน จนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นควรมีเป้าหมายให้ผู้เรียน ได้รับการพัฒนาโดยองค์รวม ให้เป็นผู้ที่มีความสมดุลทั้งความรู้ความดีงาม และรับผิดชอบต่อสังคม โดยอธิบายการจัดการเรียนการสอนที่เน้น ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางหรือเป็นสำคัญไว้ดังนี้ การเรียนรู้เนื้อหาสาระข้อเท็จจริง การใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ การเรียนรู้จากกรณีปัญหาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม การเรียนแบบโครงการ การเรียนรู้แบบร่วมมือ การสร้างจิตสำนึกเชิงจริยธรรม การเรียนรู้จากการทำงาน บทบาทผู้สอน บทบาทผู้เรียน บทบาทของสถาบัน บทบาทของชุมชน นอกจากนี้ นาราวดี ศิริโรจน์ (2543: 8) และอรทัย บุญช่วย (2542: 24) ให้ความหมายที่สอดคล้องกันว่า การเรียนการสอนเป็นการจัดดำเนินงานเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมหรือประสบการณ์ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ การจัดตารางสอน การจัดแผนการสอน การจัดชั้นเรียน การจัดอาจารย์เข้าสอนการจัดบริการอุปกรณ์การเรียนการสอน การใช้วิธีสอน และเทคนิคการสอน เพื่อให้การเรียนการสอนเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุจุดประสงค์ที่วางไว้ ส่วนอุทุมพร (ทองอุไทย) จามรมาร (2531: 5) ได้กล่าวถึงกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนว่า เกี่ยวข้องกับองค์สามของการศึกษาคือ การระบุวัตถุประสงค์ในการสอนของอาจารย์ และการเรียนของนักศึกษา การระบุเทคนิคการสอนของอาจารย์ เทคนิคการเรียนของนักศึกษา ตลอดจนบรรยากาศของการเรียนการสอน สื่อต่าง ๆ ที่ช่วยให้การเรียนการสอนประสบความสำเร็จ และการวัดผลการเรียนรู้ของนักศึกษา การสอนของอาจารย์และการประเมินผลการเรียนรู้

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2545: 151) ได้กำหนดการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไว้ ดังนี้

1. การจัดประมวลการสอน (Syllabus) หรือโครงการสอน เป็นการนำรายวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรจัดทำประมวลการสอนเป็นรายวิชา โดยจัดวางเป็นภาคการศึกษาตามความเหมาะสม ช่วยให้มีขั้นตอนในการดำเนินงาน ป้องกันการสอนซ้ำ เพื่อจะได้จัดประสบการณ์การเรียนรู้ได้ครบถ้วน รายละเอียดของประมวลการสอนมีดังนี้

1.1 รหัสวิชา ชื่อวิชา จำนวนหน่วยกิต จำนวนชั่วโมงที่เรียนทั้งทฤษฎีและปฏิบัติ

1.2 รายวิชาตามหลักสูตร รวมทั้งจุดมุ่งหมายของแต่ละรายวิชา และจุดมุ่งหมายเฉพาะแต่ละ

หัวข้อ

1.3 เนื้อหาของประมวลการสอน เช่น ความรู้และความสัมพันธ์กับความรู้อื่นที่นักศึกษาต้องเรียนรู้ ทักษะและการปฏิบัติที่จำเป็นในรายวิชานั้น รวมทั้งเจตคติและลักษณะที่พึงประสงค์

1.4 กระบวนการสอน ได้แก่ วิธีสอน กิจกรรมในการเรียนการสอน

1.5 อุปกรณ์การสอน รวมทั้งตำราและหนังสือค้นคว้าที่จำเป็น

1.6 การประเมินผลการเรียน

1.7 แหล่งที่จะหาความรู้ รวมทั้งหนังสืออ่านประกอบที่จะเป็นแหล่งอ้างอิง

2. การจัดทำแผนการเรียน แผนการเรียนเป็นการกำหนดรายวิชาให้ผู้เรียน เพื่อให้ได้เรียนครบตาม โครงสร้างของหลักสูตร เป็นวิชาบังคับ วิชาเลือก และวิชาเลือกเสรีอย่างมีจุดมุ่งหมาย

3. การจัดตารางสอน หมายถึง ตารางที่กำหนดรายวิชา อาจารย์ผู้สอน และห้องเรียนตาม คาบเวลาของแต่ละวันในหนึ่งสัปดาห์ ตารางสอนแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

3.1 ตารางสอนรวม เป็นตารางสอนระดับสถาบัน คณะวิชา หรือภาควิชา ซึ่งในตารางสอนจะระบุ รายวิชา อาจารย์ผู้สอน ห้องเรียน เพื่อใช้ควบคุมการดำเนินการด้านวิชาการทั้งหมดของสถาบันการศึกษา

3.2 ตารางสอนเฉพาะ เป็นตารางสอนที่จำแนกออกตามประโยชน์ของผู้ใช้ ได้แก่ ตารางสอน อาจารย์ ตารางสอนนักศึกษา ตารางห้องเรียน เป็นต้น การกำหนดชั่วโมงเรียนและบรรจุวิชาครบตามที่ หลักสูตรกำหนด การจัดวางรายวิชาก่อนหลังต้องคำนึงถึงนักศึกษา เช่น วิชาที่นำเพื่อควรจัดในช่วงเวลา เช้า เป็นต้น และเวลาเรียนตอนเช้าควรมีชั่วโมงสอนมากกว่าตอนบ่าย เพราะตอนบ่ายอากาศร้อนอบอ้าว ไม่สนับสนุนการเรียน ไม่ควรจัดวิชายากซ้อนกันในวันเดียว ควรสลับหรือกระจายให้ทั่วทั้งสัปดาห์ ควรให้ความสะดวกแก่ผู้สอนด้วย เช่น ไม่จัดให้สอนต่อเนื่องกันหลายชั่วโมงเพราะจะเหนื่อยเกินไป ควรจัด ตารางสอนให้เสร็จเรียบร้อยและประกาศให้ผู้สอนและนักศึกษาทราบก่อนวันเปิดเรียนเพื่อให้วันเปิดเรียน เป็นวันที่ทำงานได้ทันที ถ้าจัดตารางสอนได้ตลอดปีก็ควรจัดเพื่อนักศึกษาจะได้วางแผนการเรียนได้ตลอดปี ควรเฉลี่ยปริมาณการสอน (Teaching Load) ต่อหนึ่งสัปดาห์ให้ผู้สอนทุกคนทัดเทียมกัน หรือต่างกันไม่มากนัก ส่วนปริยาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2545: 153) ได้ให้ข้อเสนอแนะในการจัดตารางสอนไว้ดังนี้

1. สิ่งที่ต้องคำนึงถึงในการจัดตารางสอน คือเค้าโครงของหลักสูตร การแบ่งหมวดวิชา วิชาบังคับ วิชาเลือก วิชาเลือกเสรี แต่ละวิชาต้องใช้ห้องเรียนและอุปกรณ์ประกอบการเรียนในลักษณะใดบ้างจำนวน นักศึกษา ที่จะลงทะเบียนในแต่ละวิชา จะจัดเป็นกี่ห้องกี่กลุ่ม ระยะเวลาหรือคาบชั่วโมงในการสอน แบ่งเป็นกี่คาบ คาบละกี่นาที ในหนึ่งวันจะจัดได้กี่คาบ จำนวนห้องเรียนและขนาดของห้องเรียน รวมทั้ง ลักษณะห้องเรียนที่ใช้ จำนวนครูอาจารย์ที่จะรับผิดชอบในแต่ละวิชา วิทยาการพิเศษ และความสะดวกในการเชิญมาสอน ภาระงานสอนของอาจารย์แต่ละคน

2. ขั้นตอนในการจัดตารางสอน คือมีข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนผู้เรียนแต่ละหลักสูตร แต่ละรายวิชา ข้อมูลอาจารย์ผู้สอน สถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ในการนำมาจัด ตารางสอนของแต่ละวิชาได้อย่างเหมาะสม กำหนดจำนวนผู้เรียน โดยปกติจะกำหนดเป็นชั้นปี หลักสูตร

และแผนการเรียน สามารถประมาณได้จากจำนวนผู้เรียนที่สังกัดในคณะวิชา โดยดูข้อกำหนดของหลักสูตร ด้วยว่าเป็นรายวิชาบังคับหรือวิชาเลือก ตลอดจนรายละเอียดของวิชาที่ต้องการเพิ่มเติม กำหนดกลุ่ม รายวิชา โดยพิจารณาจากหลักสูตรและโปรแกรมการเรียนเป็นกลุ่มของวิชาบังคับหรือวิชาเลือกของ หลักสูตร โดยกำหนดรูปแบบรายวิชาที่คล้ายคลึงกันไว้ด้วยกัน กำหนดอาจารย์ผู้สอน โดยพิจารณาจาก ความรู้ความสามารถ ประสบการณ์เกี่ยวกับวิชาที่สอน กำหนดห้องเรียน ทั้งห้องทฤษฎีและห้องปฏิบัติการ ผู้จัดตารางสอนต้องทราบข้อมูลเกี่ยวกับความจุของห้องเรียน สภาพภายในห้องเรียน จะช่วยในการจัด ห้องเรียนของแต่ละคณะวิชาได้ถูกต้องและเหมาะสม กำหนดวันเวลาที่สอนในสัปดาห์ โดยคำนึงถึง อาจารย์ผู้สอน ผู้เรียน ห้องเรียนหลักสูตรการศึกษาการจัดตารางสอนเป็นกระบวนการเปรียบเทียบและแสวงหาวิธีการจัด

3. ประโยชน์จากการนำข้อมูลมาใช้ในการจัดตารางสอน คืออาจารย์ผู้สอนสามารถสอนวิชาตนเอง ถนัด โดยการถามความสนใจและความต้องการที่จะสอนของอาจารย์ ภาระงานสอนของอาจารย์ไม่ เหลื่อมล้ำกัน หากมีภาระหน้าที่ด้านอื่นก็จะได้มอบหมายงานสอนให้น้อยลง ผู้เรียนได้เลือกวิชาที่ตนเอง ถนัดและเหมาะสม วิทยาการพิเศษได้มาสอนตามเวลาที่ต้องการ สื่อการสอนสามารถนำมาใช้ได้ อย่างเหมาะสมและทั่วถึง ห้องเรียนได้รับการหมุนเวียนในการใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

4. การจัดตารางสอบ จะจัดพร้อม ๆ กับการจัดตารางสอน เพื่ออำนวยความสะดวกให้นักศึกษา เลือกวิชาลงทะเบียนเรียน ต้องมีการวางแผนทั้งสองส่วนไปพร้อม ๆ กันเสมอ หลักในการพิจารณา ได้แก่ วิชาที่จัดสอบในแต่ละวันไม่ควรเกิน 2 วิชา เพื่อให้นักศึกษาได้มีการผ่อนคลายในการสอบ การสอบควรมี ความเงียบ มีอากาศถ่ายเทได้ดี การจัดโต๊ะ เก้าอี้ควรให้ห่างกันพอสมควร เวลาที่ใช้สอบควรพอเหมาะกับ เนื้อหาวิชา และหน่วยกิตที่เรียน ต้องคำนึงถึงวิชาที่เป็นทฤษฎีและปฏิบัติ การจัดสอบภาคปฏิบัติมักจัดแยก จากการสอบทฤษฎี เพื่อความสะดวกในการเตรียมสถานที่สอบ ควรจัดอาจารย์คุมสอบอย่างน้อยห้องละ 2 คน กรณีที่อาจารย์มีความจำเป็นต้องไปนอกห้องจะได้มีอาจารย์อีกคนอยู่ประจำห้องสอบ ควรจัดอาจารย์ คุมสอบสำรองไว้อีกหนึ่งชุด กรณีมีผู้ไม่สามารถปฏิบัติงานได้จะได้มีผู้คุมสอบแทน ระเบียบการเข้าห้อง สอบ ควรแจ้งให้ผู้เรียนและอาจารย์ได้ทราบและถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัด การจัดพิมพ์ข้อสอบควรมี กรรมการรับผิดชอบในการพิมพ์ และมีระบบการป้องกันการรั่วไหลของข้อสอบการจัดตารางสอนและ ตารางสอบเมื่อดำเนินการเสร็จเรียบร้อยแล้ว ต้องจัดพิมพ์เป็นรูปเล่มเพื่อแจ้งหรือแจกให้ผู้สอน ผู้เรียน คณะวิชา และหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ก่อนการลงทะเบียนในแต่ละวิชา

5. การจัดชั้นเรียน เป็นการแบ่งกลุ่มผู้เรียนให้เข้าเรียนในแต่ละรายวิชา ซึ่งในระดับอุดมศึกษาจะ จัดชั้นเรียน ดังนี้ จัดตามที่นักศึกษาลงทะเบียนเรียนในรายวิชานั้น ๆ ในรายวิชาที่นักศึกษาลงทะเบียน มากอาจแยกเป็นกลุ่มย่อย โดยเฉพาะวิชาที่มีภาคปฏิบัติหรือฝึกงาน

6. การจัดอาจารย์เข้าสอน เป็นงานของฝ่ายวิชาการที่ต้องคำนึงถึงความเหมาะสมความสามารถ และความถนัดของอาจารย์ผู้สอน ข้อที่ควรพิจารณาในการจัดอาจารย์มี ดังนี้ สำนวณความพร้อมของ

บุคลากรด้านอาจารย์ ก่อนเปิดหลักสูตรใหม่หรือเปิดแผนการสอนเพิ่ม สำรวจภาระงานของอาจารย์ผู้สอน
สำรวจคุณสมบัติ เช่น วุฒิ ประสบการณ์ ความชำนาญในการสอนของแต่ละวิชา จัดตามความพร้อมของ
อาจารย์ผู้สอน ตามความถนัดและตามความต้องการในการสอน จัดตามความเชี่ยวชาญและประสบการณ์

การจัดอาจารย์เข้าสอนที่ได้ผลดี มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2540: 338) ได้กำหนด 2 แบบ
คือ แบบที่ 1 การจัดอาจารย์เข้าสอนตามแนวตั้ง ได้แก่ การจัดอาจารย์สอนในวิชาหนึ่ง ๆ ในหลาย ๆ
ระดับชั้น เช่น วิชาภาษาอังกฤษ จัดอาจารย์สอนทั้งชั้นปีที่ 1 ปีที่ 2 และปีที่ 3 มีผลดีคือผู้เรียนได้เรียนกับ
อาจารย์หลายคน แต่ละคนมีวิธีการสอนแตกต่างกัน ทำให้ผู้เรียนได้รู้สึกเบื่อ และอาจารย์ผู้สอนได้สอนใน
หลายระดับไม่จำเจ อาจนำผลที่ได้จากการสอนในระดับหนึ่งไปปรับใช้กับอีกระดับหนึ่งได้ แต่มีข้อเสียคือ
อาจารย์ต้องเตรียมการสอนหลายวิชา ทำให้มีเวลาไม่พอเพียงในการเตรียมการสอน แบบที่ 2 การจัด
อาจารย์เข้าสอนตามแนวนอน คือ จัดอาจารย์คนหนึ่งในระดับเดียว เช่น วิชาภาษาอังกฤษสอนเฉพาะชั้นปี
ที่ 1 เพียงชั้นปีเดียว การสอนวิชาเดียว ระดับเดียวมีผลดีคือ มีเวลาในการเตรียมการสอน เพราะเตรียมการ
สอนเพียงครั้งเดียว สอนได้หลายกลุ่ม อาจารย์จะมีทักษะในการสอนวิชาใดวิชาหนึ่งมาก ผู้เรียนหลายกลุ่ม
ได้เรียนกับอาจารย์คนเดียว ทำให้เรียนรู้ในแนวเดียวกันการวัดผลประเมินผลทำโดยผู้สอนคนเดียว เกิด
ความเสมอภาพกัน ข้อเสียคือ อาจารย์ทำการสอนในระดับเดียว อาจรู้สึกจำเจ ผู้เรียนเบื่อหน่าย และการ
จัดอาจารย์สอนไม่สะดวกเหมือนกับการจัดตามแนวตั้ง

7. การสอนซ่อมเสริม เป็นการสอนกรณีพิเศษ นอกเหนือไปจากการสอนตามแบบแผนปกติ เพื่อ
แก้ไขข้อบกพร่องของผู้เรียน มี 4 ลักษณะคือ (ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. 2545: 158)

- 7.1 สอนซ่อมเสริมก่อนการเรียนการสอน
- 7.2 สอนซ่อมเสริมขณะที่ทำการสอน
- 7.3 สอนซ่อมเสริมรายวิชาเพื่อสอบแก้ตัว
- 7.4 สอนซ่อมเสริมสำหรับผู้เรียนที่ฉลาดหรือเรียนเร็ว

ส่วนวัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2544ก: 40) ได้กล่าวถึงการสอนซ่อมเสริมว่าโดยพื้นฐานของผู้เรียนมี
ความแตกต่างกัน จึงควรมีองค์การช่วยเหลือผู้เรียนโดยมีหน้าที่ประสานงานกับผู้สอนในการจัดรายวิชาสอน
ซ่อมเสริมให้ผู้เรียนนอกเวลาเรียนปกติ เพื่อให้โอกาสผู้เรียนพัฒนาการเรียนรู้ในรายวิชาที่มีพื้นฐานต่ำ การ
สอนซ่อมเสริมอาจจัดโดยผู้สอนเอง หรืออาจจะใช้ระบบรุ่นพี่ช่วยสอนรุ่นน้องหรือเพื่อนสอนเพื่อนก็ได้

8. การเลือกตำราเรียน เป็นอุปกรณ์การสอนที่สำคัญ ช่วยประหยัดเวลาในการสอน เพราะมีการ
จัดลำดับเนื้อหาของวิชานั้นไว้แล้ว ทำให้มีเวลาในการประยุกต์ใช้ วิเคราะห์วิจารณ์และฝึกการแก้ปัญหา ซึ่ง
การจัดลำดับคุณภาพของตำราเรียนโดยให้คะแนนจาก 1 (เหมาะสมอย่างยิ่ง) ถึง 5 (ไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง)
โดยใช้เกณฑ์ ดังนี้

- 8.1 มีเนื้อความทันสมัยและเหมาะสม
- 8.2 ผู้เขียนเป็นที่ยอมรับในสาขาวิชานั้น

- 8.3 มีการใช้วารสารประกอบ
- 8.4 หัวข้อเรื่องสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์
- 8.5 มีการเรียงหัวข้อตามต้องการ
- 8.6 เนื้อหาแม่นยำและมีพัฒนาการอยู่เสมอ
- 8.7 ปราศจากอคติด้านสัญชาติ เชื้อชาติ และเพศ
- 8.8 มีความคิดรวบยอด หลักการและสรุปผลที่พัฒนาแล้ว
- 8.9 มีรายละเอียดพอเพียง
- 8.10 มีคำอธิบายชัดเจน
- 8.11 ระดับการอ่านเหมาะสม
- 8.12 เหมาะกับภูมิหลังของผู้เรียน
- 8.13 มีชื่อเรื่อง หัวเรื่องใหญ่ และหัวเรื่องย่อย ที่ช่วยให้ผู้เรียนเห็นภาพโครงสร้างและความสัมพันธ์ของโครงสร้างนั้น

9. การจัดทำคู่มือนักศึกษา เป็นเอกสารที่สถาบันการศึกษาทำเพื่อแก่นักศึกษาโดยเฉพาะ นักศึกษาใหม่ เพื่อให้เข้าใจหลักสูตร การเรียนการสอน การปฏิบัติตนได้ถูกระเบียบของสถาบันการศึกษา ในเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษา (ปริยาพร วงศ์อนุตรโรจน์. 2545: 160) โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับการแนะนำสถาบันการศึกษา ประวัติความเป็นมา คณาจารย์ ตลอดจนบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษา ให้คำแนะนำด้านหลักเกณฑ์ หลักการ โครงสร้างรายละเอียดวิชา ปฏิทินการศึกษา ระเบียบต่าง ๆ เกี่ยวกับการศึกษา เช่น การลงทะเบียนเรียน ระเบียบเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการศึกษา การสอบ วินัยและข้อปฏิบัติต่าง ๆ เป็นต้น

1.6 ด้านการวัดและประเมินผล

การวัดและประเมินผลเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนการสอน เพราะเป็นตัวชี้ให้เห็นข้อบกพร่องจุดอ่อน จุดแข็งของการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลที่ดีเปรียบเสมือนคำติชมในเชิงสร้างสรรค์ที่ให้กับผู้สอน ผู้เรียนและผู้เกี่ยวข้องเพื่อให้มองเห็นร่วมกันว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเป็นอย่างไร (อุทุมพร (ทองอุไทย) จามรมาน. 2531: 1) ในขณะที่ไพศาล หวังพานิช (2535: 4) กล่าวว่า การวัดและประเมินผลเป็นกระบวนการติดตามผลการปฏิบัติว่า ได้ผลตรงตามเป้าหมายเพียงใด การวัดผลการศึกษาทำหน้าที่โดยตรงในการตรวจสอบผลการเรียนการสอนว่า ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะ ต่าง ๆตามที่กำหนดไว้มากน้อยเพียงใด ได้ผลระดับใด ผู้เรียนมีความสามารถชนิดใดบ้างและมีสิ่งใดที่บกพร่องต้องแก้ไข และนำมาปรับปรุงการเรียนการสอน ดังนั้น ผู้บริหารหรืออาจารย์ผู้สอนต้องมีความรู้ความเข้าใจในหลักการวัดและประเมินผล ส่วนบุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์ (2533: 172) ให้ความเห็นว่า การวัดผลเป็นกระบวนการที่กำหนดจำนวนตัวเลขให้กับวัตถุ สิ่งของหรือบุคคลตามความมุ่งหมายและเปรียบเทียบลักษณะความ

แตกต่างที่ปรากฏอยู่ในสิ่งที่จะวัดนั้น ๆ และภัทรา นิคมานนท์ (2543: 11) ให้ความหมายของการวัดผลว่า หมายถึง การใช้เทคนิควิธีการซึ่งเรียกว่าเครื่องมือวัดอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อศึกษา ค้นหา หรือตรวจสอบ คุณลักษณะของบุคคล ผลงานหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีความหมายแทนพฤติกรรมหรือ คุณลักษณะของสิ่งของหรือบุคคลที่ต้องการศึกษา และความแตกต่างของการวัดและการประเมินอยู่ที่การ ใช้ประโยชน์จากผลการตรวจสอบของบุคคลที่เกี่ยวข้อง การวัดเป็นการพยายามควบคุมผลการตรวจสอบ ของผู้เรียน โดยพยายามควบคุมสิ่งแวดล้อมให้เท่ากัน แต่การประเมินเป็นการกระตุ้นสิ่งแวดล้อมเพื่อให้ เกิดการเปลี่ยนแปลงแก่ผู้เรียนมากขึ้น สำหรับอุทุมพร (ทองอุไทย) จามรมาน. (2531: 4-5) กล่าวว่า การ วัดผลเป็นการเปรียบเทียบผลที่ได้ จากการเรียนกับมาตรฐานอันหนึ่งที่ยึดถืออยู่ ผลจากการวัดจะแสดง ออกมาเป็นตัวเลข ส่วนการประเมินผลเป็นการพิจารณากำหนดคุณค่า (Value Judgment) จากคะแนนที่ ได้จากการวัดผลว่าผลที่ได้นั้นดีหรือไม่ เก่งหรืออ่อน ผ่านหรือไม่ผ่าน โดยปกติการวัดผลและประเมินผล มักจะดำเนินควบคู่กันไป และ ไพศาล หวังพานิช (2535: 11-15) ได้กล่าวถึงหลักเกณฑ์หรือองค์ประกอบที่ ถือว่าเป็นหลักของการวัดผลและการประเมินผลดังนี้

1. วัดให้ตรงกับวัตถุประสงค์ ในการวัดแต่ละครั้งต้องมั่นใจว่าสามารถวัดสิ่งที่ต้องการจะวัดได้ อย่างแท้จริง เช่น ถ้าต้องการรู้ว่าคุณเรียนนำความรู้วิชาวิทยาศาสตร์ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้หรือไม่ แต่ออก ข้อสอบวัดความจำลักษณะนี้เรียกว่า วัดได้ไม่ตรงวัตถุประสงค์

2. ใช้เครื่องมือที่ดี ในการวัดแต่ละครั้งย่อมขึ้นอยู่กับคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้เป็นอย่างมาก ถ้า เครื่องมือมีคุณภาพดี ผลการวัดย่อมดีเชื่อถือได้ ถ้าเครื่องมือไม่ดี ไม่แน่นอน ผลการวัดก็ย่อมผิดพลาด เคลื่อนเหมือนกับตาชั่งที่ไม่ดี ย่อมบอกน้ำหนักได้ไม่ตรง เป็นต้น ในการวัดผลการศึกษาซึ่งต้องการนำผล การวัดไปใช้แปลความสามารถของบุคคลหรือไปใช้ในการประเมินผลหรือใช้เพื่อการวิจัยจะต้องเริ่มต้นด้วย การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ เช่น ต้องใช้เครื่องมือที่มีความเที่ยงตรง เชื่อมั่นได้ มีความเป็นปรนัย มี อำนาจจำแนกสูง และเหมาะสมกับระดับของบุคคลที่จะวัด

3. มีความยุติธรรม ในการวัดผลการศึกษา การที่จะนำผลการวัดมาเปรียบเทียบกันในกลุ่มหรือจะ นำไปเทียบกับมาตรฐานอย่างอื่น เพื่อจะตัดสินระดับสูงต่ำของความสามารถในการเรียนของผู้เรียนและ จะต้องเป็นผลการวัดที่ได้จากการวัดที่ยุติธรรมกับทุกคน

4. แปลผลได้ถูกต้องผลการวัดที่ได้ในแต่ละครั้งเพื่อนำผลที่ได้ดังกล่าวไปใช้อธิบายหรือเปรียบเทียบ กัน เพื่อให้เกิดประโยชน์ในด้านต่าง ๆ ซึ่งจะกระทำได้ถูกต้องเพียงใดย่อมขึ้นกับหลักเกณฑ์ที่ใช้และความ สมเหตุสมผลว่ามีมากน้อยเพียงใด โดยทั่วไปแล้วมักจะมีการแปลผลการสอบอยู่ 2 ลักษณะคือ แปลโดย เปรียบเทียบผลการวัดภายในกลุ่มของผู้เรียนกับเปรียบเทียบกับมาตรฐานที่มีอยู่ การแปลผลในลักษณะใด ก็ตาม จำเป็นต้องคำนึงถึงเสมอว่าคะแนนหรือผลการวัดที่ได้นั้นใช้แทนคุณลักษณะใดของผู้เรียน ผลการ วัดนั้นมีความละเอียดเพียงใด เป็นผลการวัดที่มีอยู่ในระดับใด มีหน่วยเท่ากันหรือไม่ ความคลาดเคลื่อน ของผลการวัดมีมากน้อยเพียงใด

5. ใช้ผลการวัดได้คุ้มค่า การวัดผลที่ดีไม่ได้มีความมุ่งหมายแต่เพียงการตรวจสอบความสามารถของผู้เรียนว่ามีคุณภาพเป็นเช่นไร ได้หรือตกเท่านั้น ควรจะมุ่งที่จะค้นหาความเด่นหรือด้อยของผู้เรียน เพื่อจะได้พัฒนาหรือปรับปรุงความสามารถของผู้เรียนแต่ละคนให้ดีขึ้น ดังนั้นในการวัดผลแต่ละครั้งควรจะได้ นำผลที่ได้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ คุ้มค่าของการลงทุนและสอดคล้องกับความมุ่งหมายที่แท้จริงของการวัดผลหลักการประเมินผล หลังจากได้ข้อมูลจากการวัดแล้ว ผู้วัดจะนำมาแปลผล ซึ่งในปัจจุบันระบบใหญ่ ๆ ของการวัดและการประเมินทางการศึกษามีอยู่ 2 ระบบที่สำคัญ คือ (สมบุญ ธิตพงศ์.2536 : 487-488)

1. ระบบอิงเกณฑ์ เป็นระบบที่มุ่งเน้นการกำหนดเกณฑ์ในการยอมรับว่าบุคคลมีความสามารถหรือคุณลักษณะที่ต้องการแล้วพัฒนาบุคคลให้ถึงซึ่งเกณฑ์กำหนดดังกล่าว ถ้าเมื่อใดการพัฒนาบุคคลทำได้ถึงเกณฑ์ที่กำหนด ก็เป็นที่ยอมรับได้ว่าบุคคลนั้น ๆ มีความสามารถหรือมีคุณลักษณะตามที่ต้องการแล้ว สิ่งที่น่ามาเป็นเกณฑ์กำหนดนั้นมีได้หลายอย่าง แต่ในกรณีของการวัดผลสัมฤทธิ์มักจะเน้นเกณฑ์ที่เป็นจุดประสงค์ในการเรียนรู้เป็นสำคัญ โดยจะกำหนดลงไปว่าผู้เรียนจะต้องมีความสามารถหรือคุณลักษณะใดบ้าง จึงจะยอมรับได้ว่าบรรลุตามเป้าหมายที่ต้องการ การกำหนดจุดหลักในการพัฒนาความสามารถหรือคุณลักษณะเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากสำหรับการเรียนการสอน เพราะจะทำให้ผู้สอนได้ทราบว่า จะพัฒนาบุคคลไปสู่จุดใดและสักเท่าไรจึงจะพอ บุคคลที่ถูกพัฒนาจะได้พยายามไปให้ถึงเกณฑ์กำหนดดังกล่าวเป็นการแข่งขันกับตัวเองที่จะต้องไปให้ถึงเกณฑ์ที่กำหนด กล่าวสรุปได้ว่า ระบบอิงเกณฑ์ มุ่งวัดและประเมินผู้เรียนว่ามีความสามารถตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนด

2. ระบบอิงกลุ่ม เป็นระบบที่มุ่งเน้นการเปรียบเทียบความสามารถหรือคุณลักษณะของบุคคลโดยอาศัยกลุ่มอ้างอิงเป็นหลัก ความสำเร็จของบุคคลในระบบนี้ขึ้นอยู่กับ ความสามารถหรือคุณลักษณะที่ต้องการนั้น ๆ เขามีอยู่เหนือผู้อื่นมากน้อยแค่ไหน ถ้าเหนือกว่าผู้อื่นมากก็ถือว่ามีความสำเร็จในระดับสูง แต่ถ้าเหนือกว่าผู้อื่นไม่มากก็ถือว่ายังไม่ประสบผลสำเร็จ จะเห็นได้ว่าถ้าในกรณีของการวัดผลสัมฤทธิ์แล้ว สภาพหรือลักษณะของกลุ่มเป็นตัวบ่งชี้ถึงประสิทธิภาพของบุคคลตามเป้าหมายของหลักสูตร กล่าวสรุปได้ว่า ระบบอิงกลุ่มเป็นการเปรียบเทียบความสามารถของผู้เรียนว่าเด่นหรือด้อยกว่าผู้อื่นในกลุ่มเพียงใด สำหรับพันธุศักดิ์ พลสารมัย; วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา; และทิพย์รัตน์ สีเพชรเหลือง (2543: 58) ได้สรุปรายงานการวิจัยเรื่องการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ในระดับปริญญาตรีในด้านการประเมินควรมีหลากหลายวิธีดังนี้

1. การประเมินโดยกลุ่ม กลุ่มสามารถที่จะประเมินความร่วมมือในกลุ่ม ความรับผิดชอบในงานที่มอบหมาย การช่วยทำให้งานเสร็จสมบูรณ์ สามารถมองเห็นชัดเจนและประเมินได้ว่า ผู้ใดควรได้รับคะแนนของการมีส่วนร่วมในกลุ่มมากน้อยเพียงใด ผู้สอนอาจทำแบบประเมินให้ ผู้เรียนประเมินตามหัวข้อต่าง ๆ และให้ผู้เรียนประเมินกันเอง

2. การประเมินโดยผู้เรียน ผู้เรียนแต่ละคนอาจจะมีการฝึกให้รู้จักการประเมินตนเองว่าได้ใช้ความพยายามในการมีส่วนร่วมในกลุ่มมากน้อยเพียงใด

3. ประเมินโดยผู้สอน ผู้สอนอาจจะประเมินทั้งกระบวนการเรียนของผู้เรียน โดยดูจากการอภิปรายซักถาม ให้ข้อความรู้ ซึ่งอาจจะประเมินเป็นรายบุคคลได้ เกี่ยวกับในเรื่องนี้ นิวัฒน์ วรสาร (2550: 139) ได้ทำการศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อคุณภาพการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า ด้านการวัดและประเมินผลนิสิตมีความคิดเห็นว่ามีคุณภาพในระดับปานกลางทั้งนี้ อาจเป็นเพราะนิสิตไม่ค่อยมีส่วนร่วมในการประเมินผลการจัดการเรียนการสอนในแต่ละรายวิชา รวมไปถึงการแจ้งผลการศึกษาของนิสิตที่มีความล่าช้ากว่ากำหนด ซึ่งไม่เป็นไปตามกำหนดการ และพนม หวัดสว่าง (2542: 65) ได้ศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์ต่อหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนเขตกรุงเทพมหานคร โดยผู้ตอบแบบสอบถามได้เสนอแนะว่า ควรมีการวัดผลที่ชัดเจนไม่ลำเอียง ให้ความสำคัญต่อการวัดผลภาคปฏิบัติและด้านปฏิบัติอย่างยุติธรรม ส่วนอรรถัย บุญช่วย (2542: 102) ทำการวิจัยเรื่องการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า มหาวิทยาลัยรามคำแหงควรปรับปรุงและสำรวจความต้องการของอาจารย์ในการจัดอบรมเรื่องการวัดและประเมินผล ควรประกาศผลการสอบก่อนการลงทะเบียนให้ตรงเวลาที่กำหนดดั่งนั้นจึงสรุปได้ว่า การวัดและประเมินผลการศึกษาเป็นองค์ประกอบของการเรียนการสอนที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่สถาบันการศึกษาจะต้องส่งเสริมครูอาจารย์ รู้จักหลักการ และวิธีการวัดและประเมินผล มีความรู้ความเข้าใจด้านการวัดผลเป็นอย่างดี โดยสถาบันการศึกษาอาจจัดให้มีเอกสารหนังสือคู่มือ เกี่ยวกับการวัดและประเมินผล จัดประชุมชี้แจงจัดวัสดุอุปกรณ์บริการแก่ครูอาจารย์มอบหมายอาจารย์ทำข้อสอบมาตรฐาน วิเคราะห์ข้อสอบ เพื่อนำผลที่ได้ไปปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นไป

2. แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา

แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สองที่ได้รับความนิยมมาก คือ แนวคิดของ แครชเชน (Krashen 1981: 35 - 40) ซึ่งได้กล่าวถึงสมมุติฐานการเรียนรู้ภาษาที่สองไว้ 5 ประการ สรุปได้ดังนี้

1. สมมุติฐานเกี่ยวกับการเรียนและการรู้ภาษา (The Acquisition-Learning Hypothesis) มีสาระสำคัญว่า กระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สองของคนเรามี 2 แบบ คือ การรู้ภาษา (Language Acquisition) เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นเหมือนกับการเรียนรู้ภาษาแม่ เป็นการเรียนรู้ภาษาโดยไม่รู้ตัว ผู้เรียนจะไม่ได้คิดว่ากำลังเรียนภาษาอยู่ เพราะมุ่งที่ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และไม่เน้นเรื่องกฎเกณฑ์ของภาษา จึงมักไม่รู้ว่าได้เรียนกฎเกณฑ์ของภาษาไปแล้วและเมื่อได้ยืมภาษาผิดจะรู้สึกได้ แต่ไม่สามารถบอกได้ว่าผิดกฎข้อไหน ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่เป็นธรรมชาติและไม่เป็นทางการ ส่วนแบบที่สอง คือ การเรียนภาษา เป็นการเรียนรู้ภาษาแบบเป็นทางการ ในลักษณะที่รู้ตัว เรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษาเป็นหลัก ทำให้สามารถอธิบายกฎเกณฑ์ของภาษาได้แต่ไม่มีการใช้ภาษาสื่อสารในชีวิตประจำวัน

2. สมมุติฐานเกี่ยวกับขั้นตอนในการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ (The Natural Order Hypothesis) มีสาระสำคัญว่า การรู้ภาษานั้นเป็นไปอย่างมีขั้นตอน ผู้เรียนจะเรียนรู้โครงสร้างบางอย่างก่อนโครงสร้าง

อื่น ๆ เช่น เด็กจะเรียนรู้หน่วยคำประเภทพหูพจน์/-s/ และที่แสดงกริยาที่กำลังดำเนินอยู่ /-ing/ ก่อนที่จะเรียนรู้หน่วยคำ/-s/ ที่แสดงความสอดคล้องระหว่างประธานและกริยาและการใช้/s/ ที่แสดงความเป็นเจ้าของ

3. สมมุติฐานเกี่ยวกับกลไกทดสอบภาษา (The Monitor Hypothesis) มีสาระสำคัญว่า การรู้ภาษา และการเรียนภาษานำไปใช้ประโยชน์ได้ต่างกัน โดยที่การรู้ภาษาจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อสารในชีวิตจริงได้อย่างคล่องแคล่ว ส่วนการเรียนภาษามีประโยชน์ช่วยในการตรวจสอบความถูกต้องของภาษาหรือทำหน้าที่เป็นกลไกทดสอบภาษา ในชีวิตประจำวันการเรียนภาษาซึ่งเป็นการเรียนกฎเกณฑ์นำไปใช้ประโยชน์ได้ไม่มากนัก เพราะมีเงื่อนไข 3 ประการ คือ ต้องใช้เวลาสำหรับการตรวจสอบทำให้พูดได้ช้า ต้องมุ่งความสนใจไปที่รูปแบบภาษาทำให้เนื้อหาที่จะพูดมีความสำคัญลดลงไป และต้องรู้กฎเกณฑ์ทางภาษาซึ่งมีอยู่มากมายจึงเป็นเรื่องที่ทำได้ยาก

4. สมมุติฐานเกี่ยวกับการรับรู้ข้อมูลทางภาษา (The Input Hypothesis) มีสาระสำคัญว่าข้อมูลทางภาษาที่ใช้ในการเรียนการสอนต้องเป็นข้อมูลที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ (Comprehensible Input) เป็นข้อมูลที่มีความหมายมีเนื้อหาน่าสนใจและเกี่ยวข้องกับผู้เรียน โดยที่เนื้อหาของข้อมูลภาษาต้องมีความรู้หรือเพิ่มระดับความรู้ในลักษณะ $i + 1$ ขึ้นไปเรื่อย ๆ

5. สมมุติฐานเกี่ยวกับการกรองทางจิตใจ (The Affective Filter Hypothesis) มีสาระสำคัญว่าปัจจัยที่สำคัญมากประการหนึ่งที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง คือ ปัจจัยด้านเจตคติอาทิเช่น แรงจูงใจ ความวิตกกังวล ซึ่งเป็นสิ่งที่ช่วยส่งเสริมหรือขัดขวางการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนได้แม้ผู้เรียนจะได้รับข้อมูลที่เขาสื่อสารเข้าใจได้ก็ตาม

จากสมมุติฐานทั้ง 5 ประการ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535: 25) ได้สรุปไว้ว่า การเรียนรู้ภาษาที่สองนั้นการรู้ภาษาจะช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว ส่วนการเรียนแบบเรียนภาษา (Learning) จะช่วยในการตรวจสอบความถูกต้องของภาษา อย่างไรก็ตามยังต้องมีปัจจัยอื่นๆ ที่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษา คือ ข้อมูลทางภาษาที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ และเจตคติของผู้เรียนซึ่งควรมีความวิตกกังวลน้อย แรงจูงใจสูง นอกจากนี้เวลาที่ใช้ในการเรียนรู้ ความกดดัน ภัยของผู้เรียน ฯลฯ ก็เป็นส่วนประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองเช่นกัน

3. แนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษา

หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในปัจจุบัน มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนี้อาจกล่าวได้ว่าพัฒนามาจากแนวความคิดของนอม ชอมสกี (Noam Chomsky, 1965) ที่ว่าทุกคนมีความสามารถที่จะเข้าใจภาษา (Competence) และความสามารถในการแสดงออกทางภาษา (Performance) ในช่วง ค.ศ.1975 ได้มีการเสนอแนวการสอนแบบใหม่ คือ การสอนเพื่อการสื่อสาร (The Communicative Approach) โดยมีความเชื่อว่า ภาษา

ไม่ได้เป็นเพียงระบบไวยากรณ์ที่ประกอบด้วยเสียง ศัพท์และโครงสร้างเท่านั้นแต่ภาษา คือ ระบบที่ใช้ในการสื่อสารหรือสื่อความหมาย (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2537:107) ดังนั้น ในการเรียนภาษาอังกฤษ จุดมุ่งหมายของวิธีสอนส่วนใหญ่จึงมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาที่เรียนในการสื่อสาร ซึ่งรวมถึงความสามารถในการใช้ภาษา หรือตีความที่ถูกต้องเหมาะสมกับสภาพสังคม มีผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาต่างประเทศหลายคน ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

อมรา แสงจันทร์ (2524:11-12) ได้กล่าวถึงแนวการสอนเพื่อการสื่อสารไว้ว่า แนวการสอนนี้ มีจุดมุ่งหมายที่จะเน้นการเรียนภาษาเพื่อความหมายเป็นสำคัญ ซึ่งตรงข้ามกับแบบที่เรียกว่าแนวการสอนที่เน้นไวยากรณ์ (Grammatical Approach) ที่เน้นกฎไวยากรณ์ของภาษาและยึดการศึกษา และการอธิบายภาษาของนักภาษาศาสตร์เป็นหลัก ส่วนแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) นี้จะเน้นที่หน้าที่ (Function) ของโครงสร้างต่างๆ ของภาษา เพื่อจะให้ได้ประโยชน์ในการสื่อความหมาย

ฟินอคเชียโร (Finocchiaro, 1983:5) ได้กล่าวถึงจุดประสงค์ของการเรียนการสอนภาษาที่สองในปัจจุบันว่า เน้นที่การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารซึ่งรวมถึงความเหมาะสมและการยอมรับการใช้ภาษาในสถานการณ์ทางสังคมที่ใช้ภาษานั้นอยู่ ในขณะที่ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษากลุ่มหนึ่งกำลังส่งเสริมการใช้วิธีสอนแบบผสมผสาน (Eclectic Approach) ซึ่งมีการนำเสนอกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ สถานการณ์ และหัวข้อเนื้อหาแบบเดิม แต่มีการเพิ่มกิจกรรมให้ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาเพื่อใช้ตามความมุ่งหมาย (Functional Notional Approach) ซึ่งเป็นแนวทางการสอนที่เน้นความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน แนวหรือแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) นี้ เป็นแนวการสอนที่รวมทั้งทฤษฎีการสื่อสาร ไวยากรณ์ ความหมายสถานการณ์และจิตวิทยาของมนุษย์ไว้ด้วยกัน

ริเวอร์ส และเทมเพอร์ลี (Rivers and Temperley, 1978:3-5) มีความเห็นเกี่ยวกับแนวการสอนเพื่อการสื่อสารไว้ว่า วัตถุประสงค์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จะช่วยให้นักเรียนมีความสามารถที่จะใช้ภาษาได้ตอบอย่างอิสระกับผู้อื่นได้ นอกจากนั้นที่ชอมสกี (Chomsky 1965 :14-15) ได้เคยอธิบายมาแล้วเกี่ยวกับความสามารถทางภาษา (Linguistic Competence) ได้กล่าวถึงความสามารถทางภาษาของมนุษย์ว่ามี 2 ระดับ คือ 1) ความสามารถทางภาษา (Linguistic Competence) หมายถึงความสามารถภายในที่เกิดขึ้นเองโดยอัตโนมัติของทุกคนในฐานะเป็นเจ้าของภาษาความสามารถนี้ประกอบด้วยความสามารถที่จะสร้างและเข้าใจประโยคต่างๆ ในภาษาได้อย่างไม่มีขอบเขตจำกัด เป็นความสามารถที่จะบอกได้ว่าประโยคใดมีความหมายกำกวมหรือ ประโยคคู่ใดมีความหมายเหมือนกัน ประโยคใดถูกไวยากรณ์หรือประโยคใดผิดไวยากรณ์ ตลอดจนความรู้ความสามารถที่จะเข้าใจโครงสร้างภายในของประโยคได้อย่างถูกต้องชัดเจน 2) ความสามารถในการแสดงออก (Linguistic Performance) หมายถึง ความสามารถที่จะนำความรู้ความเข้าใจไปใช้ในการแสดงออกจริง โดยใช้ความรู้ทางภาษาที่มีอยู่ในสมอง แนวคิดเกี่ยวกับความสามารถทางภาษาของชอมสกี นี้ได้มีผู้แสดงความคิดเห็นไว้เป็นจำนวนมาก ดังเช่น ไฮม์ส (Hymes, 1981:5-26) ได้กล่าวถึงแนวคิดเกี่ยวกับ

ความสามารถทางภาษา และความสามารถในการแสดงออกทางภาษาของ ซอมสก็ ว่า ไม่ใช่เป็นความสามารถในการนำภาษาไปใช้(Language Use) ทั้งนี้เพราะ ซอมสก็ ไม่ได้กล่าวถึงบทเฉพาะบทบาททางด้านจิตวิทยา เช่นความจำการรับรู้ เป็นต้น โฮมส์ ได้ชี้ให้เห็นว่า ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น มิใช่เป็นเพียงความรู้ด้านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ เพื่อที่จะสามารถเข้าใจและพูดออกมาได้อย่างมีความหมายได้เท่านั้นยังต้องประกอบด้วยความรู้ด้าน กฎเกณฑ์ทางสังคมของภาษาด้วย กล่าวคือ ต้องมีกฎเกณฑ์การใช้ภาษาจริง (Rules of Use) ซึ่งถ้าปราศจากกฎเกณฑ์ดังกล่าวนี้แล้ว กฎเกณฑ์ด้านไวยากรณ์ (Rules of Grammar) ก็ไม่มีประโยชน์ นอกจากนี้แล้ว ยังต้องคำนึงถึงความเหมาะสมด้านสภาพแวดล้อม ซึ่งเป็นเรื่องของหลักทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยาด้วย นอกจากนี้ โฮมส์ (Hymes) ยังได้เสนอแนะองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารว่าต้องประกอบด้วยความรู้และความสามารถดังนี้ คือรู้ว่าประโยคที่ผลิตออกมานั้นถูกต้องหรือเป็นไปตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์หรือไม่ เช่น เมื่อเห็นประโยค The was cheese green. ก็รู้ทันทีว่าประโยคนี้นั้นไม่ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ รู้ว่าประโยคที่ผลิตออกมานั้นมีความหมายที่ใช้กันอยู่จริงหรือเป็นที่ยอมรับ เช่น ประโยค “The mouse the cat the dog the man married beat chased ate had white tail” ประโยคนี้อาจเป็นไปได้ในทางไวยากรณ์ แต่ไม่เป็นที่ยอมรับเพราะซับซ้อนเกินไป และเราไม่พูดประโยคเช่นนี้ในสภาพจริง รู้ว่าประโยคนั้นๆ ถูกต้องเหมาะสมกับสภาพสังคม คือ รู้ว่าประโยคนั้นควรจะพูดกับใครในสถานการณ์ใด และรู้ว่าประโยคนั้นๆ เป็นภาษาที่ใช้กันจริงโดยเจ้าของภาษา ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนภาษาสามารถพูด หรือแสดงออกทางภาษาได้เหมือนเจ้าของภาษา เพราะบางครั้งประโยคถูกต้องตามหลักไวยากรณ์แต่ไม่นิยมใช้กัน

สรุปได้ว่า แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นแนวการสอนที่มีจุดมุ่งหมายเน้นการเรียนรู้ภาษาเพื่อสื่อความหมายเป็นสำคัญ และมีการเพิ่มกิจกรรมให้ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาในการสื่อความหมายในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

4. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษา

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร กำลังมีบทบาทสำคัญในปัจจุบัน โดยเน้นที่การสื่อความหมาย ให้ผู้อื่นเข้าใจตรงกับจุดประสงค์ที่ตนต้องการ มีการส่งเสริมให้มีการแสดงออกทางภาษา โดยใช้สถานการณ์ต่างๆ เข้าช่วย ให้มีการปฏิสัมพันธ์ (Interactive) ซึ่งกันและกัน หลักการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นได้มีผู้เสนอหลักการเรียนการสอนในลักษณะต่างๆดังนี้

ฮาร์เมอร์(Harmer, 1999 :166-167) ได้เสนอแนวคิดในการจัดการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารว่า ควรให้ผู้เรียนแสดงออกทางภาษาโดยมีปฏิสัมพันธ์กับผู้สอนและเพื่อนๆ ในชั้นเรียน กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร คือ กิจกรรมซึ่งผู้เรียนมีจุดประสงค์ และมีความต้องการที่จะสื่อสารซึ่งเกิดจากตัวผู้เรียนเอง โดยการแสดงออกทางเนื้อหา (Content) มากกว่ารูปแบบทางภาษา (Form) และสามารถเลือกใช้ภาษา แต่ละแบบ

ได้ถูกต้อง ในขณะที่ผู้เรียนกำลังแสดงออกทางภาษาเพื่อสื่อความหมายอยู่นั้น ผู้สอนจะไม่ขัดจังหวะและปล่อยให้แสดงออกอย่างเสรี คือ ไม่กำหนดขอบเขต ของข้อมูลที่จะนำมาสื่อสาร

เอสกี (Esky, 1986:6) ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารไว้ว่า การที่จะประสบผลสำเร็จตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นควรจัดห้องเรียนให้แตกต่างไปจากเดิม ซึ่งเป็นการสอนกลุ่มใหญ่ ห้องเรียนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร อาจประกอบด้วยกิจกรรมต่างๆ เช่น การให้นักเรียนทำงานเป็นคู่ การทำงานเป็นกลุ่ม การให้นักเรียนออกไปรายงาน รวมทั้งกิจกรรมอื่นๆ ที่มุ่งสำหรับผู้เรียน ในจำนวนกิจกรรมดังกล่าวนี้ การแสดงบทบาทสมมติการทำงานเป็นคู่และการทำงานกลุ่มย่อย จะมีประสิทธิผลมากที่สุด แนวคิดดังกล่าวนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ กูดแมน (Goodman, 1972:29) ที่ได้กล่าวถึงข้อดีของการทำงานเป็นกลุ่มไว้ว่า จะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนมากขึ้น ช่วยพัฒนาความสามารถในการทำงานเป็นกลุ่ม และฝึกให้นักเรียนรู้จักรับฟังความคิดใหม่ๆ ตลอดทั้งสถานการณ์ที่ขัดแย้งกัน นอกจากนี้จะช่วยให้มีการปฏิสัมพันธ์(Interactive) ระหว่างครูและนักเรียน มากกว่าการสอนเป็นกลุ่มใหญ่ และที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ ช่วยให้การทำกิจกรรมและการเข้าร่วมของนักเรียน มีประสิทธิภาพมากขึ้น

มอร์ริว (Morrow, 1981: 59-66) ได้กล่าวถึงหลักในการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่ามีทั้งหมด 5 หลักการ ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

หลักการที่ 1: Know what you are doing. หลักการนี้กล่าวว่าการเรียนใดๆ หรือทำกิจกรรมใดๆ ก็ตามต้องมีจุดประสงค์และเป้าหมายแน่นอน และเป็นสิ่งที่นักเรียนต้องการจะเรียนรู้ในภาษาต่างประเทศนั้น เช่น ต้องการให้นักเรียนสามารถอ่านคำแนะนำ เขียนจดหมาย จองห้อง ฟังการพยากรณ์เรื่องอากาศได้ เข้าใจ หรือสามารถถามทิศทางได้ นอกจากนี้กิจกรรมต่างๆ ที่ครูให้นักเรียนทำกิจกรรมการฝึกฝนรูปแบบของภาษาก็สามารถที่จะนำสิ่งนั้นไปเชื่อมโยงกับกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร (Communicative Task) ได้ และเป็นสิ่งที่มีโอกาสเกิดขึ้นจริงในสถานการณ์ของภาษาต่างประเทศนั้น

หลักการที่ 2: The whole is more important than the sum of the parts. หลักการนี้ถือว่า การแยกสอนเป็นส่วนๆ ไม่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้เท่ากับการสอนทั้งหมด

หลักการที่ 3: The processes are as important as the forms. หลักการนี้ถือว่าการจะพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาต่างประเทศนั้นจะต้องให้นักเรียนได้ฝึกกิจกรรมที่จะทดลองกระบวนการสื่อสาร การฝึกรูปแบบต่างๆ ของภาษานั้นก็ควรอยู่ในลักษณะของกระบวนการสื่อสาร ซึ่ง Morrow ได้แนะนำกระบวนการ 3 กระบวนการที่สามารถนำมาใช้ในการฝึกภาษา กระบวนการนี้สามารถจะอยู่เดี่ยวๆ หรือสอดแทรกเข้าในกระบวนการเรียนการสอนกระบวนการเหล่านี้ได้แก่

1. Information gap คือ การสื่อสารจะเกิดขึ้นเมื่อคนสองคนหรือมากกว่านั้นรู้ข้อมูลบางอย่างในขณะที่คนอื่น ๆ ไม่รู้ ดังนั้นการสื่อสารก็เกิดขึ้นเพื่อปิดช่องว่างนั้น

2. Choice ผู้เข้าร่วมในการสื่อสารจะมีตัวเลือกที่พูดอย่างไรก็ได้ ขึ้นอยู่กับความคิดที่เขาต้องการจะแสดง และจะเลือกรูปแบบไวยากรณ์ที่เหมาะสม

3. Feed back การที่ปฏิสัมพันธ์กันระหว่างคนสองคน เขาจะต้องมีจุดประสงค์อยู่ในใจแล้วว่าจะสื่อสารกันในเรื่องใด การสื่อสารจึงไม่ได้เกิดเฉพาะการพูดด้วยกันเท่านั้น แต่ต้องมีเป้าหมายที่ตั้งไว้ด้วย ดังนั้นการสื่อสารจึงรวมถึงยุทธวิธีและเทคนิคต่างๆ มีการโต้ตอบให้ข้อมูลย้อนกลับซึ่งกันและกัน ทั้งนี้ก็เพื่อให้การสนทนาบรรลุเป้าหมาย

หลักการที่ 4: To learn it, do it. หลักการนี้กล่าวว่าครูต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกกิจกรรมการสื่อสารในสถานการณ์จริงๆ ด้วยหลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้วิธีการใช้ภาษาแล้ว การที่นักเรียนอยู่ภายใต้การควบคุมของครูตลอดเวลา ไม่ได้ก่อให้เกิดบรรยากาศการสื่อสารได้ แต่ครูก็ไม่ควรปล่อยให้ นักเรียนฝึกเอง ต้องมีการเตรียมและจัดกิจกรรมต่าง ๆ ไว้อย่างเหมาะสม

หลักการที่ 5: Mistake are not always mistake. หลักการนี้กล่าวว่าครูไม่ควรที่จะเคร่งครัดในข้อผิดพลาดเล็กๆ น้อยๆ ที่นักเรียนทำขึ้น เช่น ใช้รูปแบบไวยากรณ์ผิด ออกเสียงผิด ตราบใดที่นักเรียนสามารถสื่อสารได้เข้าใจ เพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนได้แสดงออกและสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาของนักเรียน

นอกจากนี้ มอร์ริว ยังได้กล่าวเสริมว่าหลักการทั้ง 5 ประการนี้ เป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร การจัดกิจกรรมใด ๆ ก็ตามที่มุ่งให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาที่เป็นจริงแล้ว จะต้องคำนึงถึงหลักการดังกล่าว แนวทางการสอนใดที่ไม่ได้บรรจุหรือคำนึงถึงหลักการทั้ง 5 ประการนี้ จะไม่มีคุณค่าและไม่เป็นการสอนตามแนวการสื่อสาร จากแนวคิดต่างๆ เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารดังกล่าว สมถวิล ธนะโสภณ (2528:12) ได้สรุปถึงหลักการของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารควรมีลักษณะดังนี้

1. Learner Centered นักเรียนเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้ นักเรียนทุกคน มีส่วนร่วมในกิจกรรมการใช้ภาษาซึ่งอาจจะจัดอยู่ในรูปของกิจกรรมคู่ (Pair Work) หรือกิจกรรมกลุ่ม (Group Work)

2. Task Oriented การเรียนภาษาเกิดจากการร่วมกิจกรรมที่ครูจัดให้ กิจกรรมทางภาษาจะต้องจัดให้นักเรียนทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งมีสภาพการณ์ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุดและเป็นกิจกรรมที่มีความหมาย

3. Information Gap กิจกรรมหรือแบบฝึกจะมีลักษณะเป็นการหาข้อมูลเพิ่มเติมหรือหาข้อมูลที่ขาดหายไป การจัดกิจกรรมให้มีลักษณะของ Information Gap จะช่วยเป็นเครื่องกระตุ้นและทำให้เกิดการสื่อสาร

4. Language Functions การสอนให้ความสำคัญในด้านความหมาย (Meaning) และความสามารถในการสื่อสารอย่างคล่องแคล่ว (Fluency) มิใช่รูปแบบ (Form) และความถูกต้อง (Accuracy) ดังนั้นการสอนจึงเน้นที่การใช้ภาษาตามเน้นที่การใช้ภาษาตามหน้าที่ต่างๆ

5. Authentic Language Test การทดสอบจะต้องเป็นการทดสอบการใช้ภาษาจริงๆ มิใช่การทดสอบความรู้เกี่ยวกับภาษา

5. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทักษะทางภาษาอังกฤษ

ภาษามีความสำคัญในการติดต่อสื่อสารของมนุษย์เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอด ความรู้ ความคิด ประสบการณ์ และทัศนคติ ตลอดจนการดำรงชีวิตประจำวัน โดยอาศัยการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนไม่ว่าจะเป็นภาษาอะไรก็ตามจะต้องใช้ทักษะเหล่านี้ในการสื่อสาร สำหรับภาษาอังกฤษก็เช่นเดียวกันจะต้องมีพื้นฐานในทักษะดังกล่าวซึ่งแต่ละทักษะจะต้องมีการฝึกเพื่อที่จะสามารถนำไปใช้ในการสื่อสารได้ เช่น ทักษะการฟังจะต้องฝึกแล้วสามารถจับใจความสำคัญได้ทักษะการพูดก็สามารถพูดออกมาแล้วทำให้ผู้อื่นเข้าใจได้ ทักษะการอ่านจะต้องอ่านแล้วเข้าใจได้ใจความ และทักษะการเขียนจะต้องฝึกให้สามารถเขียนได้ถูกต้องตามหลักภาษาและสามารถสื่อให้ผู้อ่านอ่านแล้วเข้าใจในสิ่งที่เราเขียนออกมาซึ่งผู้วิจัยจะนำเสนอรายละเอียดของแต่ละทักษะดังนี้

5.1 ทักษะการฟัง

การฟังเป็นทักษะที่สำคัญและเป็นส่วนหนึ่งของการสื่อสารในชีวิตประจำวันเป็นทักษะแรกที่ต้องทำการฝึกเพราะผู้พูดต้องฟังให้เข้าใจเสียก่อนจึงจะสามารถพูดได้ตอบ หรือเขียนได้ ในการเรียนการสอนทักษะการฟังเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพควรมีการฝึกในชั้นเรียน ฝึกฟังจากเทป จากโทรทัศน์ หรือวีดิทัศน์และในการทดสอบก็เช่นเดียวกันควรมีหลายรูปแบบ เช่น การเลือกตอบ การตอบคำถามสั้น ๆ การถ่ายโอนข้อมูลที่ได้จากการฟัง เช่น การเติมคำลงในแบบฟอร์มการเขียนตามคำบอก ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับความหมายของการฟัง ความสำคัญของการฟังองค์ประกอบของการฟัง ตลอดจนระดับความสามารถของการฟัง ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ความหมายของการฟัง

ฮอลิเดย์ (มยุรี ศิริวรรณ. 2537 : 10 – 11; อ้างอิงมาจาก Halliday. 1978.) กล่าวว่า การฟังภาษาหมายถึง การฟังเสียงหรือคำพูดซึ่งไม่ใช่มีจุดมุ่งหมายเฉพาะความหมายอย่างเดียวเท่านั้นแต่ผู้ฟังต้องเข้าใจความหมายในสิ่งที่ฟังด้วย ซิลเวอร์สโตน (มยุรี ศิริวรรณ. 2537: 10 ; อ้างอิงมาจาก Silverstone . 1968.) กล่าวว่า การฟัง หมายถึง การรวบรวมเสียงที่ผู้ฟังได้ยินเข้าไว้ในสมอง แล้วทำให้เข้าใจ และสามารถตีความหมายออกมาได้

สมพร แพ่งพิพัฒน์ (2547 : 100) ได้กล่าวว่า การฟังหมายถึง การรับรู้สารจากเสียงและเกิดการรับรู้จนสามารถนำสารนั้นไปใช้ในการสื่อสารได้ การรับรู้เรื่องราวต่างๆ อย่างรู้เรื่องเข้าใจความหมายถูกต้องครบถ้วนตามจุดมุ่งหมายของผู้พูด

เจื้อจันทร ไหวพริบ (2542 : 72) กล่าวว่า การฟังเป็นกระบวนการที่เริ่มจากการที่หูได้ยินเสียง
สมองและจิตใจรับรู้เข้าใจเรื่องราวที่ฟัง พร้อมกับใช้ความคิดในการวิจารณ์ญาณในสิ่งที่ฟังว่าเชื่อได้หรือไม่
มีประโยชน์เพียงใด หากเห็นว่าตรงตามความต้องการของผู้ฟังก็จะจดจำเรื่องราวนั้นเอาไว้

สรุปได้ว่าการฟัง คือ ความสามารถในการเข้าใจในคำพูดหรือเสียงที่ได้ยินสามารถตีความ
สัญลักษณ์ของคำพูดได้ถูกต้อง เข้าใจว่าประโยคนั้น ๆ เกี่ยวข้องกับสิ่งที่พูดไปแล้วอย่างไรและเข้าใจ
ความหมายได้โดยอาศัยประสบการณ์เดิมช่วย

ความสำคัญของการฟัง

การฟังเป็นทักษะที่ใช้มากที่สุด การฟังทำให้เป็นคนรอบรู้ เป็นการส่งเสริมปัญญา ความคิด
สร้างสรรค์ ผู้ที่รู้คุณค่าของการฟัง จะได้แนวความคิดความรู้ไปใช้ในการพูดและการเขียนอย่างสร้างสรรค์
ได้ ซึ่งมีผู้กล่าวถึงความสำคัญของการฟังดังนี้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537 : 159) ได้กล่าวว่า การสื่อสารในชีวิตประจำวันนั้น การฟังนับว่าเป็น
ทักษะการรับสารที่สำคัญทักษะหนึ่ง เป็นทักษะที่ใช้กันมากและเป็นทักษะแรกที่ต้องทำการสอนเพราะผู้พูด
จะต้องฟังให้เข้าใจเสียก่อนจึงจะสามารถพูดได้ตอบ อ่าน หรือเขียนได้ ทักษะการฟังจึงเป็นทักษะที่สำคัญ
ในการเรียนรู้ทักษะอื่น ๆ

รอสท์ (ประสิทธิ์ สรรสม. 2544 : 14 ; อ้างอิงมาจาก Rost .1994) กล่าวถึงความสำคัญของการฟัง
ที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาโดยเฉพาะการฟังภาษาอังกฤษได้ดังนี้

1. ในชั้นเรียนนั้นภาษานั้นผู้ฟังต้องมีความเข้าใจในตัวบ่อนภาษาที่ได้รับเพราะถ้าไม่เข้าใจแล้วก็จะ
ไม่เกิดการเรียนรู้ภาษาที่เรียน ผู้เรียนจึงต้องมีความสามารถในการฟัง
2. ในการเรียนภาษา โดยเฉพาะในปัจจุบันที่เน้นการเรียนการสอนเชิงปฏิสัมพันธ์เป้าหมายของ
การเรียนเริ่มจากให้ผู้เรียนมีความเข้าใจ เมื่อผู้เรียนมีความเข้าใจในสิ่งที่เรียนแล้วจะสามารถโต้ตอบได้
3. การฟังภาษาพูดที่เจ้าของภาษาใช้อยู่เป็นสิ่งที่แปลกแตกต่างจากภาษาพูดของผู้เรียนจึงเป็นสิ่ง
ท้าทายที่ผู้เรียนจะต้องพยายามทำความเข้าใจ
4. การฝึกการฟังประกอบด้วยกิจกรรมต่างๆ มากมายที่สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจที่จะ
เรียนทำให้มีผลต่อการเรียนรู้ในด้านอื่นด้วย

ดอฟฟ์ (ประสิทธิ์ สรรสม. 2544 : 15 ; อ้างอิงมาจาก Doff. 1991.) กล่าวถึงความสำคัญของการ
ฟังว่า ในการสื่อสารนั้นผู้ฟังต้องเข้าใจก่อนว่าสิ่งที่ผู้พูดพูดออกมานั้นหมายความว่าอย่างไรทำให้เป็นการ
พัฒนาการพูดของตนไปด้วยดังนั้นผู้เรียนจึงต้องฝึกทักษะการฟังให้มากโดยเฉพาะในการสื่อสารด้วย
ภาษาต่างประเทศจะต้องฝึกจนสามารถเข้าใจดีและสามารถพูดได้

จากข้อความข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การฟังเป็นเครื่องมือที่สำคัญของการเรียนรู้ภาษาไม่ว่าจะเป็นความสามารถในการพูด การอ่าน และการเขียนล้วนต้องเริ่มจากการมีความสามารถในการฟังเป็นพื้นฐานทั้งสิ้น

องค์ประกอบของการฟัง

สแตมเมอร์ (มยุรี ศิริวรรณ . 2537 : 10 ; อ้างอิงมาจาก Stammer.1977) กล่าวว่า การฟังประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ประการ คือ การได้ยิน (hearing) การฟัง (listening) และประสบการณ์ (experience) การได้ยินเป็นการฟังอย่างไม่ตั้งใจ บางครั้งจะไม่มีจุดหมายใด ๆ เช่น เสียงรถยนต์ เป็นต้น การฟังที่เป็นการฟังอย่างตั้งใจ สามารถจับใจความสำคัญของสิ่งที่ฟังได้ การฟังที่มีประสบการณ์เป็นการฟังเพื่อเข้าใจความหมาย ผู้ฟังต้องมีความรู้หรือประสบการณ์มาช่วย

ริเวอร์ส (Rivers. 1980 : 18-19) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการฟังว่า เกี่ยวข้องกับการทำความเข้าใจสิ่งที่ได้ยิน 3 ประการ คือ

1. ตัวชี้แนะทางภาษาศาสตร์ หมายถึง การฟังที่ผู้ฟังฟังสำเนียง ฟังสิ่งที่ได้ยิน และจัดเรียงออกมาเป็นคำพูด ผู้ฟังไม่จำเป็นต้องฟังสิ่งที่ผู้พูดพูดออกมาทั้งหมด แต่ผู้ฟังจะสามารถสร้างข้อความที่ตามมาได้จากคำพูดในตอนนั้น
2. สภาพการณ์ในการพูดที่มีผลต่อการรับฟัง คือ ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งผู้ฟังได้ยินสิ่งที่พูดออกมา และสิ่งที่ผู้ฟังคาดว่าจะได้ยินต่อไป
3. ความเข้าใจข่าวสารของผู้ฟังขึ้นอยู่กับความตั้งใจของผู้พูด เนื่องจากข้อความที่เหมือนกันอาจจะมีความหมายที่แตกต่างกันได้

จึงสรุปได้ว่าการฟังไม่ใช่เป็นแต่เพียงได้ยินเท่านั้น การฟังเป็นต้นกำเนิดของการผลิตเสียงความสามารถในการฟังเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ทางภาษา

ระดับความสามารถในการฟัง

ความสามารถในการฟังเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ทางภาษา การฟังจึงเป็นทักษะแรกที่จะก่อให้เกิดความสามารถในการสื่อสาร การจะสนทนากันให้รู้เรื่องนั้นต้องเริ่มจากการฟังให้เข้าใจก่อนไม่ใช่เป็นแต่เพียงแยกเสียงเน้นหนัก เสียงสูงต่ำ และแยกความแตกต่างของเสียงได้เท่านั้น การศึกษาเกี่ยวกับระดับหรือชั้นของการฟังจะทำให้ผู้สอนมีกิจกรรมที่เหมาะสมเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะอย่างเป็นระบบและเป็นไปตามลำดับขั้น สำหรับระดับหรือชั้นของการฟังสามารถแบ่งได้ดังนี้

ริเวอร์ส (Rivers 1980: 110) ได้แบ่งการฟังออกเป็น 2 ระดับ ดังนี้

1. ระดับการรับรู้ (recognition level) เป็นระดับการฟังที่แยกแยะกลุ่มคำหรือวลีซึ่งมีความสัมพันธ์ในทางโครงสร้าง เวลา คำขยาย และส่วนของวลีที่มีความซับซ้อน

2. ระดับเลือก (selection level) เป็นระดับการฟังเพื่อจับใจความสำคัญจากสิ่งที่ได้ยินเลือกฟังในสิ่งที่แสดงจุดมุ่งหมายของผู้พูด การฟังระดับนี้สามารถฟังภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้

วาเลต และดิสสิก (Valette and Disick.1972 : 141 – 142) ได้แบ่งระดับความสามารถของการฟังออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. ระดับกลไก (mechanical skill) เป็นระดับความสามารถแยกความแตกต่างระหว่างภาษาของตนเองกับภาษาต่างประเทศได้ แต่ไม่จำเป็นต้องเข้าใจความหมายของสิ่งที่ฟัง

2. ระดับความรู้ (knowledge) เป็นระดับที่ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำหรือประโยคที่ได้เรียนไปแล้ว สามารถทำตามคำสั่ง สามารถจับคู่ประโยคที่ได้ยินกับรูปภาพข้อความที่ได้ฟังจะเป็นข้อความที่มีความยาวข้อความละ 1 ประโยค

3. ระดับถ่ายโอน (transfer) เป็นระดับที่ผู้เรียนเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างและศัพท์ตอบคำถามได้ว่าถูกหรือผิด เลือกข้อความหรือคำตอบที่เหมาะสมกับคำถาม เข้าใจข้อความที่มีหลายประโยค และนำสิ่งที่เรียนไปใช้ในสถานการณ์อื่น ๆ ได้

4. ระดับสื่อสาร (communication) เป็นระดับที่ผู้ฟังเข้าใจคำสั่งและสามารถอธิบายเป็นภาษาต่างประเทศได้ เข้าใจความหมายของข้อความที่มีหลายประโยคที่มีคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคยสามารถฟังจากสถานการณ์จริง (authentic materials) ที่เจ้าของภาษาพูดในบทละคร ภาพยนตร์รายการวิทยุและโทรทัศน์ เข้าใจความรู้สึกและอารมณ์ รวมทั้งทัศนคติของผู้พูดจนเข้าใจความหมายที่เคลือบแฝงอยู่

5. ระดับวิพากษ์วิจารณ์ (criticism) เป็นระดับการฟังที่ผู้ฟังเข้าใจและบอกได้ว่าภาษาที่ได้ยินอยู่ในระดับใดสามารถประเมินได้ว่าข้อความที่ได้ยินนั้น ถูกต้องดีหรือไม่สามารถเข้าใจอารมณ์และความรู้สึกของผู้พูดซึ่งแทรกอยู่ในน้ำเสียงที่เน้นหนักและเบาได้

ลิตเติลวูด (Littlewood, 1981: 71 – 73) ได้แบ่งการฟังออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. ระดับกลไก

1.1 สามารถฟังคำและบอกความแตกต่างและความเหมือนของคำที่ได้ยิน

1.2 สามารถฟังประโยคแล้วเลือกประโยคที่ตรงกับประโยคที่ได้ยิน

1.3 สามารถฟังคำแล้วเลือกคำที่มีเสียงสระพ้องกับคำที่ได้ยินคำแรก

1.4 สามารถฟังประโยคแล้วบอกระดับเสียงสูงต่ำในประโยคที่ได้ยิน

1.5 สามารถฟังประโยคแล้วบอกเสียงเน้นหนักในคำที่ได้ยิน

1.6 สามารถฟังเสียงคำศัพท์ 1 คำ เว้นเวลาสักครู่ให้ฟังเสียงคำศัพท์อีก 3 คำแล้วให้ผู้เรียนเลือกว่าคำใดใน 3 คำ เหมือนคำศัพท์คำแรก

1.7 สามารถฟังคำศัพท์ 1 ชุด ประมาณ 5 – 10 คำ แล้วให้ผู้เรียนเลือกคำว่าคำใดเป็นภาษาอังกฤษ คำใดไม่ใช่ภาษาอังกฤษ

2. ระดับความรู้

- 2.1 สามารถฟังคำสั่งปฏิบัติตามได้ เช่น บอกทิศทางแล้วลากเส้นแสดงการเดินทางได้
- 2.2 สามารถฟังแล้วเลือกภาพตรงกับคำที่ได้ยิน
- 2.3 สามารถฟังประโยคแล้วเลือกภาพที่ตรงกับประโยคที่ได้ยิน
- 2.4 สามารถฟังแล้วเลือกคำที่ได้ยินที่มีความหมายที่อยู่ในกลุ่มเดียวกันได้
- 2.5 สามารถฟังประโยคแล้วเลือกประโยคที่มีความหมายเช่นเดียวกับประโยคที่ได้ยิน

3. ระดับถ่ายโอน

- 3.1 สามารถฟังประโยคเกี่ยวกับเวลาแล้วตอบคำถามได้
- 3.2 สามารถฟังคำถามแล้วเลือกคำตอบที่เหมาะสม
- 3.3 สามารถฟังประโยคแล้วเลือกคำที่เหมาะสมที่เติมลงในประโยคที่ได้ยิน
- 3.4 สามารถฟังคำสั่งแล้ววาดภาพตามคำสั่งได้
- 3.5 สามารถฟังประโยคแล้วตอบคำถามได้ถูกต้อง

4. ระดับสื่อสาร

- 4.1 สามารถฟังเพลงแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญได้
- 4.2 สามารถฟังบทสนทนาแล้วสรุปเรื่องได้
- 4.3 สามารถฟังข้อความแล้วสรุปสั้น ๆ ได้
- 4.4 สามารถฟังข้อความแล้วเลือกภาพตามลำดับเหตุการณ์ได้
- 4.5 สามารถฟังบทสนทนาแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับรายละเอียดการสนทนาได้

5. ระดับวิเคราะห์วิจารณ์

- 5.1 สามารถฟังข้อความแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับความหมายแฝงได้
- 5.2 สามารถฟังบทสนทนาแล้วบอกสถานการณ์ที่เกิดเหตุการณ์ได้
- 5.3 สามารถฟังบทสนทนาแล้วบอกขั้นตอนทางสังคมของผู้พูดได้
- 5.4 สามารถฟังบทสนทนาแล้วบอกอารมณ์ผู้พูดได้
- 5.5 สามารถฟังบทสนทนาแล้วบอกจุดประสงค์ของการพูดได้

ดังนั้นพอจะสรุปได้ว่าระดับความสามารถของการฟังควรจะเริ่มจากทักษะที่ง่ายไปหาทักษะที่ยาก ตั้งแต่ระดับกลไก ระดับความรู้ ระดับการถ่ายโอน ระดับการสื่อสาร และระดับวิเคราะห์วิจารณ์

5.2 ทักษะการพูด

การพูดเป็นทักษะที่สำคัญทักษะหนึ่งซึ่งไม่ว่าจะประกอบอาชีพอะไรก็จะต้องใช้ทักษะการพูดไม่มากก็น้อย การเรียนการสอนทักษะการพูดควรให้นักเรียนได้ปฏิบัติจริงสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน และการทดสอบจะต้องสอดคล้องกับการเรียนการสอน เช่น การให้พูดสนทนาเป็นคู่ หรือการสัมภาษณ์

การฟังข้อความจากเทปแล้วสรุปให้เพื่อนฟัง การพูดบรรยายจากภาพ ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับความหมายของการพูด ความสำคัญของการพูด องค์ประกอบของการพูดและระดับความสามารถในการพูดซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ความหมายของการพูด

คำว่า การพูด มีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

นันทา ชุนภักดี (2528 : 1) ได้ให้ความหมายของการพูดว่า การพูด เป็นการแสดงน้ำเสียง รวมทั้งกริยาท่าทาง ทำให้ผู้ฟังได้ยินและเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูดจนสามารถแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบให้ผู้พูดทราบจนเป็นที่เข้าใจกันได้

เจือจันทร์ ไหวพริบ (2542 : 110) กล่าวว่า การพูด หมายถึง การถ่ายทอดความคิดความรู้สึกหรือความต้องการด้วยถ้อยคำ น้ำเสียงกริยาท่าทางเพื่อจะให้ผู้ฟังรับรู้และตอบสนองตามที่ผู้พูดต้องการ

จากความหมายของการพูดดังกล่าว สรุปได้ว่า การพูดเป็นการติดต่อสื่อความหมายระหว่างมนุษย์เพื่อถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ความเข้าใจ ความรู้ หรือความต้องการ ด้วยการใช้เสียง ภาษา และกริยาท่าทาง เพื่อให้ผู้ฟังรับรู้และเข้าใจได้ตามความมุ่งหมายของผู้พูด

ความสำคัญของการพูด

การพูดมีความสำคัญอย่างยิ่งเป็นสื่อที่จะทำความเข้าใจระหว่างมนุษย์ต่อมนุษย์ จึงจำเป็นต้องใช้การพูดเพื่ออธิบาย โน้มน้าวใจ ชี้แจงทำความเข้าใจกับบุคคล กลุ่มคนอยู่ตลอดเวลาซึ่งมีผู้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดดังนี้

สมศรี ทองชั้น (2539 : 1) กล่าวว่าถึงความสำคัญของการพูดไว้ว่า การพูดเป็นเครื่องมือในการสมาคม มีความสำคัญในด้านการเมือง การค้า การธุรกิจในชีวิตประจำวัน

วรมน ลิ้มมณี (2545 : 206) กล่าวถึงความสำคัญของการพูดไว้ว่า การพูดสามารถสร้างความเข้าใจแก่ผู้รับสารได้ดีกว่าสารประเภทอื่นเพราะนอกจากจะสื่อสารด้วยถ้อยคำแล้ว ผู้ส่งสารยังสามารถสื่อความหมายด้วยวิธีอวัจนภาษาต่าง ๆ เช่น น้ำเสียง ท่าทาง สีหน้า ความรู้สึกทางดวงตา

สมพร แพ่งพิพัฒน์ (2547 : 201) กล่าวถึงความสำคัญของการพูดไว้ว่าการพูดมีความสำคัญในการดำรงต่อชีวิตประจำวัน สามารถที่จะเข้าใจ สร้างความประทับใจให้กับผู้รับสารได้ผู้มีความสามารถในการพูดย่อมมีความสำเร็จในชีวิตเป็นอย่างดี

จึงสรุปได้ว่าการพูดมีความสำคัญต่อบุคคลในด้านการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ทั้งด้านการศึกษา การประกอบอาชีพ ตลอดจนการติดต่อทางธุรกิจต่าง ๆ

องค์ประกอบของการพูด

การพูดเป็นทักษะที่มีความซับซ้อน มีผู้วิเคราะห์องค์ประกอบต่าง ๆ ของทักษะการพูด ไว้ดังนี้

แคธี (มยุรี ศิริวรรณ . 2537 : 24-25 ; อ้างอิงมาจาก Cathy .1977.) กล่าวถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ในกระบวนการพูด 4 ประการ คือ

1. ความคล่องแคล่ว (fluency)
2. ความสามารถในการพูดเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจ (comprehensibility)
3. ปริมาณของข้อความที่ใช้ในการสื่อสาร (amount of communication)
4. คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร (quality of communication)

บาร์ทซ์ (มยุรี ศิริวรรณ . 2537 : 25 ; อ้างอิงมาจาก Bartz .1979.) ได้แยกองค์ประกอบของการพูดไว้ 5 ประการ

1. ความคล่องแคล่ว (fluency) หมายถึง ความราบรื่น ความต่อเนื่อง และความเป็นธรรมชาติในการพูด
2. ความเข้าใจ (comprehensibility) หมายถึง การพูดเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด
3. ปริมาณของข้อความที่สื่อสารได้ (amount of communication) หมายถึง ปริมาณของข้อความหรือข้อมูลที่ใช้พูดเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ
4. คุณภาพของข้อความที่สามารถนำมาสื่อสาร (quality of communication) หมายถึง ความถูกต้องทางภาษาของข้อความที่พูด
5. ความพยายามในการสื่อสาร (effort to communicate) ความพยายามที่จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด โดยใช้คำพูดหรือท่าทางเพื่อการสื่อสาร

กล่าวโดยสรุปแล้ว องค์ประกอบที่สำคัญในการพูดนั้น จะต้องประกอบไปด้วย ความรู้เกี่ยวกับระบบเสียง ศัพท์ ไวยากรณ์ และความคล่องแคล่วในการพูดเพื่อสื่อความหมายนั่นเอง

ระดับความสามารถในการพูด

มีผู้จัดระดับความสามารถในการพูดไว้ดังนี้

วาเลต และ ดิสสิก (Valette and Disick. 1972 :153 – 158) ได้จัดระดับความสามารถในการพูดเป็น 5 ระดับดังนี้

1. ขั้นทักษะกลไก (mechanical skill) นักเรียนสามารถพูดเลียนแบบเสียง ระดับเสียงเสียงเน้นหนัก จังหวะ การหยุดพูดและการออกเสียงเชื่อมระหว่างคำตามแบบเจ้าของภาษาได้ และสามารถท่องจำคำ ประโยค หรือข้อความ บทสนทนาต่าง ๆ ตลอดจนสามารถออกเสียงที่เรียนมาแล้วได้ โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจคำ หรือข้อความเหล่านั้น

2. ขั้นรับรู้ (knowledge) นักเรียนสามารถพูดเกี่ยวกับสิ่งที่เคยเรียนโดยใช้ศัพท์ และไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วอย่างเข้าใจความหมาย

3. ขั้นถ่ายโอน (transfer) นักเรียนสามารถนำกฎไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วมาสร้างรูปประโยคใหม่ๆ ได้ตามที่ต้องการ

4. ขั้นสื่อสาร (communication) นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็น ความต้องการให้ผู้อื่นรู้ได้ โดยเน้นความคล่องแคล่ว ความเข้าใจ ความสามารถในการสื่อความหมายมากกว่าความถูกต้องทางกฎไวยากรณ์

5. ขั้นวิเคราะห์วิจารณ์ (criticism) นักเรียนสามารถพูดโดยมีลีลาการพูด ใช้น้ำเสียง คำและสำนวนเหมาะสมกับเรื่อง และสถานการณ์

คาร์รอล (Carroll . 1980 : 135) ได้จัดระดับความสามารถในการพูดไว้ 9 ระดับ คือระดับที่ 1 เป็นระดับของผู้ที่ไม่สามารถใช้ภาษาได้ (non – user) ผู้พูดไม่สามารถเข้าใจหรือพูดภาษาได้เลย

ระดับที่ 2 เป็นระดับผู้ใช้ภาษาได้เล็กน้อย (intermittent) ผู้พูดสามารถพูดได้ เพียงคำสองคำ

ระดับที่ 3 เป็นระดับผู้ใช้ภาษาได้จำกัดมาก (extremely limited) ผู้พูดพูดได้ตะกุกตะกัก เข้าใจผิดบ่อย ๆ เข้าใจบทสนทนาในระดับปกติเพียงบางส่วน จึงไม่อาจคุยต่อเนื่องด้วยเรื่องราวที่ถูกต้องได้ จับได้แต่ใจความสำคัญ จับรายละเอียดไม่ได้เลย

ระดับที่ 4 เป็นระดับที่ใช้ภาษาได้น้อย (marginal) ผู้พูดสามารถโต้ตอบสนทนาได้ แต่ค่อนข้างที่จะเป็นคู่สนทนาที่เงียบ ไม่สามารถนำการสนทนา พูดเสนอแนะ หรือการอภิปรายได้สนทนาในความเร็วปกติด้วยความลำบาก ขาดความคล่องและความถูกต้อง การสนทนาเป็นไปอย่างยากลำบาก และไม่ต่อเนื่องกัน แต่ยังแสดงให้เห็นว่าเข้าใจในเรื่องที่สนทนาได้ตรงกัน มีน้ำเสียงสำเนียงในภาษาเดิมปนอยู่ด้วย

ระดับที่ 5 เป็นระดับผู้ใช้ภาษาปานกลาง (modest) ผู้พูดสามารถพูดสื่อใจความสำคัญในบทสนทนาได้ ยังขาดลีลาของภาษา และไวยากรณ์ยังผิดพลาด ต้องถาม หรือถูกถามเป็นครั้งคราวเพื่อให้เข้าใจความชัดเจน ขาดความคล่องแคล่วและความสามารถในการสนทนาผู้พูดต้องพูดชัดถ้อยชัดคำ ดำเนินการสนทนาได้แต่ไม่ค่อยสนใจ หรือมีลีลาทางภาษา

ระดับที่ 6 เป็นระดับที่ใช้ภาษาได้เกือบดี (competent) ผู้พูดสามารถคุยในหัวข้อที่ต้องการได้ ติดตามเรื่อง เปลี่ยนเรื่องพูดได้ หยุดหรือพูดตะกุกตะกักเป็นครั้งคราว มีความสามารถในการเริ่มเรื่องในการสนทนาได้

ระดับที่ 7 เป็นระดับผู้ใช้ภาษาได้ดี (good) ผู้พูดสามารถเล่าเรื่องได้ชัดเจนและมีเหตุผลสามารถสนทนาได้อย่างต่อเนื่องเป็นเรื่องราว สามารถติดตามการสนทนาได้เมื่อมีการเปลี่ยนน้ำเสียง มีการพูดตะกุกตะกักหรือพูดซ้ำคำบ้าง แต่ได้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ระดับที่ 8 เป็นระดับผู้ใช้ภาษาได้ดีมาก (very good) ผู้พูดสามารถอภิปรายได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำการสนทนา ดำเนินเรื่องต่อไปและขยายความได้ตามความจำเป็น แสดงอารมณ์ขัน และโต้ตอบด้วยน้ำเสียงที่เหมาะสม

ระดับที่ 9 เป็นระดับผู้เชี่ยวชาญในการใช้ภาษา (expert) ผู้พูดสามารถพูดได้เหมือนเจ้าของภาษา ในหัวข้อต่างๆ สามารถนำการสนทนา และพูดได้ใจความสำคัญ

ลิตเติลวูด (Littlewood, 1981: 75 – 76) ได้แบ่งการพูดออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. ระดับกลไก

- 1.1 สามารถออกเสียงคำถามตามแถบเสียงได้
- 1.2 สามารถออกเสียงประโยคจากแถบเสียงได้
- 1.3 สามารถท่องชื่อ วัน เดือน ได้
- 1.4 สามารถนับจำนวนเลขได้

2. ระดับความรู้

สามารถตอบคำถามจากภาพที่กำหนดให้ได้

3. ระดับถ่ายโอน

3.1 สามารถเปลี่ยนประโยคให้มีความหมายเหมือนกัน โดยใช้คำที่กำหนดให้เปลี่ยนส่วนอื่น ๆ ตามที่จำเป็น

3.2 สามารถตอบทสนทนาตามสถานการณ์ที่กำหนด

4. ระดับการสื่อสาร

- 4.1 สามารถบรรยายภาพเดี่ยวได้
- 4.2 สามารถบอกทิศทางจากแผนที่ได้
- 4.3 สามารถบรรยายภาพชุดได้

5. ระดับวิเคราะห์วิจารณ์

- 5.1 สามารถแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกจากเรื่องราวที่กำหนดให้ได้
- 5.2 สามารถแสดงความคิดเห็นจากภาพที่กำหนดให้

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าความสามารถในการพูดจะมีตั้งแต่ระดับเลียนแบบเสียงหรือการท่องจำขั้นการรับรู้ ขั้นถ่ายโอน และขั้นวิเคราะห์วิจารณ์

5.3 ทักษะการเขียน

ทักษะการเขียนถูกจัดวางไว้ในลำดับสุดท้าย เพราะการเขียนจัดเป็นทักษะที่ยากที่สุดต้องผ่านกระบวนการทางความคิดหลายขั้นตอน นอกจากนี้การเขียนทำให้ได้ฝึกการคิดอย่างเป็นระบบและ

สร้างสรรค์ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจในสิ่งที่เขียน ผู้เขียนจะต้องมีความรู้เรื่องศัพท์ ไวยากรณ์เพื่อที่จะให้การสื่อสารมีคุณภาพที่สมบูรณ์ในการเรียนการสอนและการทดสอบทักษะการเขียนควรเริ่มจากง่ายไปหายาก เช่นฝึกเขียนจากหัวข้อที่กำหนดให้ จากนั้นให้เขียนแบบอิสระ เรื่องที่กำหนดอาจจะเป็นการเขียนคำประโยค เขียนเรื่องจากภาพ เขียนกิจวัตรประจำวัน เขียนบันทึกประจำวันเขียนจดหมาย หรือเขียนใบสมัครงาน ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับความหมายของการเขียน ความสำคัญของการเขียน องค์ประกอบของการเขียน ตลอดจนระดับความสามารถในการเขียน ซึ่งจะเสนอรายละเอียดดังต่อไปนี้

ความหมายการเขียน

ได้มีผู้ให้ความหมายของทักษะการเขียนไว้ดังนี้

แคดเลอร์ (Kadler. 1970: 2) กล่าวว่า ิว่าการเขียน คือ วิธีการสื่อความหมายโดยใช้ระบบสัญลักษณ์ ตัวอักษร ซึ่งมีสมาชิกในสังคมเป็นผู้ใช้เพื่อแสดงข้อความที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น การโฆษณา หรือเพื่อถ่ายทอดความคิดและถ้อยคำลงบนแผ่นกระดาษ

ไวท์ (กัณฑ์ดนัย วรจิตติพล. 2542: 31; อ้างอิงมาจาก White.1980.) กล่าวว่า การเขียน คือลำดับประโยคที่เชื่อมโยงกันอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และสมเหตุสมผลและเขียนได้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์โดยที่ผู้เขียนสามารถสื่อสารสิ่งที่ต้องการได้ การเขียนต้องชัดเจนไม่คลุมเครือ กล่าวคือจะต้องประกอบด้วยความถูกต้องของรูปแบบภาษา (correctness form) ความเหมาะสมของลีลาภาษา (appropriateness of style) และเอกภาพของแก่นของเรื่องและหัวข้อ (unity of theme and topic)

เจ็จันท์ ไหวพริบ (2542:120) ได้กล่าวถึงความหมายของการเขียนไว้ว่า เป็นการแสดงผลของการฟัง การอ่าน การใช้ความคิด โดยถ่ายทอดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร

จึงสรุปได้ว่า การเขียน คือ การรวบรวมและเรียบเรียงความคิดตลอดจนข้อเท็จจริงต่าง ๆ ให้ผู้อื่นได้ทราบโดยใช้ระบบสัญลักษณ์ตัวอักษรตรงตามระเบียบวิธีการเขียนของแต่ละภาษา มีสำนวน ลีลาที่เหมาะสม และสามารถสื่อความหมายได้ตรงกันระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน

ความสำคัญของการเขียน

ทักษะการเขียนเป็นการผลิตภาษาเช่นเดียวกับทักษะการพูดแต่การเขียนเป็นทักษะที่มีขั้นตอนซับซ้อนก่อนที่จะเขียนได้ เพราะต้องใช้ความคิดในการผลิตภาษานานกว่าทักษะการฟังการพูด การอ่าน นอกจากนั้นการส่งสารโดยการเขียนเป็นการกระทำฝ่ายเดียว เพราะผู้อ่านและผู้เขียนไม่ได้กำลังเผชิญหน้ากันอยู่เมื่อผู้อ่านไม่เข้าใจหรือเข้าใจผิดไปจากจุดประสงค์ที่ผู้เขียนต้องการสื่อผู้เขียนไม่มีโอกาสอธิบายเพื่อทำความเข้าใจให้ตรงกันซึ่งต่างจากทักษะการฟัง และการพูดเพราะผู้ส่งสารและผู้รับสารเผชิญหน้ากันเมื่อผู้ฟังไม่เข้าใจผู้พูดสามารถอธิบายชี้แจงทำความเข้าใจผู้พูดสามารถอธิบายชี้แจงทำความเข้าใจให้ตรงกัน (กัณฑ์ดนัย วรจิตติพล . 2542: 2; อ้างอิงมาจาก Byrne. 1982.)

ทักษะการเขียนจะมีความยากในตัวเอง แต่ก็เป็นที่สำคัญและเอื้อประโยชน์ต่อผู้เรียนอย่างมาก ช่วยเสริมให้ผู้เรียนได้นำความรู้อื่น ๆ ในวิชาภาษาอังกฤษมาใช้เช่น การโน้ตขณะฟัง หรือการเขียนสรุปเรื่องที่อ่าน นอกจากนี้การเขียนทำให้ผู้เรียนได้ฝึกการคิดอย่างเป็นระบบและสร้างสรรค์เพื่อถ่ายทอดประสบการณ์ความนึกคิดและจินตนาการ ซึ่งมีคุณค่าอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้และการพัฒนาทางภาษา

ปาริฉัตร สรญาณธนาภ (2531: 10) กล่าวถึงความสำคัญของทักษะการเขียนว่าเป็นกระบวนการถ่ายทอดความรู้ ความคิด หรือเหตุการณ์ต่างๆ ได้อย่างสมบูรณ์และสามารถเก็บไว้เป็นหลักฐานสำหรับอ้างอิงได้

จึงสรุปได้ว่า ความสามารถในการเขียนมีความสำคัญมากเพราะมนุษย์ใช้การเขียนเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น รวมทั้งใช้ถ่ายทอดความรู้ต่าง ๆ เพื่อความเจริญก้าวหน้าและใช้เป็นหลักฐานสำหรับอ้างอิงด้วย ดังนั้น การเขียนเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อสื่อความหมายได้ตรงตามที่ต้องการจึงถือเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่ง

องค์ประกอบของการเขียน

ดังที่กล่าวว่า การเขียนเป็นการรวบรวมและเรียบเรียงความคิดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรที่ถูกต้องตรงตามระเบียบวิธีการเขียนของแต่ละภาษาทักษะการเขียนจึงเป็นเรื่องที่ซับซ้อนประกอบด้วยองค์ประกอบหลายด้าน ซึ่งก่อให้เกิดผลบรรลุตามจุดประสงค์ของการเขียนแต่ละอย่าง มีผู้กล่าวถึงองค์ประกอบด้านการเขียนไว้ ดังนี้

แฮร์ริส (Harris . 1969: 68 – 69) กล่าวว่า การเขียนที่จะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. เนื้อหา (content) ได้แก่ เนื้อหาสาระที่จะใช้ในการเขียน ตลอดจนความนึกคิดที่แสดงออกมา
2. รูปแบบ (form) ได้แก่ การเรียบเรียง จัดลำดับเนื้อหาให้ต่อเนื่องกัน
3. หลักภาษา (grammar) ได้แก่ ความสามารถในการเขียนประโยคที่ถูกต้องและสื่อความหมายได้
4. ลีลาภาษา (style) ได้แก่ การเลือกถ้อยคำ สำนวนโวหารต่าง ๆ เพื่อให้เกิดลักษณะเฉพาะของผู้เขียน รวมทั้งอารมณ์และอรรถรส (tone and flavour) ในข้อความที่เขียน
5. กลไกในการเขียน (mechanics) ได้แก่ การใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ของภาษา เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การสะกดตัวอักษรที่ถูกต้อง การเขียนที่ขึ้นต้นด้วยอักษรตัวใหญ่ให้ถูกต้องตามแบบแผนของภาษานั้น ๆ

ฮีตัน (Heaton . 1977 : 53 – 54) ได้จัดองค์ประกอบที่จำเป็น และที่สำคัญในการเขียนสอดคล้องกับ แฮร์ริส (Harris . 1969 : 68 – 69) คือ

1. ทักษะหลักหรือไวยากรณ์ (grammatical skills) ได้แก่ ความสามารถในการเขียนประโยคต่าง ๆ ได้ถูกต้อง

2. ทักษะลีลาภาษา (stylistical skills) ได้แก่ ความสามารถในการเลือกประโยคหลาย ๆ แบบ และใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง

3. ทักษะด้านกลไก (mechanical skills) ได้แก่ ความสามารถในการใช้แบบแผนทางภาษาได้ถูกต้อง เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้ตัวอักษรตัวพิมพ์หรือตัวเขียนทั้งใหญ่และเล็กได้ถูกต้อง

4. ทักษะด้านการตัดสินใจ (judgment skills) หมายถึง ความสามารถในการเขียนข้อความที่เหมาะสมตามความคิด และลำดับความคิดนั้น ๆ ได้อย่างสมเหตุสมผล

นอกจากนี้ ม.ล. บุญเหลือ ภูษธร ณ อยุรยา (2517: 79 – 80) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญที่ผู้เรียนด้านการเขียนภาษาอังกฤษจำเป็นต้องมี เพื่อให้สามารถเขียนสื่อความหมายได้ดีและถูกต้องไว้ดังนี้

1. สามารถเขียนตัวอักษรได้ถูกต้อง
2. สามารถประสมตัวอักษรเป็นถ้อยคำ และใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ถูกต้อง
3. รู้ภาษา เขียนภาษาเป็นวลีและกระสวนต่าง ๆ ตามความนิยมของภาษานั้น ๆ ได้
4. ต้องมีความนึกคิดที่จะเขียนออกมาได้
5. ต้องรู้จักเรียบเรียงและลำดับความคิดนั้นให้ผู้อ่านจับใจความได้สะดวก
6. ต้องรู้จักใช้ถ้อยคำและสำนวนที่แจ่มชัด

จึงสรุปได้ว่า องค์ประกอบที่สำคัญในการเขียนภาษาอังกฤษมีหลายประการ ได้แก่ไวยากรณ์หรือหลักภาษา ลีลาในการเขียน กลไกในการเขียน ตลอดจนความสามารถในการเรียบเรียงลำดับความคิดในการเขียนให้ต่อเนื่องนั่นเอง

ระดับความสามารถในการเขียน

นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญในด้านการเขียนได้จัดแบ่งระดับทักษะการเขียนภาษาอังกฤษไว้ดังนี้ ริเวอร์ส (Rivers . 1968 : 245 – 255) กล่าวถึงระดับการเขียนภาษาต่างประเทศว่า ผู้เรียนจะต้องได้รับการฝึกอย่างมีระบบผ่านขั้นตอน 5 ขั้น ดังนี้

1. ขั้นลอกแบบ (copying) เพื่อเป็นการทบทวนความจำจากสิ่งที่ได้เรียนไปแล้วนอกจากนี้ ขั้นลอกแบบยังเป็นการแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับสัญลักษณ์

2. ขั้นเลียนแบบ (reproduction) ในขั้นนี้ นักเรียนจะต้องเขียนจากสิ่งที่เขาจำได้ หรือจากการอ่าน ตลอดจนการเขียนตามคำบอก หรือเขียนอธิบายรูปภาพ

3. ขั้นการเขียนประโยคซับซ้อน (recombination) ในขั้นนี้ นักเรียนต้องเขียนจากสิ่งที่ได้เรียนไปแล้วทั้งจากการฟังและการอ่าน แต่การใช้รูปแบบต่าง ๆ ของโครงสร้าง และการเปลี่ยนประโยคมีความซับซ้อน

4. ชั้นเขียนเรียงความ (composition) เป็นการฝึกขั้นสุดท้ายที่ผู้เรียนสามารถเลือกคำและโครงสร้างในการแสดงความหมายตามที่ตนต้องการได้

ลิตเติลวูด (Littlewood, 1981: 77) ได้แบ่งระดับความสามารถของทักษะการเขียนออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. ระดับกลไก

1.1 สามารถคัดลอกโคลงกลอน พร้อมทั้งเครื่องหมายวรรคตอนได้ถูกต้อง

1.2 สามารถเขียนประโยคโดยใช้เครื่องหมายวรรคตอนและแก้ไขตัวอักษรใหญ่ – เล็กให้ถูกต้อง

1.3 สามารถเขียนแทนคำที่กำหนดให้ลงในประโยคได้

2. ระดับความรู้

2.1 สามารถเรียงคำที่กำหนดให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง

2.2 สามารถเติมคำลงในช่องว่างให้ได้ใจความสมบูรณ์

2.3 สามารถตอบคำถามจากภาพที่คุ้นเคยได้

3. ระดับถ่ายโอน

3.1 สามารถเรียงลำดับบทสนทนาได้ถูกต้อง

3.2 สามารถอ่านข้อความแล้วตอบคำถามเรียงเป็นข้อความ 1 ย่อหน้า

3.3 สามารถเปลี่ยนประโยคหรือข้อความเป็น กัตตุวาก (active voice) ได้

4. ระดับสื่อสาร

4.1 สามารถกรอกแบบฟอร์มต่าง ๆ ได้

4.2 สามารถเขียนเรียงความจากหัวข้อที่กำหนดได้

5. ระดับวิเคราะห์วิจารณ์

สามารถเขียนเรียงความแสดงความคิดเห็นเชิงวิเคราะห์วิจารณ์จากหัวข้อเรื่องที่กำหนดให้มีความสั้น ยาว ตามระดับความยากง่ายของเนื้อหาและระดับชั้น

ดังนั้นพอจะสรุปได้ว่าระดับความสามารถในการเขียนที่กล่าวมามีความคล้ายคลึงกันเพียงมีชื่อเรียกแตกต่างกันซึ่งจะเรียงระดับความสามารถจากง่ายไปหายากขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงขั้นสามารถวิเคราะห์วิจารณ์

5.4 ทักษะการอ่าน

การอ่านเป็นกิจกรรมสำคัญประจำวันสำหรับมนุษย์ เพราะต้องอ่านข้อความหรือหนังสือต่าง ๆ อยู่เสมอทั้งที่ตั้งใจและไม่ตั้งใจ ส่วนจะอ่านมากหรือน้อยและสามารถนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้มากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับสภาพการศึกษา อาชีพ โอกาส ของแต่ละบุคคลและความสามารถในการรับรู้ การ

อ่านเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักเรียนมากเพราะเป็นกิจกรรมที่ต้องทำอย่างสม่ำเสมอว่าบุคคลอื่น ๆ ความสามารถในการอ่านจะดีหรือไม่ดีย่อมมีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนและการทดสอบจะต้องมีความสัมพันธ์กันแบบทดสอบควรเน้นการสื่อสาร อ่านแล้วสามารถตีความได้ การนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น โฆษณา ข่าว หนังสือพิมพ์ สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับความหมายของการอ่าน ความสำคัญของการอ่าน องค์ประกอบของการอ่าน ตลอดจนความสามารถในการอ่านซึ่งจะเสนอรายละเอียดดังต่อไปนี้

ความหมายของการอ่าน

ลาโด (Lado . 1967 : 14) ได้ให้ความหมายของการอ่าน ว่า “เป็นการรวมทักษะในการถอดความ และวิเคราะห์คำ ความหมายของคำ ความเข้าใจเนื้อเรื่องตามที่ปรากฏ การตีความและการให้ข้อคิดเห็น อย่างง่าย ๆ ”

เมดเลย์ (Medley . 1977 : 30) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า “เป็นกระบวนการทางสติปัญญา เมื่อผู้อ่านพบสัญลักษณ์ที่เป็นภาษาเขียนก็จะใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อที่จะจดจำคำ กลุ่มคำและรู้ความหมาย ของคำหรือกลุ่มคำนั้น ๆ โดยอาศัยกระบวนการต่าง ๆ เช่น การสรุปความหรือการตีความ จนกระทั่งได้ ความหมายจากสิ่งที่อ่าน”

แฮริส และสมิธ (Harris and Smith.1976 : 14) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการอ่านไว้ว่าการอ่าน เป็นรูปแบบของการสื่อความหมาย แลกเปลี่ยนความคิดและข่าวสารความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน นั่นคือ ผู้เขียนจะแสดงความคิดเห็นของตนบนกระดาษไปตามภาษาของแต่ละคน และผู้อ่านก็พยายามอ่านให้ได้ ความหมายที่ผู้เขียนได้เขียนไว้

กู๊ดแมน (Goodman,1972: 12) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่าการอ่านคือการถ่ายทอด ความคิดจากหนังสือของผู้ประพันธ์ไปยังผู้อ่าน ผู้ประพันธ์ต้องการให้ผู้อ่านได้เห็นความคิด ความรู้สึกลง ตน ถ้าผู้อ่านสามารถตีความของหนังสือได้และสามารถรู้จุดหมายของผู้ประพันธ์ได้ก็จะได้ชื่อว่าอ่าน หนังสือเป็น และการอ่านคือ การสร้างความหมายจากสัญลักษณ์โดยผ่านกระบวนการทางความคิด และเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านและผู้เขียนในด้านความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อ การสื่อความหมาย ผู้เขียนย่อมที่จะพยายามใช้สัญลักษณ์หรือตัวอักษรสื่อความหมาย หรือให้ข้อมูลที่ตน ต้องการสื่อสารแก่ผู้อ่าน และผู้อ่านเองก็ย่อมที่จะสื่อความหมายจากสัญลักษณ์หรือตัวอักษรที่ผู้เขียน ต้องการสื่อความหมายแก่ตน

สมุทร เชนเชวนิช (2539 : 1) กล่าวว่า การอ่านเป็นการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ผู้เขียนเป็นผู้พูด ผู้อ่านแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบและอาจโต้ตอบกับผู้อื่นด้วยจากการนิยามความหมายของการ อ่านดังกล่าวมาแล้วนั้น พอสรุปได้ว่า การอ่านคือกระบวนการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ซึ่ง

ผู้อ่านจะต้องแปลความหมายและสร้างความเข้าใจในสิ่งที่อ่านโดยผ่านกระบวนการทางความคิด และประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน จนสามารถเข้าใจความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อได้

จึงสรุปได้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการรับรู้ การแปลความหมายของสัญลักษณ์ การเกิดความคิดรวบยอด ตลอดจนเข้าใจถึงจุดมุ่งหมายและอารมณ์ของผู้เขียน โดยผู้อ่านจะต้องมีความสามารถในการเดาความหมายจากสิ่งที่อ่านด้วย

ความเข้าใจในการอ่าน

ในการอ่านแต่ละครั้งผู้อ่านจะมีจุดมุ่งหมายในการอ่านที่แตกต่างกัน เช่น อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ อ่านเพื่อให้เกิดความเพลิดเพลิน อ่านเพื่อแสวงหาความรู้ และอ่านเพื่อหาข้อมูลต่างๆจากสิ่งที่ได้กล่าวมาจะเห็นได้ว่า จุดมุ่งหมายของการอ่านแต่ละครั้งจะแตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับ ระดับความเข้าใจในการอ่าน เช่น ความเข้าใจแบบทันที (Reception Comprehension) เป็นการเข้าใจที่ผู้อ่านสามารถใช้ความหมายของคำศัพท์ ความรู้จากสำนวนประโยคต่างๆ ที่ผู้เขียนได้เขียนไว้ในบทอ่าน และจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้อ่านต้องมีสมาธิในการอ่าน และความเข้าใจแบบไตร่ตรอง (Reflection Comprehension) คือ ความเข้าใจที่ผู้อ่านต้องให้ความรู้ ทักษะ และความสามารถในหลายๆ ด้าน นอกจากนี้ ยังต้องอาศัยความสามารถในการพิจารณา และไตร่ตรองหาข้อสรุป (Conclusion) ให้เป็นไปตามแนวความคิดของผู้เขียน บอนด์ และทิงเกอร์ (Bond and tinker. 1967 : 235) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่านขึ้นอยู่กับพื้นฐาน ประกอบด้วย 1) การเข้าใจความหมายของคำ (Word Meaning) ถือว่า เป็นทักษะพื้นฐานของการอ่าน ผู้เรียนรู้ความหมายของคำไม่เพียงพอ จะไม่สามารถเข้าใจประโยค (Sentence) อนุเขต (Paragraph) และไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่อ่านได้ 2) การเข้าใจความหมายของกลุ่มคำ (Thought Unit) ผู้เรียนจะเข้าใจความหมายของกลุ่มคำได้ ก็ต่อเมื่อผู้เรียนรู้จักอ่านเป็นกลุ่มคำ การอ่านทีละคำจะไม่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจได้ 3) การเข้าใจประโยค (Sentence Comprehension) นอกจากผู้เรียนจะเข้าใจความหมายของคำ และกลุ่มคำแล้ว ผู้เรียนต้องมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างคำและกลุ่มคำในประโยคด้วยสำหรับ ผู้เรียนที่ไม่เข้าใจความสัมพันธ์ดังกล่าว จะทำให้ไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน 4) ความเข้าใจอนุเขต (Paragraph Comprehension) ผู้เรียนจะเข้าใจอนุเขตได้ก็ต่อเมื่อมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างประโยคในอนุเขต การทำความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างประโยคนั้นค่อนข้างยาก แต่ถ้าผู้เรียนขาดความสามารถด้านนี้แล้วจะไม่สามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ 5) ความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างอนุเขต (Comprehension of Larger Units) ผู้เรียนจะสามารถเข้าใจเนื้อเรื่องที่ยาวขึ้นได้ก็ต่อเมื่อ ผู้เรียนสามารถจัดลำดับความคิดของเรื่องที่อ่านได้ และจะต้องมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างอนุเขตด้วย

นอกจากนั้น ธอนิส (Thonis. 1980 : 77- 81) ให้ความหมายว่า ความเข้าใจในการอ่าน นอกจากจะประกอบด้วยความเข้าใจในสิ่งที่อ่านแล้ว ยังจะต้องประกอบด้วยความสามารถอื่น ๆ อีก ได้แก่ ให้ความสนใจหลักของย่อหน้าได้ แยกแยะรายละเอียดปลีกย่อยที่ขยายใจความหลัก จำรายละเอียดได้ เช่น

รายละเอียดที่เกี่ยวกับคน สถานที่ เหตุการณ์ และเวลา เข้าถึงความรู้สึก อารมณ์ และน้ำเสียงของผู้เรียน มองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างสถานการณ์ในเรื่อง กับการกระทำของตัวละคร เข้าถึงเหตุการณ์และตัวบุคคลในเรื่องและรู้จักคิดไตร่ตรองในสิ่งที่อ่าน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ มานิต บุญประเสริฐ (2533 : 1) ที่ว่า ความเข้าใจในการอ่านนั้นเกี่ยวข้องกับการได้มาซึ่งความหมายของการอ่าน นักการศึกษาทางการอ่าน กล่าวว่า ความหมายที่เกิดจากความเข้าใจเกิดขึ้นได้ทั้งความหมายที่ได้จากบทอ่าน และความหมายที่อยู่ในใจของผู้อ่าน เชฟเพิร์ด (Shepherd. 1973: 79) ได้สรุปว่า ความเข้าใจในการอ่าน เป็นความสามารถของผู้อ่านที่ได้ใช้ความคิด ติดตามข้อความที่ผู้เขียนได้เขียนไว้และสามารถเข้าใจภาษาของผู้เขียน ผู้อ่านจะประสบความสำเร็จในการอ่าน เข้าใจความหมายในสิ่งที่ตนอ่านมากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับภูมิหลัง 2 ประการ คือ 1) ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาของผู้อ่าน หมายถึง ระดับความรู้ทางภาษาที่ได้มาของผู้อ่าน และระดับความรู้ในภาษาที่ผู้เขียนใช้ 2) ประสบการณ์ที่มีมาแต่หลังของผู้อ่าน สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนช่วยในการรวบรวมความคิดของผู้อ่าน ย่อมทำให้อ่านได้เร็ว เข้าใจในเนื้อเรื่องที่อ่านได้อย่างถูกต้องและสามารถเข้าใจถึงความตั้งใจ อารมณ์ และเจตคติของผู้เขียน ซึ่งถ่ายทอดออกมาเป็นตัวหนังสือได้อย่างลึกซึ้ง นอกจากนี้ ชวาล แพรัตกุล ได้ให้ความหมายในการอ่าน ซึ่งประกอบด้วย 1) การแปลความ (Translation) คือ สามารถแปลความหมายของสิ่งต่างๆ ได้โดยแปลตามลักษณะและนัยของเรื่องราว ซึ่งเป็นความหมายที่ถูกต้องและใช้ได้ดีสำหรับเรื่องราวนั้นๆ โดยเฉพาะ 2) การตีความ (Interpretation) คือ ความสามารถจับใจความสำคัญระหว่างขึ้นส่วนย่อยๆ ของเรื่องนั้นจนสามารถนำมากล่าวแบบนัยหนึ่งได้ 3) การขยายความ (Extrapolation) คือ ความสามารถขยายความหมายและนัยของเรื่องนั้นให้กว้างไกลไปจากสภาพข้อเท็จจริงเดิมได้เมื่อพิจารณาความเข้าใจในการอ่านดังกล่าวมาข้างต้น จะเห็นว่า การที่ผู้อ่านจะมีความเข้าใจในการอ่านได้นั้น ผู้อ่านจะต้องมีความรู้ในเรื่องความหมายของคำ กลุ่มคำ การเรียบเรียงประโยค และการมองเห็นความสัมพันธ์ของแต่ละประโยคได้อย่างชัดเจน ดังนั้น ครูสอนภาษาอังกฤษจึงควรหาวิธีที่ดีมาใช้ในการฝึกการอ่านให้กับนักเรียนให้สามารถอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ แฮริส (Harris, 1969:72) ได้แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านไว้ 3 ระดับ คือ 1) ระดับความเข้าใจในข้อเท็จจริง (Factual Level) หมายถึง ความเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านตามตัวหนังสือที่เขียนไว้ 2) ระดับความเข้าใจขั้นตีความ (Intersection Level) คือ ความเข้าใจโดยอาศัยการสรุปความ ตีความ และแปลความหมายจากเรื่องที่อ่านได้ 3) ระดับความเข้าใจขั้นประเมินค่า (Evaluation Level) คือ ความสามารถในการประเมินค่าสิ่งที่อ่านมาโดยอาศัยความรู้และประสบการณ์ของผู้อ่านพิจารณาและตัดสินใจ

ส่วนเกรลเลท (Grellet, 1994: 317) ได้แบ่งความเข้าใจในการอ่านเป็น 4 ระดับ คือ 1) ระดับความเข้าใจตามตัวอักษร (Literal Comprehension) เป็นความเข้าใจขั้นพื้นฐานที่ผู้อ่านจะเข้าใจว่าผู้เขียน เขียนว่าอย่างไร 2) ระดับความเข้าใจขอบข่ายที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง สามารถโยงกับเหตุการณ์อื่นๆ ได้ (Inference) 3) ระดับความเข้าใจที่ประเมินผลเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ (Evaluation) 4) ระดับความเข้าใจที่ทำให้เกิดทัศนคติเปลี่ยนแปลงความเชื่อ ความรู้สึกนึกคิดได้ (Appreciation) นอกจากนี้ เบอรัมสเตอร์ (Burmester. 1974 :

147 – 148) ได้แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านไว้เป็น 7 ระดับ คือ 1) ระดับความจำ (Memory) เป็นระดับของการจำที่ผู้เขียนได้กล่าว คือ การจำหรือเข้าใจเกี่ยวกับข้อเท็จจริง วันที่ คำจำกัดความ ใจความสำคัญของเรื่องลำดับเหตุการณ์ของเรื่อง 2) ระดับแปลความ (Translation) เป็นการนำข้อความหรือสิ่งที่เข้าใจไปแปลเป็นรูปอื่นเช่น การแปลความภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่ง การถอดความ เป็นต้น 3) ระดับการตีความ (Interpretation) เป็นการเข้าใจหรือมองเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้บอกไว้ เช่น หาเหตุที่เมื่อบอกผลมาให้ การคาดการณ์ล่วงหน้า 4) ระดับการประยุกต์ใช้ (Application) เป็นการเข้าใจหรือมองเห็นหลักการแล้วนำหลักการไปประยุกต์ใช้จนประสบความสำเร็จ 5) ระดับการวิเคราะห์ (Analysis) เป็นการเข้าใจและรู้ในแง่ของการตรวจสอบส่วนย่อยที่ประกอบเข้าเป็นส่วนเต็ม เช่น การวิเคราะห์คำโฆษณาชวนเชื่อ การวิเคราะห์แยกแยะคำประพันธ์ การรู้ถึงการให้เหตุผลผิดของผู้เขียน 6) ระดับการสังเคราะห์ (Synthesis) เป็นการนำความคิดเห็นได้จากการอ่านมาผสมกัน และ 7) การประเมิน (Evaluation) เป็นการวางแผนแล้วตัดสินสิ่งที่อ่านโดยอาศัยหลักเกณฑ์ที่ตั้งไว้เป็นบรรทัดฐาน เช่น เรื่องราวที่อ่าน อะไรเป็นความจริง (Fact) อะไรบ้างที่เป็นจินตนาการ (Fantasy) อะไรบ้างที่เป็นความคิดเห็น (Opinion)

จากการแบ่งระดับความเข้าใจที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นว่า ระดับความเข้าใจจะเป็นแนวทางที่กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ของผู้เรียนว่า จะสอนอ่านให้นักเรียนเกิดความเข้าใจอยู่ในระดับใดจึงจะเหมาะสม เพราะนักเรียนที่เป็นนักเรียนในระดับอุดมศึกษาจึงมีประสบการณ์และทักษะทางภาษาไม่มากนัก จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจจะสอนการอ่านสำหรับนักศึกษาที่อ่อนภาษาอังกฤษ

การประเมินผลการอ่าน

วาเลตต์ และไดสิค (Valatte; & Disick.1972) และอัจฉรา วงศ์โสธร (2538: 15) กล่าวถึง การประเมินผลการอ่านประกอบด้วยขั้นตอนต่อไปนี้

1. ขั้นกลไก คือ การออกเสียง
 2. ขั้นความจำ คือ อ่านข้อความและเข้าใจความหมายจากที่ได้เรียน และท่องจำไว้
 3. ขั้นถ่ายโอน คือ การนำความรู้ ความจำมาใช้ในการอ่านข้อความใหม่ ๆ ได้เข้าใจ
 4. ขั้นสื่อสาร คือ การอ่านโดยเสรี เพื่อจับใจความสำคัญและรายละเอียดต่าง ๆ
 5. ขั้นวิพากษ์วิจารณ์ คือ ผู้เรียนต้องสามารถตีความ เพื่อให้เข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนมิได้กล่าวถึงตรง ๆ
- ผู้อ่านต้องมีความสามารถในการวิเคราะห์และประเมินสารที่อ่านได้

นอกจากนี้ อัจฉรา วงศ์โสธร (2538: 154 – 155) กล่าวว่า การประเมินทักษะการอ่านสามารถใช้เกณฑ์กำหนดตามส่วนประกอบของภาษาแบบแยกย่อย และเกณฑ์กำหนดความสามารถแบบรวมในการรับสาร หรืออาจใช้เกณฑ์ทั้งสองแบบประยุกต์เข้าด้วยกันโดยให้น้ำหนักเกณฑ์แบบรวมมากกว่าเกณฑ์แบบย่อย ดังนี้

1. ความรู้ด้านคำศัพท์ สามารถเข้าใจศัพท์และสำนวนที่ใช้

2. ความรู้ด้านไวยากรณ์ สามารถใช้ความรู้ด้านไวยากรณ์ในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับสรรพนาม คำเชื่อมโยงของเนื้อความ เช่น การใช้คำสันธาน คำบุพบท ที่กำหนดหน้าที่ของภาษาว่าเป็นการขอร้อง เชื้อเชิญ ขออนุญาต เป็นต้น เกณฑ์กำหนดความสามารถทางการอ่านแบบรวม จะเป็นดังนี้

1. ความสามารถเรียบเรียงความ ได้แก่ การอ่านแล้วเข้าใจความ สามารถแสดงความเข้าใจโดยการตอบคำถามด้วยถ้อยคำที่เรียบเรียงใหม่โดยได้ใจความเดิมหรือเลือกตอบและเรียงลำดับข้อความเป็น 1, 2, 3 ...ได้

2. ความสามารถอ่านข้อมูลที่เป็นรายละเอียด สามารถโยงรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับใจความสำคัญของเรื่องได้ว่าเป็นรายละเอียดสนับสนุน หรือเป็นรายละเอียดที่แย้งกัน เพื่อให้ข้อมูลตรงกันข้ามตลอดทั้งเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างรายละเอียดด้วยกัน

3. ความสามารถอ่านจับใจความสำคัญ คือ สามารถระบุแก่นเรื่อง หัวเรื่องและใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้

4. ความสามารถวิเคราะห์และประเมินความสัมพันธ์ของเนื้อความ และสุนทรียศาสตร์ของการใช้ภาษา คือ สามารถใช้ความรู้ด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ ความเข้าใจสิ่งที่อ่านและความรู้เกี่ยวกับรูปแบบ ลีลา ภาษาที่ใช้ในบทอ่านที่เป็นตัวกระตุ้น วิเคราะห์ ประเมินและสรุปได้ว่า สารที่อ่านนั้นว่าเป็นสารประเภทใด ลีลาภาษาที่ใช้เป็นทางการ หรือไม่เป็นทางการเจตนา ทศนคติของผู้เขียนที่แฝงอยู่ สามารถวิพากษ์วิจารณ์ถึงเหตุผลที่เกิดขึ้นต่อความมั่นใจ คงน่าเชื่อถือของสมมุติฐานที่ผู้เขียนตั้งไว้ ความเป็นไปได้ของข้อสรุป ตลอดจนสามารถประเมินประสิทธิผลของบทอ่านนั้นได้ว่ามีความชัดเจนเข้าสู่ประเด็นอย่างไม่อ้อมค้อม และใช้ภาษาได้อย่างกระชับหรือไม่ ความสามารถระดับนี้เป็นระดับสูง ซึ่งต้องอาศัยความรู้ระดับต้น ๆ เป็นพื้นฐานการกำหนดระดับความสามารถข้างต้นเป็นลำดับขั้น ตอนที่สูงต่อกัน และสามารถกำหนดความสามารถตามเกณฑ์ โดยใช้มาตราส่วนประเมินค่าเป็นระดับ ดังนี้

ระดับ 1 หมายถึง ไม่มีความสามารถ

ระดับ 2 หมายถึง มีความสามารถน้อย

ระดับ 3 หมายถึง มีความสามารถพอประมาณ

ระดับ 4 หมายถึง มีความสามารถมาก

ระดับ 5 หมายถึง มีความสามารถยอดเยี่ยม เป็นต้น

เนื่องจากประเมินผลเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพราะเป็นตัวชี้ให้เห็นข้อบกพร่องจุดอ่อน จุดแข็งของการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลที่ดีเปรียบเสมือนคำติชมในเชิงสร้างสรรค์ที่ให้กับผู้สอน ผู้เรียนและผู้เกี่ยวข้องเพื่อให้มองเห็นร่วมกันว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเป็นอย่างไร (อุทุมพร (ทองอุไทย) จามรมาน. 2531: 1) และไพศาล หวังพานิช (2535: 4) กล่าวว่า ประเมินผลเป็นกระบวนการติดตามผลการปฏิบัติว่า ได้ผลตรงตามเป้าหมายเพียงใด การวัดผลการศึกษาคำหาหน้าที่โดยตรงในการตรวจสอบผลการเรียนการสอนว่า ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะ ต่าง ๆตามที่กำหนดไว้มากน้อย

เพียงใด ได้ผลระดับใด ผู้เรียนมีความสามารถชนิดใดบ้างและมีสิ่งใดที่บกพร่องต้องแก้ไข และนำมาปรับปรุงการเรียนการสอน ดังนั้น ผู้บริหารหรืออาจารย์ผู้สอนต้องมีความรู้ความเข้าใจในหลักการวัดและประเมินผล ส่วนบุญธรรม กิจปรีดาปริสสุทธิ (2533: 172) ให้ความเห็นว่า การวัดผลเป็นกระบวนการที่กำหนดจำนวนตัวเลขให้กับวัตถุ สิ่งของหรือบุคคลตามความมุ่งหมายและเปรียบเทียบลักษณะความแตกต่างที่ปรากฏอยู่ในสิ่งที่จะวัดนั้น ๆ และภัทรา นิคมานนท์ (2543: 11) ให้ความหมายของการวัดผลว่า หมายถึง การใช้เทคนิควิธีการซึ่งเรียกว่าเครื่องมือวัดอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อศึกษา ค้นหา หรือตรวจสอบคุณลักษณะของบุคคล ผลงานหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีความหมายแทนพฤติกรรมหรือคุณลักษณะของสิ่งของหรือบุคคลที่ต้องการศึกษา และความแตกต่างของการวัดและการประเมินอยู่ที่การใช้ประโยชน์จากผลการตรวจสอบของบุคคลที่เกี่ยวข้อง การวัดเป็นการพยายามควบคุมผลการตรวจสอบของผู้เรียน โดยพยายามควบคุมสิ่งแวดล้อมให้เท่ากัน แต่การประเมินเป็นการกระตุ้นสิ่งแวดล้อมเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแก่ผู้เรียนมากขึ้น สำหรับอุทุมพร (ทองอุไทย) จามรมาน. (2531: 4-5) กล่าวว่า การวัดผลเป็นการเปรียบเทียบผลที่ได้ จากการเรียนกับมาตรฐานอันหนึ่งที่ยึดถืออยู่ ผลจากการวัดจะแสดงออกมาเป็นตัวเลข ส่วนการประเมินผลเป็นการพิจารณากำหนดคุณค่า (Value Judgment) จากคะแนนที่ได้จากการวัดผลว่าผลที่ได้นั้นดีหรือไม่ เก่งหรืออ่อน ผ่านหรือไม่ผ่าน โดยปกติการวัดผลและประเมินผลมักจะดำเนินควบคู่กันไป และ ไพศาล หวังพานิช (2535: 11-15) ได้กล่าวถึงหลักเกณฑ์หรือองค์ประกอบที่ถือว่าเป็นหลักของการวัดผลและการประเมินผลดังนี้

1. วัดให้ตรงกับวัตถุประสงค์ ในการวัดแต่ละครั้งต้องมั่นใจว่าสามารถวัดสิ่งที่ต้องการจะวัดได้อย่างแท้จริง เช่น ถ้าต้องการรู้ว่าผู้เรียนนำความรู้วิชาวิทยาศาสตร์ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้หรือไม่ แต่ออกข้อสอบวัดความจำลักษณะนี้เรียกว่า วัดได้ไม่ตรงวัตถุประสงค์

2. ใช้เครื่องมือที่ดี ในการวัดแต่ละครั้งย่อมขึ้นอยู่กับคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้เป็นอย่างมาก ถ้าเครื่องมือมีคุณภาพดี ผลการวัดย่อมดีเชื่อถือได้ ถ้าเครื่องมือไม่ดี ไม่แน่นอน ผลการวัดก็ย่อมผิดพลาดเคลื่อนเหมือนกับตาชั่งที่ไม่ดี ย่อมบอกน้ำหนักได้ไม่ตรง เป็นต้น ในการวัดผลการศึกษาซึ่งต้องการนำผลการวัดไปใช้แปลความสามารถของบุคคลหรือไปใช้ในการประเมินผลหรือใช้เพื่อการวิจัยจะต้องเริ่มต้นด้วยการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ เช่น ต้องใช้เครื่องมือที่มีความเที่ยงตรง เชื่อมั่นได้ มีความเป็นปรนัย มีอำนาจจำแนกสูง และเหมาะสมกับระดับของบุคคลที่จะวัด

3. มีความยุติธรรม ในการวัดผลการศึกษา การที่จะนำผลการวัดมาเปรียบเทียบกับในกลุ่มหรือจะนำไปเทียบกับมาตรฐานอย่างอื่น เพื่อจะตัดสินระดับสูงต่ำของความสามารถในการเรียนของผู้เรียนและจะต้องเป็นผลการวัดที่ได้จากการวัดที่ยุติธรรมกับทุกคน

4. แปลผลได้ถูกต้องผลการวัดที่ได้ในแต่ละครั้งเพื่อนำผลที่ได้ดังกล่าวไปใช้อธิบายหรือเปรียบเทียบกับกัน เพื่อให้เกิดประโยชน์ในด้านต่าง ๆ ซึ่งจะกระทำได้ถูกต้องเพียงใดย่อมขึ้นกับหลักเกณฑ์ที่ใช้และความสมเหตุสมผลว่ามีมากน้อยเพียงใด โดยทั่วไปแล้วมักจะมีการแปลผลการสอบอยู่ 2 ลักษณะคือ แปลโดย

เปรียบเทียบผลการวัดภายในกลุ่มของผู้เรียนกับเปรียบเทียบกับมาตรฐานที่มีอยู่ การแปลผลในลักษณะใดก็ตาม จำเป็นต้องคำนึงถึงเสมอว่าคะแนนหรือผลการวัดที่ได้นั้นใช้แทนคุณลักษณะใดของผู้เรียน ผลการวัดนั้นมีความละเอียดเพียงใด เป็นผลการวัดที่มีอยู่ในระดับใด มีหน่วยเท่ากันหรือไม่ ความคลาดเคลื่อนของผลการวัดมีมากน้อยเพียงใด

5. ใช้ผลการวัดได้คุ้มค่า การวัดผลที่ดีมิได้มีความมุ่งหมายแต่เพียงการตรวจสอบความสามารถของผู้เรียนว่ามีคุณภาพเป็นเช่นไร ได้หรือตกเท่านั้น ควรจะมุ่งที่จะค้นหาความเด่นหรือด้อยของผู้เรียน เพื่อจะได้พัฒนาหรือปรับปรุงความสามารถของผู้เรียนแต่ละคนให้ดีขึ้น ดังนั้นในการวัดผลแต่ละครั้งควรจะได้นำผลที่ได้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ คุ้มค่าของการลงทุนและสอดคล้องกับความมุ่งหมายที่แท้จริงของการวัดผลหลักการประเมินผล หลังจากได้ข้อมูลจากการวัดแล้ว ผู้วัดจะนำมาแปลผล ซึ่งในปัจจุบันระบบใหญ่ ๆ ของการวัดและการประเมินทางการศึกษามีอยู่ 2 ระบบที่สำคัญ คือ (สมบุญ ชาติพงศ์. 2536 : 487-488)

1. ระบบอิงเกณฑ์ เป็นระบบที่มุ่งเน้นการกำหนดเกณฑ์ในการยอมรับว่าบุคคลมีความสามารถหรือคุณลักษณะที่ต้องการแล้วพัฒนาบุคคลให้ถึงซึ่งเกณฑ์กำหนดดังกล่าว ถ้าเมื่อใดการพัฒนาบุคคลทำได้ถึงเกณฑ์ที่กำหนด ก็เป็นที่ยอมรับได้ว่าบุคคลนั้น ๆ มีความสามารถหรือมีคุณลักษณะตามที่ต้องการแล้ว สิ่งที่น่ามาเป็นเกณฑ์กำหนดนั้นมีได้หลายอย่าง แต่ในกรณีของการวัดผลสัมฤทธิ์มักจะเน้นเกณฑ์ที่เป็นจุดประสงค์ในการเรียนรู้เป็นสำคัญ โดยจะกำหนดลงไปว่าผู้เรียนจะต้องมีความสามารถหรือคุณลักษณะใดบ้าง จึงจะยอมรับได้ว่าบรรลุตามเป้าหมายที่ต้องการ การกำหนดจุดหลักในการพัฒนาความสามารถหรือคุณลักษณะเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากสำหรับการเรียนการสอน เพราะจะทำให้ผู้สอนได้ทราบว่าจะพัฒนาบุคคลไปสู่จุดใดและสักเท่าไรจึงจะพอ บุคคลที่ถูกพัฒนาจะได้พยายามไปให้ถึงเกณฑ์กำหนดดังกล่าวเป็นการแข่งขันกับตัวเองที่จะต้องไปให้ถึงเกณฑ์ที่กำหนด กล่าวสรุปได้ว่า ระบบอิงเกณฑ์มุ่งวัดและประเมินผู้เรียนว่ามีความสามารถตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนด

2. ระบบอิงกลุ่ม เป็นระบบที่มุ่งเน้นการเปรียบเทียบความสามารถหรือคุณลักษณะของบุคคลโดยอาศัยกลุ่มอ้างอิงเป็นหลัก ความสำเร็จของบุคคลในระบบนี้ขึ้นอยู่กับ ความสามารถหรือคุณลักษณะที่ต้องการนั้น ๆ เขามีอยู่เหนือผู้อื่นมากน้อยแค่ไหน ถ้าเหนือกว่าผู้อื่นมากก็ถือว่ามีความสำเร็จในระดับสูง แต่ถ้าเหนือกว่าผู้อื่นไม่มากก็ถือว่ายังไม่ประสบความสำเร็จ จะเห็นได้ว่าถ้าในกรณีของการวัดผลสัมฤทธิ์แล้ว สภาพหรือลักษณะของกลุ่มเป็นตัวบ่งชี้ถึงประสิทธิภาพของบุคคลตามเป้าหมายของหลักสูตร กล่าวสรุปได้ว่า ระบบอิงกลุ่มเป็นการเปรียบเทียบความสามารถของผู้เรียนว่าเด่นหรือด้อยกว่าผู้อื่นในกลุ่มเพียงใด สำหรับพันธศักดิ์ พลสารัมย์; วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา; และทิพย์รัตน์ สีเพชรเหลือง (2543: 58) ได้สรุปรายงานการวิจัยเรื่องการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ในระดับปริญญาตรีในด้านการประเมินควรมีหลากหลายวิธีดังนี้

1. การประเมินโดยกลุ่ม กลุ่มสามารถที่จะประเมินความร่วมมือในกลุ่ม ความรับผิดชอบในงานที่มอบหมาย การช่วยทำให้งานเสร็จสมบูรณ์ สามารถมองเห็นชัดเจนและประเมินได้ว่า ผู้ใดควรได้รับคะแนน

ของการมีส่วนร่วมในกลุ่มมากนักน้อยเพียงใด ผู้สอนอาจทำแบบประเมินให้ ผู้เรียนประเมินตามหัวข้อต่าง ๆ และให้ผู้เรียนประเมินตนเอง

2. การประเมินโดยผู้เรียน ผู้เรียนแต่ละคนอาจจะมีการฝึกให้รู้จักการประเมินตนเองว่าได้ใช้ความพยายามในการมีส่วนร่วมในกลุ่มมากนักน้อยเพียงใด

3. ประเมินโดยผู้สอน ผู้สอนอาจจะประเมินทั้งกระบวนการเรียนของผู้เรียน โดยดูจากการอภิปรายซักถาม ให้ข้อความรู้ ซึ่งอาจจะประเมินเป็นรายบุคคลได้ เกี่ยวกับในเรื่องนี้ อรรถัย บุญช่วย (2542: 102) ทำการวิจัยเรื่องการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า มหาวิทยาลัยรามคำแหงควรปรับปรุงและสำรวจความต้องการของอาจารย์ในการจัดอบรมเรื่องการวัดและประเมินผล ควรประกาศผลการสอบก่อนการลงทะเบียนให้ตรงเวลาที่กำหนดดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การวัดและประเมินผล การศึกษาเป็นองค์ประกอบการเรียนการสอนที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่สถาบันการศึกษาจะต้องส่งเสริมครูอาจารย์ รู้จักหลักการ และวิธีการวัดและประเมินผล มีความรู้ความเข้าใจด้านการวัดผลเป็นอย่างดี โดยสถาบันการศึกษาอาจจัดให้มีเอกสารหนังสือคู่มือ เกี่ยวกับการวัดและประเมินผล จัดประชุมชี้แจงจัดวัสดุอุปกรณ์บริการแก่ครูอาจารย์มอบหมายอาจารย์ทำข้อสอบมาตรฐาน วิเคราะห์ข้อสอบเพื่อนำผลที่ได้ไปปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

6. แนวคิดวิธีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ในปัจจุบันการสอนภาษาอังกฤษมีวัตถุประสงค์หลักประการหนึ่งให้สอนเพื่อสามารถสื่อสารได้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นความอึดอัดมากของผู้สอนส่วนใหญ่ เพราะว่าที่จริงแล้วครูเองก็ไม่ถนัดที่จะใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนนักศึกษาเหตุอย่างหนึ่งก็เพราะครูกลัวพูดผิดและครูไม่เคยมีประสบการณ์ตรงแต่การเป็นนักเรียนนับว่าเป็นโอกาสดีของนักเรียนไทยในปัจจุบันที่หลักสูตรเปิดกว้างให้นักเรียนที่สนใจจะฝึกฝนเพิ่มเติมจากในห้องเรียน สามารถทำได้จากการอ่านหนังสือจากห้องสมุด การฟังเทปแผ่นเสียงและฟังวิทยุ ตลอดจนดูวิดีโอและภาพยนตร์ (สุมิตรา อังวัฒนกุล .2540: 3)

ในหลักสูตรภาษาอังกฤษตั้งแต่หลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาทั้งฉบับพ.ศ. 2521 และ พ.ศ. 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ตลอดจนหลักสูตรที่ใช้ในปัจจุบันคือหลักสูตรภาษาอังกฤษตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 ต่างก็เน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีจุดประสงค์เพื่อการสื่อสารเป็นสำคัญ กล่าวคือ มุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถทางภาษาครบทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2540: 17)

การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการใช้ภาษาระหว่างผู้รับสารและผู้ส่งสารที่เป็นระบบระเบียบและมีจุดมุ่งหมาย มีองค์ประกอบต่าง ๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง เพื่อให้การสื่อสารนั้นถูกต้องเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับในสังคมที่ใช้ภาษานั้น วิธีสอนที่ได้รับการยอมรับในปัจจุบันว่าเป็นวิธีสอนที่ทำให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในการสื่อสารได้จริง (actual communication) ได้แก่วิธีการสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร

(the communicative approach) ซึ่งมีจุดมุ่งหมายหลักคือความสามารถในการสื่อสาร (communicative) ของผู้เรียน

แนวคิดเกี่ยวกับความสามารถในการสื่อสารนี้อาจกล่าวได้ว่าเป็นแนวความคิดที่พัฒนามาจากแนวคิดของ นอร์ม ชอมสกี (Norm Chomsky, 1965.) ว่าคนเราทุกคนมีความสามารถที่จะเข้าใจภาษา (competence) และความสามารถในการแสดงออกทางภาษา (performance) แต่ความสามารถที่จะเข้าใจภาษานั้นจะต้องมีก่อนถึงจะแสดงออกได้

ไฮม์ (Hymes, 1981.) ได้เสนอความเห็นเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษควรสอนในเรื่องความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารและเหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วย การสอนที่เน้นหน้าที่และการสื่อความหมาย (functional –notional syllabus) ซึ่งคำนึงถึงการใช้ภาษาเพื่อการแสดงออกถึงหน้าที่ของภาษาในการสื่อสารแบบต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

7. การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้สามารถใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น ตลอดจนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์

การจัดกระบวนการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ เพื่อให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามความคาดหวังของหลักสูตร จำเป็นต้องใช้กระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลาย โดยมุ่งเน้นกระบวนการเรียนรู้ที่มีการฝึกปฏิบัติ ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ และให้ทักษะในการแสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ อันนำไปสู่การเรียนรู้ตลอดชีวิต การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จึงเน้นที่การวัดและประเมินตามสภาพจริงของผู้เรียน และสภาพจริงของการเรียนการสอน จากพฤติกรรมที่ผู้เรียนได้แสดงออก ซึ่งสะท้อนให้เห็นความสามารถของผู้เรียน และจากการลงมือปฏิบัติจริง ซึ่งชี้ให้เห็นวิธีการตัดสินใจและแก้ปัญหาด้วยตนเอง

ลักษณะภาษาที่มาประเมิน ควรเป็นภาษาที่ใช้ในสถานการณ์สื่อสารตามสภาพจริงการประเมินความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ควรประเมินความสามารถในการสื่อความหมายจริง ไม่ควรแยกการใช้ภาษาออกจากสถานการณ์ และควรวัดให้ครอบคลุมองค์ประกอบทางภาษาอันประกอบด้วยความรู้เรื่องศัพท์ สำนวน เสียง โครงสร้าง การใช้ภาษาในสถานการณ์และกลวิธีในการสื่อสารในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ผู้สอนสามารถเลือกใช้วิธีการและเครื่องมือให้เหมาะสมกับระดับชั้นและความพร้อมของสถานศึกษาการทดสอบปฏิบัติ

การทดสอบปฏิบัติ จะยึดรูปแบบการใช้ภาษาจริงที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตจริง ซึ่งจะมีผู้อธิบายเกี่ยวกับการทดสอบภาษาเชิงปฏิบัตินิยมจะเสนอดังนี้

กาญจนา ปราบพาล (2532 : 74 – 76) ได้กล่าวว่าข้อสอบแบบปฏิบัตินิยมประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก 2 ส่วนคือ องค์ประกอบเกี่ยวกับตัวภาษาและองค์ประกอบเกี่ยวกับตัวผู้เรียนส่วนที่เป็นภาษาควรอยู่ในระดับใช้การได้มีความสมบูรณ์ในตัวเองเป็นภาษาที่ผู้เรียนจะนำไปใช้มีความสมเหตุสมผลและต่อเนื่อง สำหรับตัวผู้เรียนต้องคำนึงถึงประสบการณ์ความสามารถและความสนใจการทดสอบปฏิบัตินิยมจะคำนึงถึงการใช้ภาษาในสถานการณ์ความสามารถและความสนใจของผู้เรียนด้วยได้แก่ข้อสอบแบบโคลซ การเขียนคำบอก การเขียนคำบอกแบบโคลซ ข้อสอบแบบโคลซแบบปากเปล่า การเขียนคำบอกแบบมีเสียงรบกวน การสอบสัมภาษณ์การเล่าเรื่อง การแปล การเขียนเรียงความ ประโยชน์ของการทดสอบแบบปฏิบัติ

กาญจนา ปราบพาล (2532: 76 – 78) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการทดสอบแบบปฏิบัตินิยมดังนี้

1. เป็นการทดสอบภาษาที่มุ่งวัดความสามารถการใช้ภาษาเชิงปฏิบัติ คำนึงถึงข้อความต่อเนื่องและลักษณะของภาษาตามธรรมชาติที่ไม่แยกองค์ประกอบของภาษาเป็นส่วน ๆ
2. ความสำคัญกับผู้ใช้ภาษาเพราะมองภาษาว่าเป็นสื่อในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด
3. การทดสอบแบบปฏิบัตินิยมสามารถช่วยลดปัญหาเรื่องการเรียนภาษาแบบท่องจำ
4. การทดสอบแบบปฏิบัตินิยมสามารถวัดความรู้เรื่องการใช้ภาษาตามความเป็นจริงและวัดความรู้เรื่องไวยากรณ์ทั้งระบบและกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ประโยชน์จากข้อมูลทางภาษาทั้งในรูปของตัวอักษรและไม่ได้อยู่ในรูปของตัวอักษรผนวกกับประสบการณ์ของผู้ใช้ภาษา นอกจากนี้ยังเน้นเรื่องความคิดและความเข้าใจอีกด้วย

การสร้างข้อทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการสื่อความหมายของผู้เรียน ทั้งทักษะด้านการรับสาร และทักษะการส่งสาร ผู้ออกข้อสอบควรคำนึงถึงตัวแปรและปัจจัยต่าง ๆ และกำหนดการสื่อความหมายในแต่ละครั้ง และแต่ละรูปแบบปี.เจ. คาร์รอล (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2544: 67-68; อ้างอิงมาจาก B.J. Carroll. 1980.) ได้กล่าวถึงการสร้างข้อสอบประกอบด้วย

1. การระบุตัวแปรเกี่ยวกับผู้ทดสอบ เช่นระบุพื้นฐานทางภาษา อายุ เพศ เชื้อชาติภาษาแม่
2. กำหนดจุดมุ่งหมายของการทดสอบว่า ใช้เพื่อวัดความสามารถในการใช้ภาษาทางสาขาวิชาทางด้านการงานอาชีพ หรือเพื่อชีวิตประจำวัน และการเข้าสังคม
3. ระบุเหตุการณ์หรือกิจกรรมที่จะวัดความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย
4. กำหนดรูปแบบ ทักษะมาลาและช่องทางของการสื่อความหมายว่า เป็นทักษะการฟัง การพูด การอ่าน หรือการเขียน หรือทักษะสัมพันธ์ และรูปแบบการสื่อสารเป็นการสื่อสารตัวต่อตัวหรือผ่านการใช้เครื่องบันทึกเสียง สิ่งพิมพ์ภาพยนตร์

5. ระบุตัวแปรทางสังคมและวัฒนธรรมว่า เป็นความสัมพันธ์ทางสังคมแบบใด ๆ และมีปัจจัยทางวัฒนธรรมแบบใดมาเกี่ยวข้อง เช่น สัมพันธภาพของผู้ใช้ภาษาร่วมกัน และสถานการณ์ทางสังคมของการสื่อสาร

6. กำหนดระดับความสามารถในการสื่อความหมาย ที่ใช้ทักษะมาลาทั้งที่เป็นทักษะเดี่ยวและทักษะสัมพันธ์

7. ระบุเนื้อเรื่องและใจความของการสื่อความหมายในแต่ละครั้ง

8. เลือกทักษะทางภาษาที่จำเป็นต่อการสื่อภาษาในทุกระดับความสามารถที่ต้องการ

9. กำหนดหน้าที่ ลีลาและน้ำเสียงของภาษา เช่น บอกวัตถุประสงค์ของการสื่อความหมาย ตลอดจนทัศนคติ เจตนาและอารมณ์ที่แฝงอยู่ในการสื่อสาร

10. เลือกรูปแบบของข้อทดสอบที่เหมาะสมสำหรับการวัดกิจกรรมในการสื่อความหมายทางภาษาว่าจะเป็นแบบกำหนดการตอบตายตัว แบบตอบโดยเสรี หรือแบบกำหนดขอบเขต (closed end ended or restricted response)

8. แนวคิดและทฤษฎีการทดสอบทักษะสัมพันธ์

ทักษะสัมพันธ์ คือ การนำเอาทักษะภาษาและเนื้อหาภาษาที่อยู่ในทักษะมาลามาประยุกต์ไว้ด้วยกัน ซึ่งมีผู้อธิบายเกี่ยวกับการทดสอบทักษะสัมพันธ์จะเสนอดังนี้

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538: 167) ทักษะสัมพันธ์หมายถึง การสื่อสารที่มีการข้ามทักษะมาลา เช่น ทักษะการรับสาร เช่น การอ่านและการพูด หรือทักษะเสียงร่วมกับทักษะทางตัวอักษร เช่น การฟังและการอ่านหรือการฟังและการเขียน ซึ่งทักษะสัมพันธ์คู่แรกอยู่ในทักษะมาลาการรับสาร เหมือนกันต่างกันที่การฟังเป็นทักษะมาลาทางเสียงและการอ่านเป็นทักษะมาลาทางอักษร ส่วนทักษะสัมพันธ์คู่ที่สองเป็นการสัมพันธ์ที่ต่างทักษะมาลากันโดยทั้ง 2 นัย คือ โดยนัยแรกต่างกันทั้งทักษะการรับสาร (การฟัง) และทักษะมาลาทางตัวอักษร (การเขียน)

9. รูปแบบการทดสอบทักษะสัมพันธ์

การทดสอบทักษะสัมพันธ์เป็นการทดสอบที่บูรณาการซึ่งมีหลายรูปแบบมีผู้อธิบายเกี่ยวกับรูปแบบการทดสอบทักษะสัมพันธ์จะเสนอดังนี้

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538: 168- 169) การทดสอบทักษะสัมพันธ์มีการสัมพันธ์ของทักษะในระดับตัวกระตุ้น เช่น การให้ผู้เข้าสอบได้ฟัง และอ่านแล้วจึงเขียนแสดงความเข้าใจหรือการวิพากษ์วิจารณ์ กรณีนี้ทักษะที่แสดงออกเป็นทักษะเดียว คือ การเขียน แต่ตัวกระตุ้นเป็น ทักษะสัมพันธ์ระหว่างการฟังและการอ่าน การสัมพันธ์ของทักษะในระดับการสนองตอบอาจเป็นการทดสอบเป็นกลุ่มที่ให้ผู้เข้าสอบร่วมในการอภิปรายภาษาอังกฤษและแสดงความสามารถในการฟังและพูดพร้อม ๆ กัน หรือให้ผู้เข้าสอบฟังการ

บรรยายพร้อมกับการทำบันทึกและรายงานซึ่งเป็นการสัมพันธ์ระหว่างทักษะการเขียนในการบันทึกและทักษะพูดในการกล่าวรายงานการทดสอบทักษะสัมพันธ์มีการใช้สื่อโสตทัศน เช่น วีดิทัศน์ หรือเทปบันทึกเสียงประกอบให้สถานการณ์ของการสอบสมจริงและเป็นการป้องกันตัวกระตุ้นที่เห็นหรือฟังได้อย่างชัดเจน มีความสมจริงตามสภาพการสื่อสารทางภาษามากกว่าการได้อ่านจากสื่อสิ่งพิมพ์แต่เพียงอย่างเดียว นอกจากนี้โสตทัศนสามารถใช้ช่วยสร้างบทบาทสมมติและสถานการณ์จำลองเพื่อวัดความสามารถสื่อสารได้เป็นอย่างดี การทดสอบทักษะสัมพันธ์ที่มีการใช้อย่างแพร่หลาย แบ่งเป็น 8 ตอน ดังนี้

9.1 เทคนิควิธีเขียนตามคำบอก

การเขียนตามคำบอกเป็นการวัดความสามารถทางการฟังและการเขียนซึ่งมีพื้นฐานอยู่บนความเข้าใจความรู้ด้านเสียง ศัพท์ โครงสร้าง ความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อความ และความสามารถใช้เครื่องหมายวรรคตอนและระเบียบวิธีการเขียน นอกจากนี้การทดสอบการเขียนตามคำบอกยังเป็นการวัดความสามารถในการคาดการณ์เกี่ยวกับความหมายของสารที่ใช้โครงสร้างความรู้ ประสบการณ์ทางภาษาและประสบการณ์ในการดำเนินชีวิตของผู้เข้าสอบเป็นพื้นฐานช่วยให้เข้าใจสารที่เขียนตามคำบอกให้ฟังและต้องเขียนถ่ายทอดออกมาตามที่ตนได้ยินและตามความเข้าใจของตน การทดสอบเขียนตามคำบอกจึงรวมเนื้อหาหรือส่วนประกอบของภาษาด้านการใช้เสียงศัพท์และไวยากรณ์ ประกอบกับทักษะภาษา ได้แก่ การฟังและการเขียน นับได้ว่าเป็นการทดสอบที่สมบูรณ์

การเลือกสารสำหรับการทดสอบเขียนตามคำบอกนี้ควรเลือกสารปฏิบัตินิยม ไม่ใช่สารที่เป็นวรรณกรรมเพราะสารประเภทนี้มีความละเอียดอ่อน และความเฉพาะตัวทางการเขียนและที่มักเป็นความหมายโดยนัยที่ต้องตีความซึ่งยากต่อการถ่ายทอดทางการรับสารโดยการฟังแต่เพียงอย่างเดียวของผู้เข้าสอบที่เป็นคนต่างชาติ ความหมายของสารควรมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียว และสารนั้นไม่ควรมีการกล่าวอ้างถึงคำพูดของคนอื่นมากเพราะมีปัญหาของเครื่องหมายวรรคตอน

ในการดำเนินการสอบผู้ดำเนินการสอบควรได้ทดลองอ่านสารที่จะใช้และทำเครื่องหมาย / แบ่งข้อความที่อ่านให้ถูกจังหวะและให้ความหมายเสียก่อนถ้ามีชื่อหรือคำเฉพาะให้เขียนคำนั้น ๆ ลงบนกระดานให้ทุกคนได้เห็นเพื่อป้องกันความสับสนเวลาเขียนตามคำบอกผู้ดำเนินการสอบบอกผู้เข้าสอบว่าจะอ่านข้อความ 3 ครั้ง ครั้งแรกด้วยความเร็วให้จับใจความ ครั้งที่2 อ่านอย่างช้า ๆ เพื่อให้เขียนตาม และครั้งที่ 3 อ่านด้วยความเร็วปกติเพื่อทบทวนสิ่งที่เขียนไปแล้วการตรวจให้คะแนน ควรหักที่ผิดออก 1 คะแนนเท่า ๆ กัน เพราะการหักออกไม่เท่ากันนั้นพบว่าเป็นการตรวจที่ใช้เวลามากและไม่น่าเชื่อถือ (Harold S.Madsen .1983 : 114 – 115) ควรหักคะแนนออก 1 คะแนนทุกคำที่เขียนผิด ละไว้ไม่เขียนและที่เขียนเกิน รวมทั้งที่ผิดไวยากรณ์ แต่การหักคะแนนนี้จะทำเพียงคำที่เขียนผิดครั้งแรกเท่านั้น ถ้าผู้เข้าสอบเขียนผิดซ้ำคำจะไม่หักคะแนนอีก สำหรับผู้เรียนที่อยู่ในระดับเริ่มเรียนหรือระดับกลางไม่ควรหักคะแนนการสะกดคำและการใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด

9.2 เทคนิควิธีโคลซ

วิธีการของโคลซคล้ายกับการอ่านทั่ว ๆ ไป ก็เปรียบเสมือนกับเกมการเดาทางภาษาศาสตร์อีกชนิดหนึ่งด้วย ซึ่งผู้เดาคำจะต้องใช้วิธีการเดาอย่างมีเหตุผลและมีความรู้ทั้งนี้ผู้อ่านจะต้องมีวิธีการสร้างสมมติฐานและทดสอบสมมติฐานนั้นซึ่งผู้อ่านจะหาข้อมูลได้จากบริบทหรือคำแวดล้อมที่ขาดหายไปในแต่ละประโยครวมทั้งข้อความทั้งหมดด้วย ผู้อ่านจะต้องเดาอย่างมีเหตุผลว่าจะเติมคำที่ถูกกลบไปด้วยคำใด ผู้อ่านจะต้องมีความตื่นตัวและพยายามสนองตอบคำท้าทายของวิธีการโคลซโดยใช้ประสบการณ์เดิมความรู้ทางโลก ความรู้เกี่ยวกับประโยคและความหมายของคำรวมทั้งคำแนะนำที่ให้นในเรื่องที่ติดต่อนมา (วาวแวว โรงสะอาด. 2530: 79; อ้างอิงมาจาก Oller. 1973.)

9.3 เทคนิควิธีเขียนตอบสั้น ๆ

เทคนิควิธีนี้ใช้กันมากทั้งในการทดสอบทั่วไปและการทดสอบภาษาซึ่งจะต้องใช้ตัวกระตุ้นที่เป็นบทอ่านหรือบทฟังให้ผู้เข้าสอบเขียนตอบคำถามที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ได้อ่านหรือได้ฟังอย่างสั้น ๆ

9.4 เทคนิควิธีย่อความ

การย่อความเป็นการวัดทักษะสัมพันธ์การอ่านการเขียนที่มีประสิทธิภาพสูงถ้าผู้เข้าสอบเขียนย่อความจากความเข้าใจของตนเองโดยแท้จริง ไม่ได้ลอกข้อความในบทอ่านมาตอบเป็นตอน ๆ ซึ่งการลอกนี้เป็นปัญหาลำคัญของการสอบย่อความเพราะส่วนใหญ่ผู้เข้าสอบจะไม่ใช้การเขียนด้วยตนเองจากความเข้าใจ แต่มักจะลอกออกมาอย่างผิด ๆ ถูก ๆ การที่ผู้เข้าสอบทำเช่นนี้อาจเป็นเพราะยังไม่เข้าใจสาร และ / หรือ ยังไม่มีความสามารถพอที่จะถ่ายทอดสิ่งที่ตนเข้าใจออกมาเป็นภาษาเขียนแบบย่อความได้ ดังนั้นผู้ที่นำเทคนิควิธีมาใช้ในการสอบภาษาจึงควรจะแน่ใจว่าผู้เข้าสอบได้ฝึกฝนการย่อความมาแล้วจนรู้วิธีการและมีความสามารถพอที่จะทำกิจกรรมทางภาษาแบบนี้ได้ วิธีการเหล่านี้คือ รู้จักการจับประเด็นสำคัญ การเสริมหรือคัดค้านประเด็น และการสรุป

9.5 เทคนิควิธีแปล

การแปลที่ใช้ทดสอบทางภาษามี 2 แบบคือ แปลปากเปล่าหรือเป็นล่ำม และแปลข้อเขียนจากภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่งโดยการใช้ภาษาเขียนเหมือนกัน การแปลแบบล่ำมต้องใช้ความจับใจและความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับบริบทของการสื่อสารเป็นอย่างสูง เช่น ล่ำมของนักการเมืองจะต้องมีความรู้พื้นฐานที่ได้เตรียมตัวมาไว้ก่อนล่วงหน้าการทำหน้าที่ล่ำมว่าการเจรจาเกี่ยวกับเรื่องอะไร มีปัญหาที่คาดการณ์ล่วงหน้าอะไรบ้าง

9.6 เทคนิควิธีเน้นกิจกรรม

การสอบที่เน้นกิจกรรมจะให้ผู้เข้าสอบได้เขียนพูด ลากเส้นทางแผนที่ ฯลฯ ที่เป็นการแสดงออกความสามารถทางการสื่อสารทางภาษา ส่วนตัวกระตุ้นเป็นทักษะสัมพันธ์ทางการอ่านหรือการฟัง

เบเกอร์ (อัจฉรา วงศ์โสธร . 2538: 185 – 190; อ้างอิงมาจาก Baker.1989.) กล่าวถึง เกณฑ์ในการพัฒนาข้อสอบที่เน้นกิจกรรมคือ

1. ผู้สอบจะมีกิจกรรมใดทางภาษาในระหว่างสอบ
2. ผู้เข้าสอบจะมีกิจกรรมใดทางภาษาในสถานการณ์จริง

กิจกรรมทั้งสองแบบต้องสอดคล้องกัน แบบทดสอบจึงมีความเที่ยงตรง (Validity)

มิลลาโนวิก (อัจฉรา วงศ์โสธร . 2538: 185 – 190; อ้างอิงมาจาก Milanovic.1989.) ได้ให้ตัวอย่างข้อทดสอบทางภาษาที่เน้นกิจกรรมที่มีการพัฒนาขึ้นใช้ที่ City Polytechnic of Hong Kong และเมื่อได้วิเคราะห์ก็พบว่าสามารถใช้ได้ดีกว่าข้อทดสอบเลือกตอบสามารถใช้วัดทักษะด้านต่าง ๆ ที่แตกต่างกันออกไป ความรู้และประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ใช้ภาษามีอิทธิพลต่อความสามารถใช้ภาษา เช่น ผู้ที่คุ้นเคยกับการรับยังไม่มีความรู้เกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น อันเป็นพื้นฐานของความเข้าใจในการฟังของผู้เข้าสอบซึ่งยังไม่ทันต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

9.7 เทคนิควิธีสถานการณ์จำลอง และบทบาทสมมติ

แฮร์ริสัน (อัจฉรา วงศ์โสธร . 2538: 190 – 193; อ้างอิงมาจาก Harrison .1991.) ได้กล่าวถึงการทดสอบภาษาเพื่อการสื่อสารที่ได้กระทำมาเป็นเวลาทศวรรษว่าควรปรับปรุงในด้านความคิดสร้างสรรค์โดยเน้นความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูด ผู้อ่านและผู้เขียน และการสร้างสถานการณ์สอบที่ไม่ยากเกินความสามารถของผู้เรียนในการแสดงออกทางภาษาการสร้างสถานการณ์สอบให้มีความเป็นพลวัตไม่ใช่เป็นฉากจำลองของการซื้อขายที่สถานีรถไฟ ฯลฯ ที่มีการใช้อย่างบ่อยครั้ง เทคนิควิธีที่เน้นสถานการณ์นี้ถือว่าการใช้ภาษาเป็นปฏิสัมพันธ์ที่จริงใจความคิด ความเข้าใจ ความรู้สึก จินตภาพ มีคุณสมบัติที่เป็นพลวัตเปลี่ยนแปลงไปตามบริบทแวดล้อม

9.8 เทคนิควิธีสำหรับการสอบเฉพาะสาขา

การทดสอบเฉพาะสาขามักมีลักษณะเป็นการทดสอบทักษะสัมพันธ์เพราะการใช้ภาษาเฉพาะสาขานั้นการปฏิบัติตามวัตถุประสงค์ที่ใช้การได้จริง และด้านการศึกษา หรือด้านการทำงานอาชีพ ผู้สื่อสารมักจะอยู่ในสถานการณ์ที่กำหนดให้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่เป็นพลวัตคือ เป็นผู้สนหรือผู้ฟังแล้วเป็นผู้พูดหรือเป็นผู้เขียนในขณะเดียวกันหรือในเวลาต่อเนื่องกัน

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการทดสอบทักษะสัมพันธ์เป็นการทดสอบแบบรวมองค์ประกอบไม่แยกเป็นการทดสอบแต่ละทักษะซึ่งแต่ละรูปแบบของการทดสอบจะมีเทคนิควิธีการที่แตกต่างกันออกไป

10. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

จินตนา สีนกิง (2542 : บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่องการพัฒนาเครื่องมือทดสอบวินิจฉัยทักษะพื้นฐานของความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งได้สร้างแบบทดสอบจำนวน 3 ฉบับ คือ แบบทดสอบคำนาม แบบทดสอบคำสรรพนามและคำที่แสดงความเป็นเจ้าของ แบบทดสอบคำกริยา คำศัพท์และแบบทดสอบคำบุพบท การตั้งคำถามกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในกระบวนการสร้างแบบทดสอบครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 1,206 คน ในปีการศึกษา 2541 ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาศึกษาจังหวัดสกลนคร ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน ผลการวิจัยพบว่าแบบทดสอบวินิจฉัยมีค่าความยากตั้งแต่ .22 - .81 ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .30 - .86 ค่าความเชื่อมั่น .900 และแบบทดสอบฉบับที่ 3 มีค่าความยากตั้งแต่ .38 - .75 ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .35 - .80 ค่าความเชื่อมั่น .915 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญทางด้านเนื้อหาเป็นผู้พิจารณาปรากฏว่า แบบทดสอบวินิจฉัยทั้งสามฉบับวัดเรื่อง ทักษะพื้นฐานความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษได้จริง

มณี มะมิง (2549: 128) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาแบบทดสอบวัดทักษะพื้นฐานทางภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ผลการศึกษาพบว่า แบบทดสอบทั้ง 4 ฉบับ มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา มีดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อสอบเกณฑ์การให้คะแนน กับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง มีค่าดัชนีความสอดคล้อง 0.70 ถึง 1.00 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนด ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบทดสอบทั้ง 4 ฉบับจากการหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนทั้งฉบับโดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน มีค่าตั้งแต่ 0.54 ถึง 0.81 มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ความยากง่ายตั้งแต่ 0.20 ถึง 0.62 อำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.21 ถึง 0.75 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนด ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบหาโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค 4 ฉบับ มีค่าความเชื่อมั่นตั้งแต่ 0.84 ถึง 0.91 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แบบทดสอบมีความเชื่อมั่นทุกฉบับ ส่วนความเชื่อมั่นของเกณฑ์การให้คะแนน โดยผู้ตรวจให้คะแนน 2 คน ของแบบทดสอบทั้ง 4 ฉบับ มีค่าตั้งแต่ 0.72 ถึง 0.84 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

งานวิจัยต่างประเทศ

เฟอร์นันโด เฟลอร์ควิน (2003: 22) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาข้อสอบมาตรฐาน สำหรับนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งประกอบด้วย ข้อสอบวัดการเติมคำในช่องว่าง (Cloze Test) 10 ข้อ ไวยากรณ์ 40 ข้อ คำศัพท์ 40 ข้อ การอ่าน 10 ข้อ ซึ่งผลการศึกษาพบว่า ค่าความสัมพันธ์ของข้อสอบคำศัพท์และไวยากรณ์อยู่ที่ 0.84 ส่วนของเติมคำลงในช่องว่างกับไวยากรณ์ ค่า

ความสัมพันธ์อยู่ที่ 0.78 ส่วนของเติมคำลงในช่องว่างและคำศัพท์ ค่าความสัมพันธ์อยู่ที่ 0.72 ส่วนการอ่าน และไวยากรณ์ มีค่าต่ำสุดอยู่ที่ 0.64 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับอยู่ที่ 0.70

อัลบานีส (Albanese .1973 : 3248 – A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความซับซ้อนของ โครงสร้างของประโยคกับความเข้าใจในการอ่าน โดยใช้แบบ “ Metropolitan Reading Test ” เป็น เครื่องมือโดยเลือกกลุ่มตัวอย่างจาก 3 โรงเรียนในเขตเมืองนิวยอร์ก และแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม ๆ ละ 25 คน ดังนี้ คือ นักเรียนเกรด 3 ที่มีความสามารถในการอ่านตามระดับชั้นนักเรียนเกรด 5 ที่มีความสามารถในการอ่านตามระดับชั้น และนักเรียนเกรด 5 ที่มีความสามารถในการอ่านต่ำกว่าระดับชั้น จากนั้นทดสอบกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบทดสอบ “ Nurss Test” โดยมุ่งศึกษาเฉพาะ adverb phrase , adjective phrase, adverb clauses, adjective clauses , โครงสร้างของประโยคและชนิดของการเรียบ เรียงประโยค ผลการวิจัยพบว่า การเข้าใจโครงสร้างของประโยคเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผู้อ่านมีความสามารถ ในการอ่านต่ำกว่าระดับชั้นของตนเอง

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สามารถสรุปได้ว่าแนวคิดวิธีการสอน การทดสอบ และการประเมินผล มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการในการติดต่อสื่อสาร สามารถใช้ภาษาในการเข้า สู่สังคมและวัฒนธรรมและสามารถสื่อสารได้ถูกต้องตามสถานการณ์ต่าง ๆ หรือในชีวิตประจำวัน แบบทดสอบจะเน้นเกี่ยวกับการปฏิบัติ ซึ่งเป็นวิธีที่สามารถวัดและประเมินผู้เรียนได้สอดคล้องกับความเป็น จจริงมากที่สุด เนื้อหาที่วิเคราะห์มาจากหลักสูตร และการทดสอบจะเป็นในลักษณะแบบบูรณาการ ทั้ง 4 สาระ ใช้ภาษาจริงที่เกิดขึ้น ในชีวิตจริง คือ เน้นการใช้ภาษา (language use) และรูปแบบของแบบทดสอบ ก็ควรจะเป็นแบบทักษะสัมพันธ์คือ แบบทดสอบบูรณาการ เพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะหลาย ๆ ด้าน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจพัฒนา แบบทดสอบวัดทักษะทางภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาศาสนาเทคโนโลยีไทย- ญี่ปุ่น ซึ่งเป็นแบบทดสอบวัดทักษะทางภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย ทักษะการฟัง ทักษะการเขียน และ ทักษะการอ่าน

TNI

THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เพื่อสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นและความตรงด้านเนื้อหาของแบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ เพื่อศึกษาความสามารถในการเรียนของนักศึกษาแต่ละคณะ ตามทักษะทางภาษาใน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการฟัง ด้านการอ่าน ด้านการเขียน ด้านคำศัพท์ และด้านไวยากรณ์ ซึ่งมีขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและพัฒนาแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ
4. วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.ประชากร ได้แก่ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ภาคการศึกษา1 ปีการศึกษา2555 จำนวน 920 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ภาคการศึกษา1 ปีการศึกษา2555 จำนวน 150 คนได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling Technique) ดังตารางดังต่อไปนี้

ตาราง 1 จำนวนนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ได้มาจากการสุ่มทั้ง 3 คณะ

คณะ	จำนวนคน	กลุ่มตัวอย่างสุ่มมาได้
วิศวกรรมศาสตร์	310	50
คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ	290	50
คณะบริหารธุรกิจ	320	50
รวม	920	150

3. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ

3.1 ความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

3.2 ความเชื่อมั่นและความตรงด้านเนื้อหาของแบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น 1 ฉบับ จำนวน 60 ข้อ 60 คะแนน ใช้เวลาในการทดสอบ 75 นาที ซึ่งประกอบด้วย 5 ทักษะ ได้แก่

1.1 ทักษะการฟัง	จำนวน 12 ข้อ
1.2 ทักษะการอ่าน	จำนวน 12 ข้อ
1.3 ทักษะการเขียน	จำนวน 12 ข้อ
1.4 ทักษะด้านคำศัพท์	จำนวน 12 ข้อ
1.5 ทักษะด้านไวยากรณ์	จำนวน 12 ข้อ

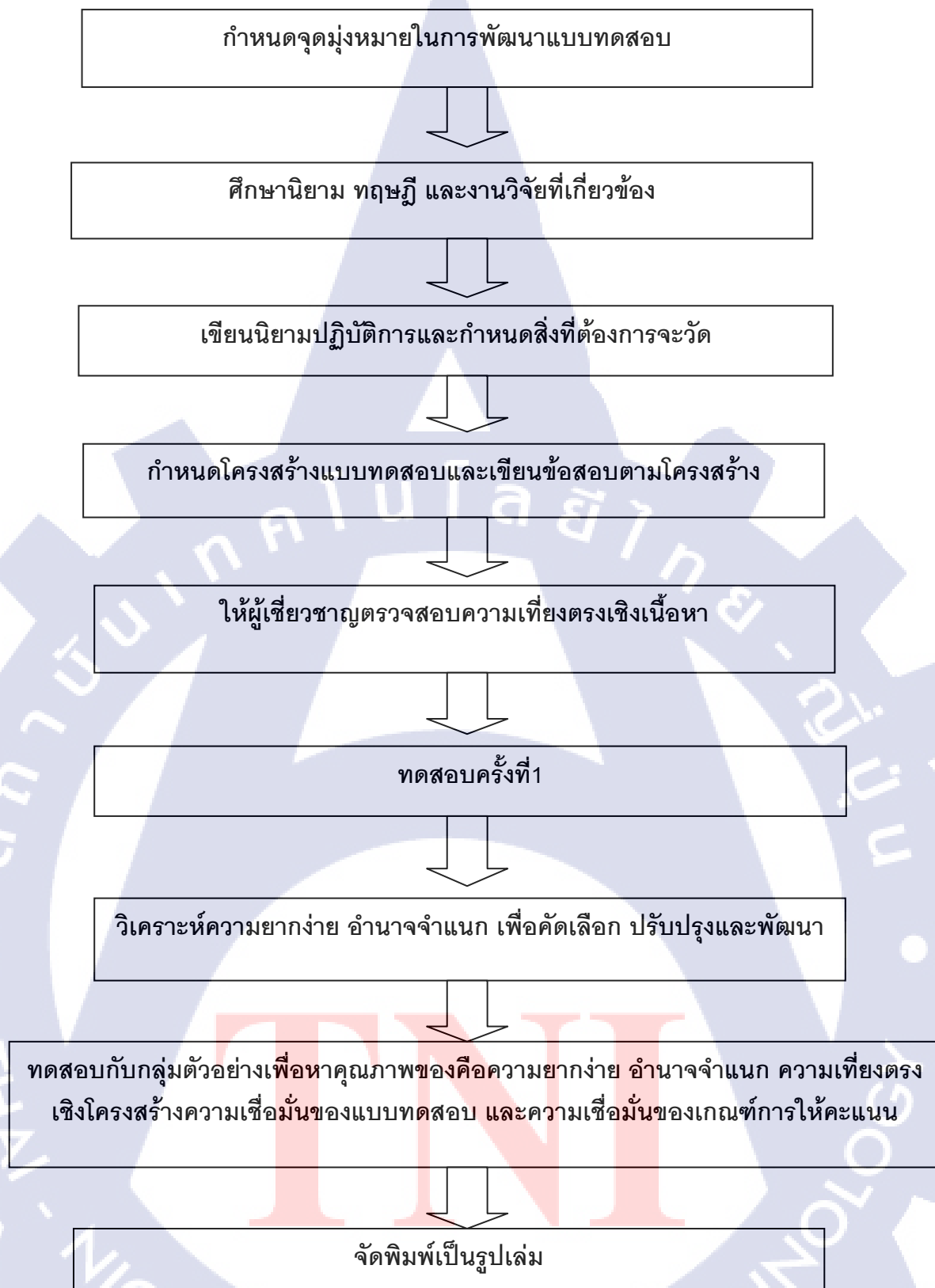
3. การสร้างและพัฒนาแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

ในการศึกษาครั้งนี้เป็นวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น มีเนื้อหาด้านวิชาการเพื่อการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรี ซึ่งข้อสอบมี 5 ส่วน ประกอบด้วย

ส่วนที่ 1	ทักษะการฟัง	จำนวน 12 ข้อ
ส่วนที่ 2	ทักษะการอ่าน	จำนวน 12 ข้อ
ส่วนที่ 3	ทักษะการเขียน	จำนวน 12 ข้อ
ส่วนที่ 4	ทักษะด้านคำศัพท์	จำนวน 12 ข้อ
ส่วนที่ 5	ทักษะด้านไวยากรณ์	จำนวน 12 ข้อ

วิธีดำเนินการพัฒนาเครื่องมือ

ในการศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนาแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ประกอบด้วยขั้นตอนในการสร้างดังนี้

ภาพประกอบ 1 ขั้นตอนการพัฒนาแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ

จากภาพประกอบที่ 1 ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายในการพัฒนาแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ในประเด็นต่อไปนี้

1.1 เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ

1.2 สร้างคู่มือการใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ

1.3 ศึกษาทฤษฎี หลักสูตร เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดขอบเขตของเนื้อหาแล้ว วิเคราะห์ออกมาเป็นทักษะทางภาษาอังกฤษ

2. เขียนนิยามของทักษะทางภาษาอังกฤษ

3. เขียนข้อสอบตามโครงสร้างของแบบทดสอบพร้อมกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนซึ่งข้อสอบมี 5 ส่วน ประกอบด้วย

ส่วนที่ 1	ทักษะการฟัง	จำนวน 12 ข้อ
ส่วนที่ 2	ทักษะการอ่าน	จำนวน 12 ข้อ
ส่วนที่ 3	ทักษะการเขียน	จำนวน 12 ข้อ
ส่วนที่ 4	ทักษะด้านคำศัพท์	จำนวน 12 ข้อ
ส่วนที่ 5	ทักษะด้านไวยากรณ์	จำนวน 12 ข้อ

จากนั้นให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) ของแบบทดสอบ และเกณฑ์การให้คะแนนโดยผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 คน และด้านการวัดผลจำนวน 2 คน เพื่อพิจารณาตรวจสอบข้อสอบในแต่ละข้อว่าวัดได้ตรงตามคุณลักษณะที่กำหนดไว้หรือไม่ แล้วให้คะแนน + 1 เมื่อแน่ใจว่าวัดได้ตรง ให้คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าวัดไม่ตรง ให้ 0 คะแนน เมื่อไม่แน่ใจแล้ว คัดเลือกข้อที่มีดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไป (Innes and Straker.2003 : 5 ; อ้างอิงมาจาก Thorn and Deitz.1989.)

4. นำแบบทดสอบที่ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญแล้วไปทดสอบกับกลุ่มทดลองใช้แบบทดสอบครั้งที่ 1 เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 60 คน แล้วนำผลไปวิเคราะห์ความยากง่ายรายข้อ อำนาจจำแนกรายข้อโดยใช้สูตรของ วิทนีและซาเบอร์ (D.R. Whitney and D.L. Sabers) โดยพิจารณาคัดเลือกข้อที่มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.20 ถึง 0.80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป และปรับปรุงข้อที่ไม่ถึงเกณฑ์เพื่อให้ได้จำนวนข้อของแต่ละทักษะๆละ 12 ข้อ

5. นำแบบทดสอบที่คัดเลือกไว้จากการทดสอบครั้งที่ 1 ทั้ง 5 ทักษะๆละ 12 ข้อ ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 150 คน เพื่อหาคุณภาพดังนี้

5.1 อำนาจจำแนกรายข้อ ความยากง่ายรายข้อ ใช้สูตรของ วิทนีและซาเบอร์ (D.R. Whitney and D.L. Sabers)

5.2 หาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - coefficient) ของ ครอนบาค (Cronbach)

6. พิมพ์แบบทดสอบและคู่มือการใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลมาทำการวิเคราะห์นั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. จัดเตรียมข้อสอบให้เพียงพอกับจำนวนนักศึกษาที่สอบแต่ละครั้ง วางแผนการดำเนินการสอบ โดยผู้วิจัยและอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษของสำนักวิชาพื้นฐานและภาษา สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น เป็นผู้ดำเนินการสอบ
2. ชี้แจงให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างทราบวัตถุประสงค์ และวิธีตอบแบบทดสอบก่อนที่จะลงมือทำแบบทดสอบ เพื่อให้ได้ผลตามความเป็นจริง
3. นำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง
4. นำผลคะแนนมาเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ทั้ง 5 ด้าน ตามคณะที่นักศึกษาเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)
2. ความยากง่ายรายข้อของข้อสอบ โดยใช้สูตรดังต่อไปนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2543: 199 – 201; อ้างอิงมาจาก D.R. Whitney and D.L. Saber, 1970)

$$P_E = \frac{S_u + S_L - (2NX_{\min})}{2N(X_{\max} - X_{\min})}$$

เมื่อ P_E แทน	ดัชนีความยากง่าย
S_u แทน	ผลรวมของคะแนนกลุ่มเก่ง
S_L แทน	ผลรวมของคะแนนกลุ่มอ่อน
N แทน	จำนวนผู้เข้าสอบของกลุ่มเก่งหรือกลุ่มอ่อน
$X_{\max}$ แทน	คะแนนที่นักศึกษาทำได้สูงสุด
$X_{\min}$ แทน	คะแนนที่นักศึกษาทำได้ต่ำสุด

จำนวนนักศึกษาในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำคิดคำนวณจาก 25 % จากนักศึกษาทั้งหมดที่เข้าสอบ

3. อำนาจจำแนกรายข้อของข้อสอบ โดยใช้สูตรดังต่อไปนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ.2543: 201; อ้างอิงมาจาก D.R. Whitney and D.L. Saber, 1970)

$$D = \frac{S_u - S_L}{N(X_{\max} - X_{\min})}$$

เมื่อ D แทน	ดัชนีค่าอำนาจจำแนก
S_u แทน	ผลรวมของคะแนนกลุ่มเก่ง
S_L แทน	ผลรวมของคะแนนกลุ่มอ่อน
N แทน	จำนวนผู้เข้าสอบของกลุ่มเก่งหรือกลุ่มอ่อน
$X_{\max}$ แทน	คะแนนที่นักศึกษาทำได้สูงสุด
$X_{\min}$ แทน	คะแนนที่นักศึกษาทำได้ต่ำสุด

4. ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตรวจสอบข้อสอบในแต่ละข้อว่าวัดได้ตรงตามคุณลักษณะที่กำหนดไว้หรือไม่คัดเลือกข้อที่มีดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.70 ถึง 1.00 (Innes and Straker.2003: 5; อ้างอิงมาจาก Thorn and Deizt.1989.)

5. ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) โดยตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนทั้งฉบับด้วยสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's product – moment correlation coefficient)

6. ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ . 2543 : 218)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ เพื่อสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นและความตรงด้านเนื้อหาของแบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ และเพื่อศึกษาความสามารถในการเรียนของนักศึกษาแต่ละคณะ ตามทักษะทางภาษาใน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการฟัง ด้านการอ่าน ด้านการเขียน ด้านคำศัพท์ และด้านไวยากรณ์ ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอ ดังนี้

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้อง
n	แทน	จำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
k	แทน	จำนวนข้อของแบบทดสอบ
x	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
S.E.meas	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด
r _{xy}	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนทั้งฉบับ
x	แทน	คะแนนรายข้อของแบบทดสอบแต่ละฉบับ
y	แทน	คะแนนรวมทั้งฉบับ
α	แทน	สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 2 ตอน ตามลำดับ ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์คุณภาพของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

ตอนที่ 2 ศึกษาความสามารถในการเรียนของนักศึกษาแต่ละคณะ ตามทักษะทางภาษาใน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการฟัง ด้านการอ่าน ด้านการเขียน ด้านคำศัพท์ และด้านไวยากรณ์

ตอนที่ 1 วิเคราะห์คุณภาพของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ

1. คุณภาพของแบบทดสอบ

1.1 ความยากง่ายและอำนาจจำแนกของข้อสอบ

1.1.1 ความยากง่ายและอำนาจจำแนกจากการทดสอบครั้งที่ 1

1.1.2 ความยากง่ายและอำนาจจำแนกจากการทดสอบเพื่อหาคุณภาพ

1.2 ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ

1.2.1 ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

1.2.2 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง

1.3 ความเชื่อมั่น

1.3.1 ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. คุณภาพของแบบทดสอบ

1.1 ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาอังกฤษ จำนวน 3 คน ผู้เชี่ยวชาญทางด้านวัดผลการศึกษา จำนวน 2 คน พิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น โดยใช้เกณฑ์การพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้องที่คำนวณได้ต้องมีค่าตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไป ผลการหาดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบ

ส่วนที่ 1	ทักษะการฟัง	มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.70 ถึง 0.80
ส่วนที่ 2	ทักษะการอ่าน	มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.70 ถึง 1.00
ส่วนที่ 3	ทักษะการเขียน	มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.70 ถึง 1.00
ส่วนที่ 4	ทักษะด้านคำศัพท์	มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.70 ถึง 1.00
ส่วนที่ 5	ทักษะด้านไวยากรณ์	มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.70 ถึง 1.00

ผู้วิจัยทำการปรับปรุงข้อสอบตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ทำให้ได้แบบทดสอบส่วนที่ 1 จำนวน 12 ข้อ ส่วนที่ 2 จำนวน 12 ข้อ ส่วนที่ 3 จำนวน 12 ข้อ ส่วนที่ 4 จำนวน 12 ข้อ และส่วนที่ 5 จำนวน 12 ข้อ

1.2 ความยากง่ายและอำนาจจำแนกของข้อสอบ

1.2.1 การทดสอบครั้งที่ 1

จากการทดสอบครั้งที่ 1 ผู้วิจัยได้วิเคราะห์หาความยากง่ายและอำนาจจำแนก ได้ดังนี้

ความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น จำนวน 1 ฉบับ แบ่งออกเป็น 5 ทักษะ ได้แก่ ส่วนที่ 1 จำนวน 12 ข้อ ส่วนที่ 2 จำนวน 12 ข้อ ส่วนที่ 3 จำนวน 12 ข้อ ส่วนที่ 4 จำนวน 12 ข้อ และส่วนที่ 5 จำนวน 12 ข้อ ซึ่งผ่านการพิจารณาและแก้ไขแล้วทดสอบกับกลุ่มทดลองจำนวน 80 คน แล้วนำคะแนนมาวิเคราะห์หาความยากง่ายและอำนาจจำแนก โดยจะพิจารณาค่าความยากง่ายต้องมีค่าตั้งแต่ 0.20 – 0.80 และค่าอำนาจจำแนกต้องมีค่าตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป ผลปรากฏดังตาราง 2 – 6

ตาราง 2 ความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ส่วนที่ 1 ทักษะการฟัง จากการทดสอบครั้งที่ 1

ข้อ	ความยากง่าย	แปลผล	อำนาจจำแนก	แปลผล	ผลการพิจารณา
1	0.66	ค่อนข้างง่าย	0.06	จำแนกไม่ได้	ตัดทิ้ง
2	0.44	ปานกลาง	0.26	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
3	0.39	ค่อนข้างยาก	0.49	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
4	0.47	ปานกลาง	0.51	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
5	0.28	ค่อนข้างยาก	0.33	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
6	0.44	ปานกลาง	0.33	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
7	0.68	ค่อนข้างง่าย	0.13	จำแนกไม่ได้	ตัดทิ้ง
8	0.53	ปานกลาง	0.48	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
9	0.42	ปานกลาง	0.41	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
10	0.44	ปานกลาง	0.36	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
11	0.39	ค่อนข้างยาก	0.29	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
12	0.43	ปานกลาง	0.38	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
13	0.47	ปานกลาง	0.37	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
14	0.64	ค่อนข้างง่าย	0.16	จำแนกไม่ได้	ตัดทิ้ง
15	0.53	ปานกลาง	0.36	จำแนกได้	คัดเลือกไว้

จากตาราง 2 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ส่วนที่ 1 ทักษะการฟัง จำนวน 15 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.28 ถึง 0.66 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.06 ถึง 0.51 ซึ่งผ่านเกณฑ์ 12 ข้อ และไม่ผ่านเกณฑ์ 3 ข้อ คือ ข้อที่ 1 ข้อที่ 7 และ ข้อที่ 14

ตาราง 3 ความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ
สำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ส่วนที่2 ทักษะการอ่าน จากการทดสอบ ครั้งที่ 1

ข้อ	ความยากง่าย	แปลผล	อำนาจจำแนก	แปลผล	ผลการพิจารณา
1	0.62	ค่อนข้างง่าย	0.02	จำแนกไม่ได้	ตัดทิ้ง
2	0.24	ค่อนข้างยาก	0.53	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
3	0.51	ปานกลาง	0.22	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
4	0.58	ปานกลาง	0.23	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
5	0.57	ปานกลาง	0.13	จำแนกไม่ได้	ตัดทิ้ง
6	0.52	ปานกลาง	0.21	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
7	0.61	ค่อนข้างง่าย	0.21	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
8	0.59	ปานกลาง	0.22	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
9	0.68	ค่อนข้างง่าย	0.21	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
10	0.51	ปานกลาง	0.23	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
11	0.58	ปานกลาง	0.21	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
12	0.53	ปานกลาง	0.32	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
13	0.52	ปานกลาง	0.35	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
14	0.70	ค่อนข้างง่าย	0.08	จำแนกไม่ได้	ตัดทิ้ง
15	0.65	ค่อนข้างง่าย	0.31	จำแนกได้	คัดเลือกไว้

จากตาราง 3 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบัน
เทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ส่วนที่2 ทักษะการอ่าน จำนวน 15 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.24 ถึง 0.70 และมี
ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.02 ถึง 0.53 ซึ่งผ่านเกณฑ์ 12 ข้อ และไม่ผ่านเกณฑ์ 3 ข้อ คือ ข้อที่ 1 ข้อที่ 5 และ
ข้อที่ 14

ตาราง 4 ความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ
สำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ส่วนที่3 ทักษะการเขียน จากการทดสอบ ครั้งที่ 1

ข้อ	ความยากง่าย	แปลผล	อำนาจจำแนก	แปลผล	ผลการพิจารณา
1	0.55	ปานกลาง	0.25	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
2	0.61	ค่อนข้างง่าย	0.22	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
3	0.48	ปานกลาง	0.22	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
4	0.60	ค่อนข้างง่าย	0.25	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
5	0.52	ปานกลาง	0.25	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
6	0.42	ปานกลาง	0.29	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
7	0.67	ค่อนข้างง่าย	0.11	จำแนกไม่ได้	ตัดทิ้ง
8	0.66	ค่อนข้างง่าย	0.23	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
9	0.36	ค่อนข้างยาก	0.36	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
10	0.45	ปานกลาง	0.31	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
11	0.49	ปานกลาง	0.24	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
12	0.54	ปานกลาง	0.15	จำแนกไม่ได้	ตัดทิ้ง
13	0.42	ปานกลาง	0.39	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
14	0.29	ค่อนข้างยาก	0.19	จำแนกไม่ได้	ตัดทิ้ง
15	0.44	ปานกลาง	0.37	จำแนกได้	คัดเลือกไว้

จากตาราง 4 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ส่วนที่3 ทักษะการเขียน จำนวน 15 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.29 ถึง 0.67 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.11 ถึง 0.39 ซึ่งผ่านเกณฑ์ 12 ข้อ และไม่ผ่านเกณฑ์ 3 ข้อ คือ ข้อที่ 7 ข้อที่ 12 และข้อที่ 14

ตาราง 5 ความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ
สำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ส่วนที่ 4 ทักษะด้านคำศัพท์ จากการทดสอบ ครั้งที่ 1

ข้อ	ความยากง่าย	แปลผล	อำนาจจำแนก	แปลผล	ผลการพิจารณา
1	0.48	ปานกลาง	0.28	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
2	0.76	ค่อนข้างง่าย	0.14	จำแนกไม่ได้	ตัดทิ้ง
3	0.62	ค่อนข้างง่าย	0.44	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
4	0.55	ปานกลาง	0.51	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
5	0.44	ปานกลาง	0.58	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
6	0.56	ปานกลาง	0.52	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
7	0.47	ปานกลาง	0.03	จำแนกไม่ได้	ตัดทิ้ง
8	0.71	ค่อนข้างง่าย	0.39	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
9	0.46	ปานกลาง	0.69	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
10	0.54	ปานกลาง	0.38	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
11	0.65	ค่อนข้างง่าย	0.55	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
12	0.82	ง่ายมาก	0.12	จำแนกไม่ได้	ตัดทิ้ง
13	0.52	ปานกลาง	0.29	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
14	0.77	ค่อนข้างง่าย	0.21	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
15	0.54	ปานกลาง	0.45	จำแนกได้	คัดเลือกไว้

จากตาราง 5 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ส่วนที่ 4 ทักษะด้านคำศัพท์ จำนวน 15 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.44 ถึง 0.82 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.03 ถึง 0.69 ซึ่งผ่านเกณฑ์ 12 ข้อ และไม่ผ่านเกณฑ์ 3 ข้อ คือ ข้อที่ 2 ข้อที่ 7 และข้อที่ 12

ตาราง 6 ความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ส่วนที่ 5 ทักษะด้านไวยากรณ์ จากการทดสอบ ครั้งที่ 1

ข้อ	ความยากง่าย	แปลผล	อำนาจจำแนก	แปลผล	ผลการพิจารณา
1	0.46	ปานกลาง	0.68	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
2	0.54	ปานกลาง	0.38	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
3	0.65	ค่อนข้างง่าย	0.55	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
4	0.82	ง่ายมาก	0.12	จำแนกไม่ได้	ตัดทิ้ง
5	0.67	ค่อนข้างง่าย	0.10	จำแนกไม่ได้	ตัดทิ้ง
6	0.66	ค่อนข้างง่าย	0.23	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
7	0.36	ค่อนข้างยาก	0.36	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
8	0.45	ปานกลาง	0.31	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
9	0.58	ปานกลาง	0.23	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
10	0.57	ปานกลาง	0.13	จำแนกไม่ได้	ตัดทิ้ง
11	0.52	ปานกลาง	0.21	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
12	0.61	ค่อนข้างง่าย	0.21	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
13	0.59	ปานกลาง	0.22	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
14	0.55	ปานกลาง	0.25	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
15	0.71	ค่อนข้างง่าย	0.39	จำแนกได้	คัดเลือกไว้

จากตาราง 6 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ส่วนที่ 5 ทักษะด้านไวยากรณ์ จำนวน 15 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.36 ถึง 0.82 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.10 ถึง 0.68 ซึ่งผ่านเกณฑ์ 12 ข้อ และไม่ผ่านเกณฑ์ 3 ข้อ คือ ข้อที่ 4 ข้อที่ 5 และข้อที่ 10

1.2.2 การคัดเลือกและปรับปรุงแก้ไขข้อสอบข้อที่ไม่ถึงเกณฑ์เพื่อนำไปทดสอบหาคุณภาพ ผลการวิเคราะห์ข้อสอบจากการทดลองครั้งที่ 1 ผู้วิจัยได้ทำการปรับปรุงข้อสอบบางข้อและคัดเลือกข้อสอบโดยพิจารณาค่าความยากง่ายต้องมีค่าตั้งแต่ 0.20 – 0.80 และค่าอำนาจจำแนกต้องมีค่าตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป ผู้วิจัยทำการคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกสูงตามลำดับในแต่ละเนื้อหาของแบบทดสอบทั้ง 5 ส่วนๆละ 12 ข้อ แล้วรวบรวมข้อสอบที่คัดเลือกไว้拿去ทดสอบหาคุณภาพ มีจำนวนข้อสอบในแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ดังนี้

ส่วนที่ 1 ทักษะการฟัง จำนวน 12 ข้อ คือ ข้อที่ 2, 3, 4, 5, 6, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 15 และข้อที่ตัดทิ้งคือ ข้อที่ 1 ข้อที่ 7 และข้อที่ 14

ส่วนที่ 2 ทักษะการอ่าน จำนวน 12 ข้อ คือ ข้อที่ 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 15 และข้อที่ตัดทิ้งคือ ข้อที่ 1 ข้อที่ 5 และข้อที่ 14

ส่วนที่ 3 ทักษะการเขียน จำนวน 12 ข้อ คือ ข้อที่ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 8, 9, 10, 11, 13, 15 และข้อที่ตัดทิ้งคือ ข้อที่ 7 ข้อที่ 12 และข้อที่ 14

ส่วนที่ 4 ทักษะด้านคำศัพท์ จำนวน 12 ข้อ คือ ข้อที่ 1, 3, 4, 5, 6, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15 และข้อที่ตัดทิ้งคือ ข้อที่ 2 ข้อที่ 7 และข้อที่ 12

ส่วนที่ 5 ทักษะด้านไวยากรณ์ จำนวน 12 ข้อ คือ ข้อที่ 1, 2, 3, 6, 7, 8, 9, 11, 12, 13, 14, 15 และข้อที่ตัดทิ้งคือ ข้อที่ 4 ข้อที่ 5 และข้อที่ 10

1.3 การทดสอบเพื่อหาคุณภาพ

จากการนำแบบทดสอบไปทดสอบกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 150 คน เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น โดยพิจารณาความง่าย ยาก อำนาจจำแนก ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ซึ่งผลการวิเคราะห์ได้นำเสนอตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน จากการนำแบบทดสอบไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 150 คน ผลปรากฏดังตาราง 7

ตาราง 7 สถิติพื้นฐาน ของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ทั้ง 5 ส่วน

แบบทดสอบ	n	k	คะแนนเต็ม	Mean	S.D.
ส่วนที่ 1 การฟัง	150	12	12	7.06	2.58
ส่วนที่ 2 การอ่าน	150	12	12	7.55	2.33
ส่วนที่ 3 การเขียน	150	12	12	8.33	3.17
ส่วนที่ 4 ด้านคำศัพท์	150	12	12	8.49	4.49
ส่วนที่ 5 ด้านไวยากรณ์	150	12	12	7.37	3.35
รวม	150	60	60	34.46	5.41

จากตาราง 7 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น มีค่าเฉลี่ยที่ 34.46 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ 5.41 เมื่อพิจารณารายส่วนพบว่า ส่วนที่มีค่าเฉลี่ยคะแนนมากที่สุดคือ ส่วนที่4 คำศัพท์ ($x=8.49$) ส่วนที่ได้คะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ ส่วนที่1 ทักษะการฟัง ($x=7.06$)

2. ความยากง่ายและอำนาจจำแนกรายข้อของแบบทดสอบ

โดยพิจารณาค่าความยากง่ายต้องมีค่าตั้งแต่ 0.20 – 0.80 และค่าอำนาจจำแนกต้องมีค่าตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป ผลปรากฏดังตาราง 8 - 12

ตาราง 8 ความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ส่วนที่1 ทักษะการฟัง จากการทดสอบเพื่อหาคุณภาพ

ข้อ	ความยากง่าย	แปลผล	อำนาจจำแนก	แปลผล	ผลการพิจารณา
1	0.44	ปานกลาง	0.61	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
2	0.51	ปานกลาง	0.33	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
3	0.61	ค่อนข้างง่าย	0.45	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
4	0.69	ค่อนข้างง่าย	0.33	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
5	0.36	ค่อนข้างยาก	0.26	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
6	0.49	ปานกลาง	0.41	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
7	0.55	ปานกลาง	0.33	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
8	0.56	ปานกลาง	0.31	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
9	0.68	ค่อนข้างง่าย	0.25	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
10	0.45	ปานกลาง	0.39	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
11	0.59	ปานกลาง	0.26	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
12	0.63	ค่อนข้างง่าย	0.22	จำแนกได้	คัดเลือกไว้

จากตาราง 8 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ส่วนที่1 ทักษะการฟัง จำนวน 12 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.36 ถึง 0.69 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.22 ถึง 0.61 ซึ่งผ่านเกณฑ์ทุกข้อ

ตาราง 9 ความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ
สำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ส่วนที่2 ทักษะการอ่าน จากการทดสอบเพื่อหาคุณภาพ

ข้อ	ความยากง่าย	แปลผล	อำนาจ จำแนก	แปลผล	ผลการ พิจารณา
1	0.46	ปานกลาง	0.62	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
2	0.54	ปานกลาง	0.38	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
3	0.55	ปานกลาง	0.33	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
4	0.65	ค่อนข้างง่าย	0.55	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
5	0.68	ค่อนข้างง่าย	0.24	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
6	0.45	ปานกลาง	0.39	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
7	0.32	ค่อนข้างยาก	0.36	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
8	0.45	ปานกลาง	0.31	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
9	0.58	ปานกลาง	0.23	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
10	0.49	ปานกลาง	0.41	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
11	0.52	ปานกลาง	0.21	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
12	0.61	ค่อนข้างง่าย	0.21	จำแนกได้	คัดเลือกไว้

จากตาราง 9 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบัน
เทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ส่วนที่2 ทักษะการอ่านจำนวน 12 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.32 ถึง 0.68 และมี
ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.23 ถึง 0.62 ซึ่งผ่านเกณฑ์ทุกข้อ

ตาราง 10 ความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ
สำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ส่วนที่3 ทักษะการเขียน จากการทดสอบเพื่อหาคุณภาพ

ข้อ	ความยากง่าย	แปลผล	อำนาจ จำแนก	แปลผล	ผลการ พิจารณา
1	0.49	ปานกลาง	0.46	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
2	0.52	ปานกลาง	0.25	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
3	0.46	ปานกลาง	0.66	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
4	0.59	ปานกลาง	0.37	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
5	0.63	ค่อนข้างง่าย	0.54	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
6	0.64	ค่อนข้างง่าย	0.26	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
7	0.30	ค่อนข้างยาก	0.36	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
8	0.48	ปานกลาง	0.48	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
9	0.44	ปานกลาง	0.36	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
10	0.54	ปานกลาง	0.23	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
11	0.56	ปานกลาง	0.26	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
12	0.62	ค่อนข้างง่าย	0.21	จำแนกได้	คัดเลือกไว้

จากตาราง 10 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบัน
เทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ส่วนที่3 ทักษะการเขียนจำนวน 12 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.30 ถึง 0.64 และมี
ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.21 ถึง 0.66 ซึ่งผ่านเกณฑ์ทุกข้อ

ตาราง 11 ความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ
สำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ส่วนที่4 ด้านคำศัพท์ จากการทดสอบเพื่อหาคุณภาพ

ข้อ	ความยากง่าย	แปลผล	อำนาจจำแนก	แปลผล	ผลการพิจารณา
1	0.46	ปานกลาง	0.58	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
2	0.54	ปานกลาง	0.38	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
3	0.61	ค่อนข้างง่าย	0.55	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
4	0.48	ปานกลาง	0.48	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
5	0.45	ปานกลาง	0.31	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
6	0.58	ปานกลาง	0.33	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
7	0.52	ปานกลาง	0.31	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
8	0.60	ค่อนข้างง่าย	0.29	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
9	0.44	ปานกลาง	0.36	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
10	0.48	ปานกลาง	0.48	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
11	0.54	ปานกลาง	0.33	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
12	0.54	ปานกลาง	0.38	จำแนกได้	คัดเลือกไว้

จากตาราง 11 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ส่วนที่4 ด้านคำศัพท์ จำนวน 12 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.44 ถึง 0.61 และมีอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.29 ถึง 0.58 ซึ่งผ่านเกณฑ์ทุกข้อ

ตาราง 12 ความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ
สำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ส่วนที่5 ด้านไวยากรณ์ จากการทดสอบเพื่อหาคุณภาพ

ข้อ	ความยากง่าย	แปลผล	อำนาจจำแนก	แปลผล	ผลการพิจารณา
1	0.54	ปานกลาง	0.38	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
2	0.54	ปานกลาง	0.33	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
3	0.65	ค่อนข้างง่าย	0.55	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
4	0.58	ปานกลาง	0.33	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
5	0.45	ปานกลาง	0.31	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
6	0.48	ปานกลาง	0.48	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
7	0.58	ปานกลาง	0.23	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
8	0.52	ปานกลาง	0.21	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
9	0.58	ปานกลาง	0.33	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
10	0.48	ปานกลาง	0.48	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
11	0.38	ค่อนข้างยาก	0.36	จำแนกได้	คัดเลือกไว้
12	0.61	ค่อนข้างง่าย	0.21	จำแนกได้	คัดเลือกไว้

จากตาราง 12 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบัน
เทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ส่วนที่5 ด้านไวยากรณ์ จำนวน 12 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.38 ถึง 0.65 และมี
ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.21 ถึง 0.55 ซึ่งผ่านเกณฑ์ทุกข้อ

3. ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง โดยตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนทั้งฉบับ ด้วยสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's product –moment correlation coefficient) จากแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ผลปรากฏดังตาราง 13

ตาราง 13 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบทดสอบด้วยสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน จากการทดสอบเพื่อหาคุณภาพ

ข้อ	r xy
1	.71**
2	.55**
3	.61**
4	.78**
5	.58**
6	.66**
7	.55**
8	.71**
9	.61**
10	.61**
11	.75**
12	.81**
13	.70**
14	.60**
15	.73**
16	.71**
17	.80**
18	.78**
19	.62**
20	.72**
21	.77**
22	.77**
23	.78**
24	.79**
25	.77**
26	.70**
27	.75**

28	.75**
29	.63**
30	.77**
31	.75**
32	.76**
33	.62**
34	.65**
35	.71**
36	.64**
37	.75**
38	.66**
39	.79**
40	.66**
41	.65**
42	.75**
43	.71**
44	.61**
45	.61**
46	.75**
47	.83**
48	.70**
49	.77**
50	.75**
51	.76**
52	.77**
53	.78**
54	.79**
55	.77**
56	.70**
57	.75**
58	.75**
59	.63**
60	.70**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 13 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ปรากฏว่าคะแนนรายข้อกับคะแนนทั้งฉบับมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกข้อ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ตั้งแต่ .55 ถึง .83 แสดงว่าแบบทดสอบมีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง

4. ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ จากการนำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง ผลปรากฏดังตาราง 14

ตาราง 14 ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ทั้งฉบับ

แบบทดสอบ	α	S.Emeas
ส่วนที่1 การฟัง	0.84	0.74
ส่วนที่2 การอ่าน	0.86	0.82
ส่วนที่3 การเขียน	0.88	0.86
ส่วนที่4 คำศัพท์	0.89	0.80
ส่วนที่5 ไวยากรณ์	0.90	0.89
ความเชื่อมั่น ทั้งฉบับ	0.87	0.82

จากตาราง 14 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ส่วนที่1 การฟัง มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.84 ส่วนที่2 การอ่าน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.86 ส่วนที่3 การเขียน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.88 ส่วนที่4 คำศัพท์ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.89 ส่วนที่5 ไวยากรณ์ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.90 และแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้งฉบับมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.87 ส่วนความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัดมีค่าตั้งแต่ 0.74 ถึง 0.89

ตอนที่ 2 ศึกษาความสามารถในการเรียนของนักศึกษาแต่ละคณะ ตามทักษะทางภาษา
ใน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการฟัง ด้านการอ่าน ด้านการเขียน ด้านคำศัพท์ และด้านไวยากรณ์

ตาราง 15 สถิติพื้นฐาน ของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษา
สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ทั้ง 5 ส่วน และโดยรวม

แบบทดสอบ	n	k	คะแนนเต็ม	Mean	S.D.
ส่วนที่1 การฟัง	150	12	12	7.06	2.58
ส่วนที่ 2 การอ่าน	150	12	12	7.55	2.33
ส่วนที่3 การเขียน	150	12	12	8.33	3.17
ส่วนที่4 ด้านคำศัพท์	150	12	12	8.49	4.49
ส่วนที่5 ด้านไวยากรณ์	150	12	12	7.37	3.35
รวม	150	60	60	34.46	5.41

จากตารางที่ 15 นักศึกษาทำคะแนนโดยรวมเฉลี่ยได้ 34.46 และทักษะที่นักศึกษาได้คะแนนมากที่สุด ได้แก่ ทักษะด้านคำศัพท์ ค่าเฉลี่ย คือ 8.49 ส่วนทักษะที่นักศึกษาได้คะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ ทักษะการฟัง ค่าเฉลี่ย คือ 7.06 จากคะแนนเต็ม 12

ตาราง 16 คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษา
สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ของนักศึกษาทั้ง 3 คณะ และโดยรวม

คณะ	n	Minimum	Maximum	Mean	S. D.
วิศวกรรมศาสตร์	50	25	46	34.18	4.85
เทคโนโลยีสารสนเทศ	50	20	46	34.46	5.73
บริหารธุรกิจ	50	22	44	34.76	5.70
รวม	150	20	46	34.46	5.41

จากตารางที่16 นักศึกษาทำคะแนนเฉลี่ยรวมได้ 34.46 จาก 60 คะแนน และคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุดมาจากคณะบริหารธุรกิจ ซึ่งนักศึกษาทำคะแนนเฉลี่ยได้ 34.76 อันดับที่สอง ได้แก่ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ ได้คะแนนเฉลี่ยที่ 34.46 ส่วนนักศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ ได้คะแนนเฉลี่ยน้อยสุดที่ 34.18

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การประเมินความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้แบบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของสำนักวิชาพื้นฐานและภาษา เป็นการวิจัยเชิงทดลอง มีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นและความตรงด้านเนื้อหาของแบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษและเพื่อศึกษาความสามารถในการเรียนของนักศึกษาแต่ละคณะ ตามทักษะทางภาษาใน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการฟัง ด้านการอ่าน ด้านการเขียน ด้านคำศัพท์ และด้านไวยากรณ์

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการประเมินความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้แบบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของสำนักวิชาพื้นฐานและภาษาของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ปีการศึกษา 2555 โดยมีประชากรและกลุ่มตัวอย่าง และตัวแปรที่ศึกษา ดังนี้

1. **ประชากร** ได้แก่ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ภาคการศึกษา1 ปีการศึกษา2555 จำนวน 300 คน
2. **กลุ่มตัวอย่าง** ได้แก่ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ภาคการศึกษา1 ปีการศึกษา2555 จำนวน 150 คนได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling Technique)
3. **ตัวแปรที่ศึกษา**
 - 3.1 ความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น
 - 3.2 ความเชื่อมั่นและความตรงด้านเนื้อหาของแบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น 1 ฉบับ จำนวน 60 ข้อ 60 คะแนน ใช้เวลาในการทดสอบ 75 นาที ซึ่งประกอบด้วย 5 ทักษะ ได้แก่

1.1 ทักษะการฟัง	จำนวน 12 ข้อ
1.2 ทักษะการอ่าน	จำนวน 12 ข้อ
1.3 ทักษะการเขียน	จำนวน 12 ข้อ
1.4 ทักษะด้านคำศัพท์	จำนวน 12 ข้อ
1.5 ทักษะด้านไวยากรณ์	จำนวน 12 ข้อ

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลมาทำการวิเคราะห์นั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. จัดเตรียมข้อสอบให้เพียงพอกับจำนวนนักศึกษาที่สอบแต่ละครั้ง วางแผนการดำเนินการสอบ โดยผู้วิจัยและอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษของสำนักวิชาพื้นฐานและภาษา สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น เป็นผู้ดำเนินการสอบ
2. ชี้แจงให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างทราบวัตถุประสงค์ และวิธีตอบแบบทดสอบก่อนที่จะลงมือทำแบบทดสอบ เพื่อให้ได้ผลตามความเป็นจริง
3. นำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง
4. นำผลคะแนนมาเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ทั้ง 5 ด้าน ตามคณะที่นักศึกษาเรียน

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย สามารถสรุปผลได้ดังต่อไปนี้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 วิเคราะห์คุณภาพของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

1. คุณภาพของแบบทดสอบ

1.1 ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาอังกฤษ จำนวน 3

คนผู้เชี่ยวชาญทางด้านวัดผลการศึกษา จำนวน 2 คนพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยนำผลคะแนนที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญไปคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง ซึ่งมีค่าตั้งแต่ 0.70 ถึง 1.00 แสดงว่าแบบทดสอบมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

1.2 ความยากง่ายและอำนาจจำแนกของข้อสอบ

1.2.1 การทดสอบครั้งที่ 1

ผลการทดสอบครั้งที่ 1 ปรากฏว่า ความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น จำนวน 1 ฉบับ แบ่งออกเป็น 5 ทักษะ ได้แก่

ส่วนที่ 1 ทักษะการฟัง จำนวน 15 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.28 ถึง 0.66 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.06 ถึง 0.51 ซึ่งผ่านเกณฑ์ 12 ข้อ และไม่ผ่านเกณฑ์ 3 ข้อ คือ ข้อที่ 1 ข้อที่ 7 และข้อที่ 14

ส่วนที่ 2 ทักษะการอ่าน จำนวน 15 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.24 ถึง 0.70 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.02 ถึง 0.53 ซึ่งผ่านเกณฑ์ 12 ข้อ และไม่ผ่านเกณฑ์ 3 ข้อ คือ ข้อที่ 1 ข้อที่ 5 และข้อที่ 14

ส่วนที่ 3 ทักษะการเขียน จำนวน 15 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.29 ถึง 0.67 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.11 ถึง 0.39 ซึ่งผ่านเกณฑ์ 12 ข้อ และไม่ผ่านเกณฑ์ 3 ข้อ คือ ข้อที่ 7 ข้อที่ 12 และข้อที่ 14

ส่วนที่ 4 ทักษะด้านคำศัพท์ จำนวน 15 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.44 ถึง 0.82 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.03 ถึง 0.69 ซึ่งผ่านเกณฑ์ 12 ข้อ และไม่ผ่านเกณฑ์ 3 ข้อ คือ ข้อที่ 2 ข้อที่ 7 และข้อที่ 12

และส่วนที่ 5 ทักษะด้านไวยากรณ์ จำนวน 15 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.36 ถึง 0.82 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.10 ถึง 0.68 ซึ่งผ่านเกณฑ์ 12 ข้อ และไม่ผ่านเกณฑ์ 3 ข้อ คือ ข้อที่ 4 ข้อที่ 5 และข้อที่ 10

1.3 ผลการทดสอบเพื่อหาคุณภาพ

ผลการทดสอบเพื่อหาคุณภาพ ปรากฏว่า ส่วนที่ 1 ทักษะการฟัง จำนวน 12 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.36 ถึง 0.69 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.22 ถึง 0.61 ส่วนที่ 2 ทักษะการอ่าน จำนวน 12 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.32 ถึง 0.68 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.23 ถึง 0.62 ส่วนที่ 3 ทักษะการเขียน จำนวน 12 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.30 ถึง 0.64 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.21 ถึง 0.66 ส่วนที่ 4 ด้านคำศัพท์ จำนวน 12 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.44 ถึง 0.61 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.29 ถึง 0.58 ส่วนที่ 5 ด้านไวยากรณ์ จำนวน 12 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.38 ถึง 0.65 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.21 ถึง 0.55 ซึ่งข้อสอบทุกข้อมีความยากง่ายและอำนาจจำแนกผ่านเกณฑ์ที่กำหนดทุกข้อ

1.4 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง โดยตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนทั้งฉบับ ด้วยสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's product –moment correlation coefficient) จากแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบัน

เทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นซึ่งคะแนนรายข้อกับคะแนนทั้งฉบับของแบบทดสอบมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกข้อ และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ตั้งแต่ .55 ถึง .83 แสดงว่าแบบทดสอบมีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง

1.5 ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ หาโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -coefficient) ผลการวิเคราะห์ ดังนี้ แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ส่วนที่1 การฟัง มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.84 ส่วนที่2 การอ่าน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.86 ส่วนที่3 การเขียน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.88 ส่วนที่4 คำศัพท์ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.89 ส่วนที่5 ไวยากรณ์ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.90 และแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้งฉบับมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.87 ส่วนความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัดมีค่าตั้งแต่ 0.74 ถึง 0.89

ตอนที่ 2 ศึกษาความสามารถในการเรียนของนักศึกษาแต่ละคณะ ตามทักษะทางภาษา ใน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการฟัง ด้านการอ่าน ด้านการเขียน ด้านคำศัพท์ และด้านไวยากรณ์

ผลคะแนนตามทักษะทางภาษา นักศึกษาทำคะแนนโดยรวมเฉลี่ยได้ 34.46 และทักษะที่นักศึกษาได้คะแนนมากที่สุด ได้แก่ ทักษะด้านคำศัพท์ ค่าเฉลี่ย คือ 8.49 ส่วนทักษะที่นักศึกษาได้คะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ ทักษะการฟัง ค่าเฉลี่ย คือ 7.06 จากคะแนนเต็ม 12

ผลคะแนนตามคณะ นักศึกษาทำคะแนนเฉลี่ยรวมได้ 34.46 จาก 60 คะแนน และคะแนนเฉลี่ยสูงสุดมาจากคณะบริหารธุรกิจ ซึ่งนักศึกษาทำคะแนนเฉลี่ยได้ 34.76 อันดับที่สอง ได้แก่ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ ได้คะแนนเฉลี่ยที่ 34.46 ส่วนนักศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ ได้คะแนนเฉลี่ยน้อยสุดที่ 34.18

การอภิปรายผล

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. คุณภาพของแบบทดสอบ

1.1 ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจสอบมีดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.70 ถึง 1.00 แสดงให้เห็นว่าแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่สร้างขึ้น เป็นตัวแทนลักษณะของพฤติกรรมการเรียนรู้หรือผลการเรียนรู้ที่คาดหวังมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาสูง สอดคล้องกับธอร์นและเคซ (Innes and Straker. 2003 : 5 ; อ้างอิงมาจาก Thorn and Deizt.1989.) ซึ่งกล่าวว่าถ้าดัชนีความสอดคล้องที่คำนวณมีค่าได้มีค่าตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไป ถือว่าข้อคำถามนั้นเป็นตัวแทนของลักษณะของกลุ่มพฤติกรรมนั้น

1.2 ความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ

1.2.1 ผลการทดสอบครั้งที่ 1 ปรากฏว่าความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น จำนวน 1 ฉบับ แบ่งออกเป็น 5 ทักษะ ได้แก่ ส่วนที่ 1 ทักษะการฟัง จำนวน 15 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.28 ถึง 0.66 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.06 ถึง 0.51 ส่วนที่ 2 ทักษะการอ่าน จำนวน 15 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.24 ถึง 0.70 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.02 ถึง 0.53 ส่วนที่ 3 ทักษะการเขียน จำนวน 15 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.29 ถึง 0.67 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.11 ถึง 0.39 ส่วนที่ 4 ทักษะด้านคำศัพท์ จำนวน 15 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.44 ถึง 0.82 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.03 ถึง 0.69 และส่วนที่ 5 ทักษะด้านไวยากรณ์ จำนวน 15 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.36 ถึง 0.82 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.10 ถึง 0.68 เนื่องจากในการสอบเป็นการสอบครั้งแรก เครื่องมือยังไม่ผ่านการวิเคราะห์มาก่อน จึงอาจมีความบกพร่องที่เกิดขึ้นหลายอย่าง เช่น ภาษาที่ใช้สื่อสารไม่ชัดเจน จำนวนข้อสอบมีมาก ข้อความที่อ่านมีความยาวเกินไป ทำให้ผู้สอบมีความอ่อนล้าในการที่จะตอบข้อสอบ ความสัมพันธ์ระหว่างเวลาที่ใช้ในการสอบไม่เหมาะสม ซึ่งหลังจากวิเคราะห์แล้ว ผู้วิจัยได้คัดเลือกข้อสอบที่ถึงเกณฑ์ข้อที่ไม่ถึงเกณฑ์ตัดทิ้งเป็นไปตามหลักการของ สมนึก ภัททิยธนี (2541: 201) ที่กล่าวไว้ว่าค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบควรมีค่าตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป

1.2.2 ผลการทดสอบเพื่อหาคุณภาพ ปรากฏว่าผลการทดสอบเพื่อหาคุณภาพ ปรากฏว่า ส่วนที่ 1 ทักษะการฟัง จำนวน 12 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.36 ถึง 0.69 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.22 ถึง 0.61 ส่วนที่ 2 ทักษะการอ่านจำนวน 12 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.32 ถึง 0.68 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.23 ถึง 0.62 ส่วนที่ 3 ทักษะการเขียนจำนวน 12 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.30 ถึง 0.64 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.21 ถึง 0.66 ส่วนที่ 4 ด้านคำศัพท์ จำนวน 12 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.44 ถึง 0.61 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.29 ถึง 0.58 ส่วนที่ 5 ด้านไวยากรณ์ จำนวน 12 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.38 ถึง 0.65 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.21 ถึง 0.55 ซึ่งข้อสอบทุกข้อมีความยากง่ายและอำนาจจำแนกผ่านเกณฑ์ที่กำหนดทุกข้อ นอกจากนี้แบบทดสอบส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด แบบทดสอบมีความยากง่ายปานกลาง และนักศึกษาที่มีทักษะทางภาษาอังกฤษ และคุ้นเคยกับแบบทดสอบที่เน้นการปฏิบัติจริง

1.3 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบทดสอบโดยตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนทั้งฉบับ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ตั้งแต่ .55 ถึง .83 มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับ ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543: 108) ซึ่งกล่าวไว้ว่าข้อสอบที่มีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างก็คือข้อสอบที่มีความสอดคล้องระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนทั้งฉบับ

1.4 ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ หาโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาผลการวิเคราะห์ดังนี้ แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

ส่วนที่1 การฟัง มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.84 ส่วนที่2 การอ่าน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.86 ส่วนที่3 การเขียน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.88 ส่วนที่4 คำศัพท์ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.89 ส่วนที่5 ไวยากรณ์ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.90 และแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้งฉบับมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.87 ส่วนความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัดมีค่าตั้งแต่ 0.74 ถึง 0.89 สอดคล้องกับ ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543 : 209) ซึ่งกล่าวว่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบควรมีค่ามากกว่า 0.70 จึงจะเป็นแบบทดสอบที่เชื่อมั่นได้

2. ผลคะแนนตามทักษะทางภาษา นักศึกษาทำคะแนนโดยรวมเฉลี่ยได้ 34.46 และทักษะที่นักศึกษาได้คะแนนมากที่สุด ได้แก่ ทักษะด้านคำศัพท์ ค่าเฉลี่ย คือ 8.49 ส่วนทักษะที่นักศึกษาได้คะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ ทักษะการฟัง ค่าเฉลี่ย คือ 7.06 จากคะแนนเต็ม 12 ซึ่งอาจเนื่องจาก นักศึกษาเรียนรู้คำศัพท์มาตั้งแต่ระดับประถมศึกษา จนถึงระดับอุดมศึกษา จึงมีความรู้ด้านคำศัพท์มากกว่าทักษะอื่นๆ ทักษะการเรียนรู้ภาษาจึงมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของบุคคลเพราะว่ามนุษย์มีระดับความสามารถในการเรียนรู้ภาษา 2 ระดับ คือความสามารถทางภาษาและความสามารถในการแสดงออก ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของชอมสกี (Chomsky 1965 :14-15) ที่ได้อธิบายเกี่ยวกับความสามารถทางภาษา (Linguistic Competence) ได้กล่าวถึงความสามารถทางภาษาของมนุษย์ว่ามี 2 ระดับ คือ 1) ความสามารถทางภาษา (Linguistic Competence) หมายถึงความสามารถภายในที่เกิดขึ้นเองโดยอัตโนมัติของทุกคนในฐานะเป็นเจ้าของภาษาความสามารถนี้ประกอบด้วยความสามารถที่จะสร้างและเข้าใจประโยคต่างๆ ในภาษาได้อย่างไม่มีขอบเขตจำกัด เป็นความสามารถที่จะบอกได้ว่าประโยคใดมีความหมายกำกวมหรือประโยคใดมีความหมายเหมือนกัน ประโยคใดถูกไวยากรณ์หรือประโยคใดผิดไวยากรณ์ ตลอดจนความรู้ความสามารถที่จะเข้าใจโครงสร้างภายในของประโยคได้อย่างถูกต้องชัดเจน 2) ความสามารถในการแสดงออก (Linguistic Performance) หมายถึง ความสามารถที่จะนำความรู้ความเข้าใจไปใช้ในการแสดงออกจริง โดยใช้ความรู้ทางภาษาที่มีอยู่ในสมอง

ทักษะที่นักศึกษาได้คะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ ทักษะการฟัง ค่าเฉลี่ย คือ 7.06 จากคะแนนเต็ม 12 ซึ่งอาจเนื่องจาก นักศึกษานักศึกษามีการเรียนรู้ทักษะการฟังยังไม่เพียงพอ และการสอนทักษะการฟังเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องสอนก่อนทักษะอื่นๆ และผู้เรียนต้องรู้ระดับความสามารถของการฟังว่าต้องทำตามขั้นตอน คือ สามารถในการแยกภาษา สามารถจำประโยคที่ได้ยินแต่ละข้อความได้ สามารถเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างประโยค สามารถเข้าใจคำสั่งและอธิบายเป็นภาษาต่างประเทศได้ และสามารถเข้าใจความรู้สึกของผู้พูดได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของวาเลตต์ และดิสคิก (Valette and Disick.1972: 141 – 142) ที่ได้แบ่งระดับความสามารถของการฟังออกเป็น 5 ระดับ คือ ระดับกลไก (mechanical skill) เป็นระดับความสามารถแยกความแตกต่างระหว่างภาษาของตนกับภาษาต่างประเทศได้ แต่ไม่จำเป็นต้องเข้าใจความหมายของสิ่งที่ฟัง ระดับความรู้ (knowledge) เป็นระดับที่ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำหรือ

ประโยคที่ได้เรียนไปแล้ว สามารถทำตามคำสั่ง สามารถจับคู่ประโยคที่ได้ยินกับรูปภาพข้อความที่ได้ฟังจะเป็นข้อความที่มีความยาวข้อความละ 1 ประโยค ระดับถ่ายโอน (transfer) เป็นระดับที่ผู้เรียนเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างและศัพท์ ตอบคำถามได้ว่าถูกหรือผิด เลือกข้อความหรือคำตอบที่เหมาะสมกับคำถาม เข้าใจข้อความที่มีหลายประโยค และนำสิ่งที่เรียนไปใช้ในสถานการณ์อื่น ๆ ได้ ระดับสื่อสาร (communication) เป็นระดับที่ผู้ฟังเข้าใจคำสั่งและสามารถอธิบายเป็นภาษาต่างประเทศได้ เข้าใจความหมายของข้อความที่มีหลายประโยคที่มีคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคยสามารถฟังจากสถานการณ์จริง (authentic materials) ที่เจ้าของภาษาพูดในบทละคร ภาพยนตร์รายการวิทยุและโทรทัศน์ เข้าใจความรู้สึกและอารมณ์ รวมทั้งทัศนคติของผู้พูดจนเข้าใจความหมายที่เคลือบแฝงอยู่ และระดับวิพากษ์วิจารณ์ (criticism) เป็นระดับการฟังที่ผู้ฟังเข้าใจและบอกได้ว่าภาษาที่ได้ยินอยู่ในระดับใดสามารถประเมินได้ว่าข้อความที่ได้ยินนั้น ถูกต้องดีหรือไม่สามารถเข้าใจอารมณ์และความรู้สึกของผู้พูดซึ่งแทรกอยู่ในน้ำเสียงที่เน้นหนักและเบาได้

3. ผลคะแนนตามคณะ นักศึกษาทำคะแนนเฉลี่ยรวมได้ 34.46 จาก 60 คะแนน และคะแนนเฉลี่ยสูงสุดมาจากคณะบริหารธุรกิจ ซึ่งนักศึกษาทำคะแนนเฉลี่ยได้ 34.76 อันดับที่สอง ได้แก่ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ ได้คะแนนเฉลี่ยที่ 34.46 ส่วนนักศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ ได้คะแนนเฉลี่ยน้อยสุดที่ 34.18 ซึ่งอาจเนื่องจาก นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มีการจัดการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร ซึ่งผู้เรียนได้แสดงออกทางภาษา และมีปฏิสัมพันธ์กับผู้สอนและเพื่อนๆ ในชั้นเรียน กิจกรรมการสอนที่มีจุดประสงค์ เนื้อหา และรูปแบบทางภาษาที่ถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของฮาร์เมอร์ (Harmer, 1999 :166-167) ที่ได้เสนอไว้ว่าในการจัดการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารว่า ควรให้ผู้เรียนแสดงออกทางภาษาโดยมีปฏิสัมพันธ์กับผู้สอนและเพื่อนๆ ในชั้นเรียน กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร คือ กิจกรรมซึ่งผู้เรียนมีจุดประสงค์ และมีความต้องการที่จะสื่อสารซึ่งเกิดจากตัวผู้เรียนเอง โดยการแสดงออกทางเนื้อหา (Content) มากกว่ารูปแบบทางภาษา (Form) และสามารถเลือกใช้ภาษา แต่ละแบบได้ถูกต้อง ในขณะที่ผู้เรียนกำลังแสดงออกทางภาษาเพื่อสื่อความหมายอยู่นั้น ผู้สอนจะไม่ขัดจังหวะและปล่อยให้แสดงออกอย่างเสรี คือ ไม่กำหนดขอบเขต ของข้อมูลที่จะนำมาสื่อสาร

ส่วนนักศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ ได้คะแนนเฉลี่ยน้อยสุดที่ 34.18 อาจเนื่องจากการจัดการเรียนการสอนภาษาของคณะวิศวกรรมศาสตร์ มุ่งเน้นการสอนแบบเพื่อการจำมากกว่า การสื่อสาร เพราะฉะนั้นการเรียนการสอนที่ดีควรมีการสอนที่หลากหลายและให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมที่หลากหลายเช่นทำงานเป็นกลุ่มย่อย ทำงานเป็นคู่ จะทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ เอสกี (Esky, 1986:6) ที่ได้กล่าวไว้ว่า การจัดการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารไว้ว่า การที่จะประสบผลสำเร็จตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นควรจัดห้องเรียนให้แตกต่างไปจากเดิมซึ่งเป็นการสอนกลุ่มใหญ่ ห้องเรียนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร อาจประกอบด้วยกิจกรรมต่างๆ เช่น

การให้นักเรียนทำงานเป็นคู่ การทำงานเป็นกลุ่ม การให้นักเรียนออกไปรายงาน รวมทั้งกิจกรรมอื่นๆ ที่มุ่งสำหรับผู้เรียน ในจำนวนกิจกรรมดังกล่าวนี้ การแสดงบทบาทสมมติการทำงานเป็นคู่และการทำงานกลุ่มย่อย จะมีประสิทธิผลมากที่สุด แนวคิดดังกล่าวนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ กู๊ดแมน (Goodman, 1972: 29) ที่ได้กล่าวถึงข้อดีของการทำงานเป็นกลุ่มไว้ว่า จะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนมากขึ้น ช่วยพัฒนาความสามารถในการทำงานเป็นกลุ่ม และฝึกให้นักเรียนรู้จักรับฟังความคิดเห็นใหม่ๆ ตลอดจนทั้งสถานการณ์ที่ขัดแย้งกัน นอกจากนี้จะช่วยให้มีการปฏิสัมพันธ์(Interactive) ระหว่างครูและนักเรียนมากกว่าการสอนเป็นกลุ่มใหญ่ และที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ ช่วยให้การทำกิจกรรมและการเข้าร่วมของนักเรียน มีประสิทธิภาพมากขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งนี้

1. แบบทดสอบฉบับที่สร้างเสร็จแล้วนี้ ควรนำไปใช้กับนักศึกษาชั้นปีที่1 ระดับอุดมศึกษาได้และลองเปรียบเทียบความสามารถว่าอยู่ในระดับใด
2. ผู้ที่ใช้ข้อสอบฉบับนี้ ควรควบคุมเวลาในการทำข้อสอบให้ดี หรือจะเพิ่มเวลาในการทำข้อสอบเป็น 1 ชั่วโมง 30 นาที ก็ได้เพื่อให้เหมาะกับผู้ที่ทำข้อสอบในแต่ละพื้นที่
3. ข้อสอบฉบับนี้ เหมาะสำหรับนักศึกษาที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น
4. ข้อสอบฉบับนี้ เป็นข้อสอบที่เป็นคำตอบแบบหลายตัวเลือกเท่านั้น จะไม่มีแบบเขียนอธิบายข้อความหรือรูปภาพ
5. ข้อสอบฉบับนี้ เป็นข้อสอบที่ประกอบด้วยทักษะการฟัง การอ่าน การเขียน คำศัพท์ และไวยากรณ์ ขาดเพียงทักษะการพูดเท่านั้น ซึ่งไม่สามารถทำเป็นข้อสอบแบบหลายตัวเลือกได้

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการพัฒนาแบบทดสอบวัดทักษะภาษาอังกฤษในระดับบัณฑิตศึกษา
2. ควรมีการเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนที่สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นกับนักศึกษาสถาบันการศึกษาอื่นที่ใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ที่สร้างขึ้น
3. ในการสร้างแบบทดสอบครั้งนี้มีการทดลองใช้เพียง1ครั้ง เพื่อหาค่าความยากง่ายของข้อสอบ แต่การวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการทดลองครั้งที่2 และครั้งที่3 เพื่อให้แบบทดสอบมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

TNI

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*.
 กรุงเทพฯ: พัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว).
- กันต์ดนัย วรจิตติพล. (2542). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตสถาบันราชภัฏนครปฐม จังหวัดนครปฐม*.
 วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กาญจนา ปราบพาล. (2532). *การทดสอบและการประเมินผลสำหรับครูสอนภาษา*. กรุงเทพฯ :
 โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2546). *การจัดการเรียนการสอนและการบริหารหลักสูตรสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : บริษัทพิมพ์ดีจำกัด,
- จินตนา สีนกิง (2542). *การพัฒนาแบบทดสอบวินิจฉัยทักษะพื้นฐานของ ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดสกลนคร*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. สาขา
 วัดผลการศึกษา. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เจือจันทร์ ไหวพริบ. (2542). *การใช้ภาษาไทย*. ภูเก็ต : ภาควิชาภาษาไทย
 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์.
- ชมพันธุ์ ฤกษ์ธร ณ ออยุธยา. (2540). *การพัฒนาหลักสูตร*. กรุงเทพฯ :มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชาญชัย ยมดิษฐ์. (2548). *เทคนิคและวิธีการสอนร่วมสมัย*. กรุงเทพฯ: หลักพิมพ์.
- ทศนา แหมมณี. (2535). *หลักการและรูปแบบการพัฒนาเด็กปฐมวัยตามวิถีชีวิตไทย*. (พิมพ์ครั้งที่ 2).
 กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นาราวดี ศิริโรจน์. (2543). *ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการของวิทยาลัยนาฏศิลป์*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- นันทา ชุนภักดี. (2528). *การพูด*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร,
- บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. (2533). *การวิจัยการวัดและการประเมินผล*. กรุงเทพฯ: โครงการศึกษาต่อเนื่อง
 มหาวิทยาลัยมหิดล.
- บุญเหลือ ฤกษ์ธร ณ ออยุธยา, ม.ล. (2517). *ข้อสังเกตเกี่ยวกับระเบียบวิธีการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ :
 หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา , ม.ป.ป.

ปาริฉัตร สรณานนธาณู. (2531). การสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามการรับรู้ของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรมสามัญศึกษาในกรุงเทพมหานคร.

วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ประสิทธิ์ สรรสม. (2544). การพัฒนาสื่อการสอนฟังเสริมรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก อ 019

ด้วยวิธีการเรียนรู้แบบพึ่งตนเองสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสารสิทธิ์พิทยาลัย

อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี. วิทยานิพนธ์ กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปรัชญา เวสารัชช. (2545). หลักการจัดการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักงานปฏิรูปการศึกษา.

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2545). การบริหารงานวิชาการ. กรุงเทพฯ : ศูนย์สื่อเสริม กรุงเทพฯ.

พนม หวัดสว่าง. (2542). ความคิดเห็นของอาจารย์ต่อหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน

ในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน เขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม.มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

กรุงเทพฯ.

พันธ์ศักดิ์ พลสารมัย; วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา; และ ทิพย์รัตน์ สีเพชรเหลือง. (2543).

รายงานการวิจัย เอกสารเรื่องการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ในระดับปริญญาตรี กรุงเทพฯ:

ทบวงมหาวิทยาลัย

ไพฑูรย์ สีนลารัตน์. (2524). หลักและวิธีการสอนระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ไพศาล หวังพานิช. (2535, 19-21 ตุลาคม). หลักสูตร การสอน การวัดผล, ในการอบรมเชิงปฏิบัติการ

เรื่องการวัดผลภาคทฤษฎีภาคปฏิบัติ. ณ โรงแรมแอมบาสเดอร์ซีดีจอมเทียน ชลบุรี

หน้า 11 – 15. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ภัทรา นิคมานนท์. (2543). การประเมินการเรียน. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏจันทรเกษม.

มณี มะมิง (2549) การพัฒนาแบบทดสอบวัดทักษะพื้นฐานทางภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่3.

วิทยานิพนธ์ กศ.ม.สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยทักษิณ

มยุรี ศิริวรรณ. (2537) การศึกษาเปรียบเทียบปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

ปลายหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ในโรงเรียน

มัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดร้อยเอ็ด. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2540). การจัดการโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ:

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

มานิต บุญประเสริฐ. (2533). แนวคิดการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจในชั้นเรียน.

วารสารการอ่าน.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ :

สุวีรยาสัน, 2543.

วรมน ลิ้มมณี และคณะ. (2544). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและการสืบค้น. กรุงเทพฯ :

สถาบันราชภัฏสวนดุสิต.

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2544ก). การพัฒนาการเรียนการสอนทางการอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ:

ภาควิชาอุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิชัย วงษ์ใหญ่. (2537). กระบวนการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนภาคปฏิบัติ. กรุงเทพฯ:

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

วิภา ฌาณวงศ์และคณะ. (2542). ภาษาอังกฤษพื้นฐาน. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช,

สังัด อุทรานันท์. (2532). พื้นฐานและการพัฒนาหลักสูตร (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ:

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น. (2555). คู่มือนักศึกษาประจำปีการศึกษา2555. กรุงเทพมหานคร.

สมุทร เ็นชานิช. (2539). เทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ :

สำนักพิมพ์รวมสาส์น.

สมบุรณ์ ชิตพงศ์. (2536). เอกสารประกอบการบรรยาย ชุดวิชาสถิติวิจัยและการประเมินผลการศึกษา

หน่วยที่ 9- 15. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

สมถวิล ณะโสภณ.(2528). หลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. เอกสารประกอบวิชาทฤษฎีวิธีสอน

ภาษาอังกฤษ ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สมนึก ภัททิยธนี. (2544). การวัดผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3 . กาฬสินธุ์ : โรงพิมพ์ประสานการพิมพ์.

สมพร แ่งพิพัฒน์. (2547). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและการสืบค้น. กรุงเทพฯ :โอเดียนสโตร์.

สมศรี ทองชั้น. (2539). วาทการ. กรุงเทพฯ : สถาบันราชภัฏจันทรเกษม

สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2535). วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย.

สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2537). วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,

สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). วิธีสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เสริมศรี ไชยสร และคณะ. (2543). รายงานการวิจัยเอกสารเรื่องหลักเกณฑ์และรูปแบบการ

พัฒนาหลักสูตรที่พึงประสงค์ในระดับปริญญาตรี. กรุงเทพฯ: อรุณการพิมพ์.

อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อัจฉรา วงศ์โสธร. (2544). การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ :

โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อดุลย์ วิริยเวชกุล. (2541). ดัชนีบ่งชี้คุณภาพบัณฑิตศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ:

มหาวิทยาลัยมหิดล.

อมรา แสงจันทร์.(2524). “แผนการสอนเพื่อสื่อความหมาย (Communicative Approach).”

วารสารภาษาปริทัศน์ 1, 9 (กุมภาพันธ์ 2524) : 11-17.

อรรถัย บุญช่วย. (2542). *การบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยรามคำแหง*. กรุงเทพฯ:

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อุทุมพร (ทองอุไทย) จามรมาน. (2531). *การวัดและประเมินการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา*. กรุงเทพฯ:

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อำนวย นาคทัต. (2540). *การพัฒนาอาชีพศึกษาระบบทวิภาคีของวิทยาลัยเทคนิคระยอง*.

กรุงเทพฯ: กองวิทยาลัยเทคนิค กรมอาชีวศึกษา.

ภาษาอังกฤษ

Albanese, Dorothy M. “A study of Complexity of Sentence Structure as a Factor in Reading Comprehension” *Dissertation Abstracts International*. 33: 324 –A : January. 1973.

Astin, Alexander W. (1993). *What Matters in College ? Four Critical Years Revisited* San Francisco. Jossey –Mass Publishers.

Bond, Guy L. and Tinker, Miles A. (1967). *Reading Difficulties : Their Diagnosis and Correction*. New York : Appleton Century Crofts.

Burmeister Louis E. (1974B). *How to Test Read Ability*. New York. Happer and Row, 314.

Esky, David E. (1986). *Theoretical Foundations, in Teaching secondary Language Reading For Academic Purposes*. Massachusetts : Addison – Wesley.

Chomsky (1965). *Aspects of the Theory of Syntax*. Cambridge: The MIT Press

Fernando F. (2003) Development of a Standardized Test for Young EFL Learners.

Spaan Fellow Working Paper in Second or Foreign Language Assessment (Volume 1, 2003). English Language Institute, University of Michigan.

Finocchiaro, Mary, and Sydney Sako.(1983). *Foreign Language Testing: A Practical Approach*. New York: Regents.

Goodman, K.S. (1972). “Reading : A Psycholinguistic Guessing Game.” *In The Theoretical Models And Process of Reading*, 507. Edited by H.Singer and R.B.Ruddell. Newark, Delaware :International Reading Association.

- Grellet, Françoise. (1994). *Developing Reading Skills*. 14th ed. London: Cambridge University.
- Guariento.
- Harmer, Jeremy. (1999). *How to teach English*. 5th ed. London: Pearson Education.
- Harris, David P. (1969). *Teaching English as a Second Language*. New York : Mc Graw – Hill Inc
- Harris, L.A. and C.B. Smith. (1976) *Reading Instruction*. New York : Holt, Rinehart and Winston.
- Heaton, James B. (1990). *Classroom Testing*. London : London Group Ltd.,
- Heaton, J.B. (1977). *Writing English Language Test*. London : Longman,
- Hymes, Dell.(1981). *The Communicative Approach to Language Teaching*. London : Oxford University Press.
- Innes, Ev and Leon Straker. (2003). *Validity of Work Related Assessment* . n.p. (June 18, 2003).
- Kadler, Eric H. (1970). *Linguistics and Teaching Foreign Languages*. New York : Van Nostrand Reinhold Company.
- Krashen, S.D. (1981). *Second Language Acquisition and Second Language Learning*. Oxford: Pergamon.
- Krashen, S.D. (2003), *Explorations in Language Acquisition and Use*, Portsmouth: NH: Heinemann.
- Lado, Robert. (1967). *Language Testing*. New York : MCGraw – Hill Book Company.
- Littlewood, W. (1981). *Communicative Language Teaching*. Cambridge: Cambridge University Press,
- Medley, Frank w. (1977). "Reading Assignments Versus Reading Instruction : Native Language Strategies and Techniques for Use in the Foreign Language Classroom", In *Personalizing Language Instruction : Learning Styles and Teaching Options*. Illinois : National Textbook Company.
- Morrow, K. (1981). "Principle of Communicative Methodology." In *Communication in the Classroom*, 59 – 66. Edited by K.Johnson and K. Morrow. London : Longman,.
- Rivers, Wilga M. (1968). *Teaching Foreign Language Skills*. Chicago : The University of Chicago Press.
- Rivers, W.; & Temperly, R.S. (1978). *A Practical Guide to the Teaching of English as a Second or Foreign Language*. New York: Oxford University Press.
- Rivers, Wilga M.(1980). "Hearing and Comprehending", *English Teaching Forum*. (28) : 18-19 ; December, 1980.

Shepherd, David L. (1973). Comprehensive High School Reading Methods. Ohio:

A Bell & Howe 11 Company.

Thonis, Eleanor Wall. (1980). Teaching Reading to Non-English Speakers. New York :

Collier Macmillan International.

Valette, Rebeca M. and Disick,R.J. (1972). *Modern language Performance objective and individualization*. New York : Harcourt Brace Jovanovich.

ภาคผนวก

TNI

ภาคผนวก ก

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของความเที่ยงตรงตามเนื้อหาของแบบทดสอบ
วัดความสามารถภาษาอังกฤษ จากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน

TNI

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของความเที่ยงตรงตามเนื้อหาของแบบทดสอบวัดความสามารถภาษาอังกฤษ
จากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน

ข้อที่	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญคนที่					Σx	IOC
	1	2	3	4	5		
1	1	1	1	1	0	4	0.80
2	1	1	1	1	1	5	1
3	1	1	1	1	1	5	1
4	1	1	1	1	1	5	1
5	1	0	1	1	1	4	0.80
6	1	0	1	1	1	4	0.80
7	1	1	1	1	1	5	1
8	1	1	1	1	1	5	1
9	1	1	1	1	1	5	1
10	1	1	1	1	0	4	0.80
11	1	1	1	1	1	5	1
12	1	1	1	1	1	5	1
13	1	1	1	1	1	5	1
14	1	1	1	1	1	5	1
15	1	1	1	0	0	3	0.60
16	1	1	1	0	0	3	0.60
17	1	1	1	1	1	5	1
18	1	1	1	1	-1	3	0.60
19	1	1	1	1	-1	3	0.60
20	1	1	1	1	1	5	1
21	1	1	1	1	1	5	1
22	1	1	1	1	1	5	1
23	1	1	1	1	1	5	1
24	1	1	1	1	1	5	1
25	1	1	1	1	-1	3	0.60
26	1	1	1	1	-1	3	0.60
27	0	1	1	1	1	4	0.80
28	0	1	1	1	1	4	0.80
29	0	1	1	1	1	4	0.80
30	1	1	1	1	1	5	1

31	1	1	1	1	1	5	1
32	1	1	1	1	1	5	1
33	1	1	1	1	1	5	1
34	1	1	1	1	1	5	1
35	1	1	1	1	1	5	1
36	1	1	1	1	1	5	1
37	1	1	1	1	1	5	1
38	1	0	1	1	1	4	0.80
39	1	0	1	1	1	4	0.80
40	1	1	1	1	1	5	1
41	1	1	1	1	1	5	1
42	1	1	1	1	1	5	1
43	1	1	1	1	1	5	1
44	1	1	1	1	1	5	1
45	1	1	1	1	-1	3	0.60
46	1	1	1	0	1	4	0.60
47	1	1	1	1	1	5	1
48	1	1	1	1	1	5	1
49	1	1	1	1	1	5	1
50	1	1	1	1	1	5	1
51	1	1	1	1	1	5	1
52	1	1	1	1	-1	3	0.60
53	1	1	0	1	1	4	0.80
54	1	1	0	0	1	3	0.60
55	1	1	1	0	1	4	0.80
56	1	1	1	1	1	5	1
57	1	1	1	1	1	5	1
58	1	1	1	1	1	5	1
59	1	1	1	1	1	5	1
60	1	1	1	1	1	5	1
61	0	1	1	1	1	4	0.80
62	0	1	1	0	1	3	0.60
63	1	1	1	0	1	4	0.80
64	1	1	1	1	1	5	1
65	1	1	1	1	1	5	1

66	0	1	1	1	1	4	0.80
67	0	1	1	1	1	4	0.80
68	1	1	1	1	1	5	1
69	1	1	1	1	1	5	1
70	1	1	1	1	1	5	1
71	1	1	1	0	1	4	0.80
72	0	1	1	0	1	3	0.60
73	0	1	1	1	1	4	0.80
74	1	1	1	1	1	5	1
75	1	1	1	1	1	5	1

ภาคผนวก ข

แบบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 75 ข้อที่ผ่านการประเมิน
เนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญ

TNI

Part I: Listening Test (Items 1-15)

Directions: Listen carefully and choose the best answer.

1. What did the man give the woman?
 - a. A brochure
 - b. A tour
 - c. A guide
 - d. An exhibit
2. How does the clerk suggest sending the package?
 - a. One day service.
 - b. Today's mail.
 - c. Two-day mail
 - d. Regular delivery
3. What does the woman want to discuss at the meeting?
 - a. Making new contacts.
 - b. The contact deadline.
 - c. Installing new phone lines.
 - d. The project timeline.
4. What should the man do when the client arrives?
 - a. Send him up.
 - b. Meet him.
 - c. Come downstairs.
 - d. Call the woman.
5. What are they discussing?
 - a. Their hobbies.
 - b. Their computers.
 - c. Their colleagues.
 - d. Their jobs.
6. What will the man NOT take for his sales appointment?
 - a. A folder.
 - b. A raincoat.
 - c. A car.
 - d. An umbrella.
7. What does the woman want to do?
 - a. Go to an exhibit.
 - b. Hear a concert.
 - c. Eat at a new restaurant.
 - d. Work overtime.

8. What is the problem?

- a. The supplies haven't arrived.
- b. The supplies were never ordered.
- c. The supplies are always late.
- d. The supplies weren't paid for.

9. What are people forgetting to do?

- a. Use the dictionaries.
- b. Borrow the dictionaries.
- c. Lend the dictionaries.
- d. Return the dictionaries.

10. Where would you hear this announcement?

- a. On an airplane.
- b. On a bus.
- c. On a train.
- d. On a ship.

11. What should passengers do to prepare?

- a. Pack their bags.
- b. Secure their luggage.
- c. Change their seats.
- d. Get out their tickets.

12. Why should you go to this store?

- a. The prices are low.
- b. The quality is high.
- c. The store is nearby.
- d. The ads are good.

13. What can you do if you need help?

- a. Have different samples printed.
- b. Consult their design specialist.
- c. Go to another store.
- d. Ask your boss.

14. What is wrong at the station?

- a. The elevator is broken.
- b. The escalator isn't working.
- c. The stairway is closed.
- d. The exits are blocked.

15. For which passengers does this cause a problem?

- a. Tired passengers.
- b. Overweight passengers.
- c. Disabled passengers.
- d. Inattentive passengers.

Part II: Vocabulary and Expressions (Items 16-30)**Directions: Choose the best answer.**

16. Our study room is quite small. My father has decided to knock down the wall to make it more _____.

- a. cramped
- b. compact
- c. spacious
- d. affordable

17. She was caught trying to _____ 30 Siberian tigers out of the country.

- a. search for
- b. smuggle
- c. breed
- d. stare at

18. Kids! Stay away from the _____. You'll fall off the ground and hurt yourselves.

- a. balcony
- b. patio
- c. courtyard
- d. loft

19. Francis likes to sit in the front row at movies and be there in time for the _____.

- a. soundtracks
- b. trailers
- c. plots
- d. special effects

20. "See Pan Din The Musical" attracts regular _____ of about 5000 people.

- a. artists
- b. publishers
- c. audience
- d. performers

21. Ricardo's kitten _____ his left leg and it was bleeding.

- a. stroked
- b. scratched
- c. licked
- d. tapped

22. Clara told him it was a bad idea, but Dave was so _____ that he never listened and changed his mind.

- a. bright
- b. stubborn
- c. chatty
- d. energetic

have _____.

- a. tracked down b. drifted apart
c. came across d. made up

24. If Amelia stays in the sun too long, she will get a heat _____ all over her face.

- a. rash
b. irritation
c. bruise
d. addiction

25. I forgot to shut down the computer and to pull the television's plug out of the _____.

- a. cursor b. socket
c. screen d. cable

26. People who suffer from _____ need to regulate their diets as the body cannot control the level of sugar in the blood.

- a. asthma
b. insomnia
c. arthritis
d. diabetes

27. Though the country's economy is recovering, our company's sales_____by 15 percent this year.

- a. declined b. saturated
c. boomed d. maintained

28. The plane is ready to _____, so all the passengers have fastened their seat belt.

- a. take off b. crossing
c. check in d. set off

29. The good _____ always keep training to be the best for the Olympics.

- a. athletes
b. activists
c. founders
d. dictator

30. Some parents want their children to follow their _____. However, many of them don't know what their children's desires are.

- a. option
- b. footsteps
- c. control
- d. will

Part III: Reading Unseen Passages (Items 31-45)

Directions: Choose the best answer.

Passage 1

The Monuments of Ancient Egypt

The ancient Egyptians built different kinds of monuments, including pyramids, sphinxes, and temples. The ruins of some of them are still standing.

The pyramids were tombs for the pharaohs, or kings. The Great Pyramid at Giza is the largest of them, covering about 12 acres of ground. The pyramids were built of huge sandstone blocks. The builders left spaces, or chambers, inside. The king was buried in one chamber, and a treasure chamber held things the king would need in the afterlife. These included food, gold, and furniture.

A sphinx is a statue with the body of a lion. The head might be that of a different animal or of a king. The Great Sphinx is also located at Giza. It is carved from the bedrock, which is sandstone. It is about 65 feet high, 13 feet wide, and 250 feet long. Experts think it was built before 2500 B.C. The head could be a likeness of King Khafre because it stands near his pyramid. A story appears on a stone slab between the paws. A prince fell asleep in the shade of the sphinx. Sand had covered and worn down the body of the sphinx. The sphinx told the prince that the prince would be king if he restored the statue. The prince restored it and became King Tutmose IV.

The temples of **ancient** Egypt were shrines to the gods. They were built of tall stone columns and giant blocks of stone. Later kings often enlarged a temple that another king had built. The temple of Karnak was built over a period of 1,300 years. The temple complex of about 200 acres is on the east bank of the Nile River. Amun, Mut, and Khonsu are the three main temples in the complex. The temple of Amun has a great hypostyle hall, a building with a roof supported by columns. It was built by Kings Seti I and Ramses II. The roof was once about 80 feet high. The inside walls are decorated with religious symbols, and the outside walls show battle scenes. Other temples and a sacred lake are at the complex. Another temple complex is nearby at Luxor. It was started about 1200 B.C. and built by several

pharaohs. It is connected to the Karnak complex by a street about two miles long. Hundreds of sphinxes line both sides of the street.

31. The pyramids of ancient Egypt were_____
- a. tombs for the pharaohs.
 - b. shrines to the gods.
 - c. great hypostyle halls.
 - d. houses of Egyptians.
32. The Great Pyramid is at_____
- a. Karnak.
 - b. Luxor.
 - c. Giza.
 - d. Amun
33. The temple complexes at Karnak and Luxor are connected by_____
- a. the Nile River.
 - b. a street, lined with hundreds of sphinxes.
 - c. a sacred lake.
 - d. the pyramids
34. From the passage, one can infer that sandstone_____
- a. had to be transported to Egypt from distant lands.
 - b. is a natural resource of Egypt.
 - c. was not a good building material for the climate in Egypt.
 - d. will never collapse.
35. An archaeologist would be most likely to find a pharaoh's treasures in a_____
- a. pyramid.
 - b. temple.
 - c. sphinx.
 - d. sandstone.
36. From the facts given in the passage, one can infer that the Great Sphinx_____
- a. was like a funny cartoon character for the ancient Egyptians.
 - b. was built to scare Egyptians.
 - c. was a symbol of power and greatness.
 - d. was worshiped by Egyptians.

37. Which of the following sentences tells what the whole passage is about?

- a. The pyramids were built of huge stone blocks.
- b. The monuments of ancient Egypt are its pyramids, sphinxes, and temples.
- c. A temple was started by one king and enlarged by others.
- d. In the past, Egypt was a powerful kingdom.

38. The word “**ancient**”, from the last paragraph, refers to _____

- a. civilization
- b. distinguish
- c. unique
- d. old

Passage 2

When we asked about the future of TV and of video on the internet, people reveal **profound** differences in attitudes based on age group, we asked people ages 12-64 if they agreed with two statements about the future of TV and competition with the computer for entertainment time. When asked whether they agreed that “the computer increasingly competes with the TV for my entertainment time,” 29% of people said **they** agreed or strongly agreed with the statement. Males overall agreed at a slightly higher rate than females, and, importantly when looking at future trends, the younger generation of 18-to-24-year-olds was considerably more focused on the computer as competition for the TV; 36% agreed vs. 29% for the total population. Only 25% of 35-to-44-year-olds said the computer competes with the TV for entertainment. When we asked consumers if the internet represents “the future” of video viewing, the group that agreed most strongly was the 18-to-24 group with 28% of men agreeing and 20% of women. Clearly, the 18-to-24 population is leading the way in adopting new **paradigms** for entertainment.

39. Which of the following would be the best title for the text?

- a. On Digital Communications
- b. The Challenges of Digital Entertainment
- c. The Increasing Popularity of TV
- d. The Computer VS. TV for Entertainment time

40. According to the passage, all of the following are false, **EXCEPT**_____.

- a. Males slightly favored TV more than the computer.
- b. The middle aged like the computer as much as TV.
- c. Teenagers admitted that the internet could compete with TV.
- d. Adult consumers preferred watching video on the internet to the TV.

41. What can the word “**paradigms**” in the last line could be described as?

- a. models
- b. problems
- c. celebrities
- d. organizers

42. What is the writer’s purpose?

- a. To disseminate the entertainment news
- b. To alarm people of the widespread use of computer
- c. To query people if the computer can watch up with the TV
- d. To inform people about the future trends in entertainment

43. Where would you expect to read this text?

- a. editorial
- b. commentary
- c. gossip column
- d. digital technology news

44. The word “**profound**” in line 2 most nearly means_____.

- a. beautiful
- b. deep
- c. proud
- d. doubtful

45. The pronoun “**they**” in line 6 refers to_____.

- a. populations
- b. people
- c. females
- d. males

Part IV: Grammar (Items 46-60)**Directions: Choose the best answer.**

46. The weather _____ last week.

- a. is not hotter and more humid this week as it was
- b. was not as hot and humid this week as it was
- c. is not as hot and humid this week as it was
- d. was not hotter and more humid this week as it was

47. I don't want to sit on this chair because it is _____ that one.

- a. less comfortable than
- b. more comfortable than
- c. as comfortable as
- d. the most comfortable

48. John is on a diet. He doesn't eat _____ he used to be.

- a. as much food as
- b. as many food as
- c. as few food as
- d. as little food as

49. **A:** Is she coming?

B: She wasn't sure. She said she _____ see us in front of the theatre if she finished work on time.

- a. is going to
- b. was going to
- c. would
- d. will

50. **A:** What did you do during summer?

B: I _____ visit my cousin in the country, but the flood situation was so terrible that we just stayed at home.

- a. might
- b. would go to
- c. was going to
- d. was about to

51. A new laboratory building _____ in the campus at the moment.

- a. is built
- b. has been built
- c. is being built
- d. will be built

52. The missing boy _____ yet.
- a. is not found
 - b. has not been found
 - c. is being found
 - d. will be found
53. _____ you use to tell a lie?
- a. Did
 - b. Do
 - c. Are
 - d. Would
54. Whitney Houston was so talented. She was capable of _____ a very high-pitched song.
- a. singing
 - b. to sing
 - c. sing
 - d. sang
55. Ryan carries on _____ the guitar no matter how noisy it is.
- a. play
 - b. playing
 - c. to play
 - d. plays
56. If the plane _____ for hours, Kim could have had Christmas dinner with her family.
- a. has delayed
 - b. hasn't delayed
 - c. had been delayed
 - d. hadn't been delayed
57. Wendy's mom _____ so angry if she hadn't come home late.
- a. would have been getting
 - b. couldn't have been getting
 - c. wouldn't have got
 - d. could have got
58. Suzie _____ out with him. She missed that TV program last night.
- a. shouldn't have come
 - b. shouldn't be coming
 - c. should have been come
 - d. should come
59. Mr. Collins, an English teacher _____ his students to start learning for the exam.
- a. said
 - b. recommend
 - c. advised
 - d. claimed
60. My father _____ me not to fly kites near electric overhead cables.
- a. agreed
 - b. promised
 - c. threatened
 - d. warned

Part 5: Writing (Items 61-75)

Directions: Four parts of each sentence below are underlined and marked with number a, b, c, and d.

Identify the underlined part that makes the sentence incorrect.

61. He was quite amusing when he heard what had happened.
a b c d

62. Turn left by the crossroads when you reach it.
a b c d

63. He has been working here for sometimes.
a b c d

64. He stopped to see if he could picked up the trail.
a b c d

65. Although he jumped aside, but the stone hit him.
a b c d

66. According to a recent survey, all knows the value of English, especially in
a b c
commerce and industry, but not all are doing their best to study English.
d

67. David, the hero in the novel, he grew into a brave man and won the
a b c
friendship of all the people in the neighborhood.
d

68. Some people know how to save money, but others don't. As for me,
a b c
I have saved a little. I spend most of my savings for books.
d

69. While they are watching TV, the thief came quietly in.
a

He held up everybody, ransacked the house, and left with valuables.
b c d

70. Phillip, an experienced hunter, and his companions killed a tiger in the jungle.

However, they were rewarded.

71. It is the people right to know what the government is going to do about the housing problem after a terrible flood.

72. The customers were very satisfied from our services.

73. The annual report given to the manager was neither well organized or up to date in its information.

74. I am looking for a roommate who is easy-going and has a good sense of humorous.

75. All passengers must present their boarding passes to the designate agent at the airport gate.

TNI

THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY

ภาคผนวก ค

คำ p คำ r ของแบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ จำนวน 60 ข้อ

TNI

ค่าความยากง่าย (p) และอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ

ข้อ	p	r	ข้อ	p	r
1	0.44	0.61	31	0.52	0.36
2	0.51	0.33	32	0.60	0.48
3	0.61	0.45	33	0.44	0.36
4	0.69	0.33	34	0.48	0.23
5	0.36	0.26	35	0.54	0.26
6	0.49	0.41	36	0.54	0.21
7	0.55	0.33	37	0.46	0.58
8	0.56	0.31	38	0.54	0.38
9	0.68	0.25	39	0.61	0.55
10	0.45	0.39	40	0.48	0.48
11	0.59	0.26	41	0.45	0.31
12	0.63	0.22	42	0.58	0.33
13	0.46	0.62	43	0.52	0.31
14	0.54	0.38	44	0.60	0.29
15	0.55	0.33	45	0.44	0.36
16	0.65	0.55	46	0.48	0.48
17	0.68	0.24	47	0.54	0.33
18	0.45	0.39	48	0.54	0.38
19	0.32	0.36	49	0.54	0.38
20	0.45	0.31	50	0.54	0.33
21	0.58	0.23	51	0.65	0.55
22	0.49	0.41	52	0.58	0.33
23	0.52	0.21	53	0.45	0.31
24	0.61	0.21	54	0.48	0.48
25	0.49	0.46	55	0.58	0.23
26	0.52	0.25	56	0.52	0.21
27	0.46	0.66	57	0.58	0.33
28	0.59	0.37	58	0.48	0.48
29	0.63	0.54	59	0.38	0.36
30	0.64	0.26	60	0.61	0.21

ภาคผนวก ง

แบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี

จำนวน 60 ข้อ

TNI

Part I: Listening Test (Items 1-12)

Directions: Listen carefully and choose the best answer.

1. What did the man give the woman?
 - a. A brochure
 - b. A tour
 - c. A guide
 - d. An exhibit
2. How does the clerk suggest sending the package?
 - a. One day service.
 - b. Today's mail.
 - c. Two-day mail
 - d. Regular delivery
3. What does the woman want to discuss at the meeting?
 - a. Making new contacts.
 - b. The contact deadline.
 - c. Installing new phone lines.
 - d. The project timeline.
4. What are they discussing?
 - a. Their hobbies.
 - b. Their computers.
 - c. Their colleagues.
 - d. Their jobs.
5. What will the man NOT take for his sales appointment?
 - a. A folder.
 - b. A raincoat.
 - c. A car.
 - d. An umbrella.
6. What does the woman want to do?
 - a. Go to an exhibit.
 - b. Hear a concert.
 - c. Eat at a new restaurant.
 - d. Work overtime.
7. What is the problem?
 - a. The supplies haven't arrived.
 - b. The supplies were never ordered.
 - c. The supplies are always late.
 - d. The supplies weren't paid for.
8. What are people forgetting to do?
 - a. Use the dictionaries.
 - b. Borrow the dictionaries.
 - c. Lend the dictionaries.
 - d. Return the dictionaries.
9. Where would you hear this announcement?
 - a. On an airplane.
 - b. On a bus.
 - c. On a train.
 - d. On a ship.

10. What should passengers do to prepare?
 a. Pack their bags. b. Secure their luggage.
 c. Change their seats. d. Get out their tickets.
11. What can you do if you need help?
 a. Have different samples printed. b. Consult their design specialist.
 c. Go to another store. d. Ask your boss.
12. What is wrong at the station?
 a. The elevator is broken. b. The escalator isn't working.
 c. The stairway is closed. d. The exits are blocked.

Part II: Vocabulary and Expressions (Items 13-24)

Directions: Choose the best answer.

13. Our study room is quite small. My father has decided to knock down the wall to make it more _____.
 a. cramped b. compact
 c. spacious d. affordable
14. She was caught trying to _____ 30 Siberian tigers out of the country.
 a. search for b. smuggle
 c. breed d. stare at
15. Francis likes to sit in the front row at movies and be there in time for the _____.
 a. soundtracks b. trailers
 c. plots d. special effects
16. "See Pan Din The Musical" attracts regular _____ of about 5000 people.
 a. artists b. publishers
 c. audience d. performers
17. Ricardo's kitten _____ his left leg and it was bleeding.
 a. stroked b. scratched
 c. licked d. tapped

18. Clara told him it was a bad idea, but Dave was so _____ that he never listened and changed his mind.

- a. bright
- b. stubborn
- c. chatty
- d. energetic

19. We seldom have time to see each other over the years. My college friends and I

have _____.

- a. tracked down
- b. drifted apart
- c. came across
- d. made up

20. I forgot to shut down the computer and to pull the television's plug out of the _____.

- a. cursor
- b. socket
- c. screen
- d. cable

21. People who suffer from _____ need to regulate their diets as the body cannot control the level of sugar in the blood.

- a. asthma
- b. insomnia
- c. arthritis
- d. diabetes

22. Though the country's economy is recovering, our company's sales _____ by 15 percent this year.

- a. declined
- b. saturated
- c. boomed
- d. maintained

23. The plane is ready to _____, so all the passengers have fastened their seat belt.

- a. take off
- b. crossing
- c. check in
- d. set off

24. The good _____ always keep training to be the best for the Olympics.

- a. athletes
- b. activists
- c. founders
- d. dictator

Part III: Reading Unseen Passages (Items 25-36)

Directions: Choose the best answer.

Passage 1**The Monuments of Ancient Egypt**

The ancient Egyptians built different kinds of monuments, including pyramids, sphinxes, and temples. The ruins of some of them are still standing.

The pyramids were tombs for the pharaohs, or kings. The Great Pyramid at Giza is the largest of them, covering about 12 acres of ground. The pyramids were built of huge sandstone blocks. The builders left spaces, or chambers, inside. The king was buried in one chamber, and a treasure chamber held things the king would need in the afterlife. These included food, gold, and furniture.

A sphinx is a statue with the body of a lion. The head might be that of a different animal or of a king. The Great Sphinx is also located at Giza. It is carved from the bedrock, which is sandstone. It is about 65 feet high, 13 feet wide, and 250 feet long. Experts think it was built before 2500 B.C. The head could be a likeness of King Khafre because it stands near his pyramid. A story appears on a stone slab between the paws. A prince fell asleep in the shade of the sphinx. Sand had covered and worn down the body of the sphinx. The sphinx told the prince that the prince would be king if he restored the statue. The prince restored it and became King Tutmose IV.

The temples of *ancient* Egypt were shrines to the gods. They were built of tall stone columns and giant blocks of stone. Later kings often enlarged a temple that another king had built. The temple of Karnak was built over a period of 1,300 years. The temple complex of about 200 acres is on the east bank of the Nile River. Amun, Mut, and Khonsu are the three main temples in the complex. The temple of Amun has a great hypostyle hall, a building with a roof supported by columns. It was built by Kings Seti I and Ramses II. The roof was once about 80 feet high. The inside walls are decorated with religious symbols, and the outside walls show battle scenes. Other temples and a sacred lake are at the complex. Another temple complex is nearby at Luxor. It was started about 1200 B.C. and built by several pharaohs. It is connected to the Karnak complex by a street about two miles long. Hundreds of sphinxes line both sides of the street.

25. The pyramids of ancient Egypt were_____
- a. tombs for the pharaohs.
 - b. shrines to the gods.
 - c. great hypostyle halls.
 - d. houses of Egyptians.

26. The Great Pyramid is at _____
- a. Karnak.
 - b. Luxor.
 - c. Giza.
 - d. Amun
27. The temple complexes at Karnak and Luxor are connected by _____
- a. the Nile River.
 - b. a street, lined with hundreds of sphinxes.
 - c. a sacred lake.
 - d. the pyramids
28. From the passage, one can infer that sandstone _____
- a. had to be transported to Egypt from distant lands.
 - b. is a natural resource of Egypt.
 - c. was not a good building material for the climate in Egypt.
 - d. will never collapse.
29. From the facts given in the passage, one can infer that the Great Sphinx _____
- a. was like a funny cartoon character for the ancient Egyptians.
 - b. was built to scare Egyptians.
 - c. was a symbol of power and greatness.
 - d. was worshiped by Egyptians.
30. Which of the following sentences tells what the whole passage is about?
- a. The pyramids were built of huge stone blocks.
 - b. The monuments of ancient Egypt are its pyramids, sphinxes, and temples.
 - c. A temple was started by one king and enlarged by others.
 - d. In the past, Egypt was a powerful kingdom.

Passage 2

When we asked about the future of TV and of video on the internet, people reveal profound differences in attitudes based on age group, we asked people ages 12-64 if they agreed with two statements about the future of TV and competition with the computer for entertainment time. When asked whether they agreed that "the computer increasingly competes with the TV for my entertainment time," 29% of people said **they** agreed or strongly agreed with the statement. Males overall agreed at a slightly higher rate than females, and, importantly when looking at future trends, the younger generation of 18-to-

24-year-olds was considerably more focused on the computer as competition for the TV; 36% agreed vs. 29% for the total population. Only 25% of 35-to-44-year-olds said the computer competes with the TV for entertainment. When we asked consumers if the internet represents "the future" of video viewing, the group that agreed most strongly was the 18-to-24 group with 28% of men agreeing and 20% of women. Clearly, the 18-to-24 population is leading the way in adopting new paradigms for entertainment.

31. Which of the following would be the best title for the text?
- On Digital Communications
 - The Challenges of Digital Entertainment
 - The Increasing Popularity of TV
 - The Computer VS. TV for Entertainment time
32. According to the passage, all of the following are false, **EXCEPT**_____.
- Males slightly favored TV more than the computer.
 - The middle aged like the computer as much as TV.
 - Teenagers admitted that the internet could compete with TV.
 - Adult consumers preferred watching video on the internet to the TV.
33. What can the word "*paradigms*" in the last line could be described as?
- models
 - problems
 - celebrities
 - organizers
34. What is the writer's purpose?
- To disseminate the entertainment news
 - To alarm people of the widespread use of computer
 - To query people if the computer can watch up with the TV
 - To inform people about the future trends in entertainment
35. Where would you expect to read this text?
- editorial
 - commentary
 - gossip column
 - digital technology news
36. The pronoun "*they*" in line 6 refers to_____.
- populations
 - people
 - females
 - males

Part IV: Grammar (Items 37-48)

Directions: Choose the best answer.

37. The weather _____ last week.
 e. is not hotter and more humid this week as it was
 f. was not as hot and humid this week as it was
 g. is not as hot and humid this week as it was
 h. was not hotter and more humid this week as it was
38. I don't want to sit on this chair because it is _____ that one.
 b. less comfortable than
 c. as comfortable as
 b. more comfortable than
 d. the most comfortable
39. **A:** Is she coming?
B: She wasn't sure. She said she _____ see us in front of the theatre if she finished work on time.
 a. is going to
 c. would
 b. was going to
 d. will
40. **A:** What did you do during summer?
B: I _____ visit my cousin in the country, but the flood situation was so terrible that we just stayed at home.
 a. might
 c. was going to
 b. would go to
 d. was about to
41. A new laboratory building _____ in the campus at the moment.
 a. is built
 c. is being built
 b. has been built
 d. will be built
42. The missing boy _____ yet.
 a. is not found
 c. is being found
 b. has not been found
 d. will be found
43. Whitney Houston was so talented. She was capable of _____ a very high-pitched song.
 a. singing
 c. sing
 b. to sing
 d. sang

52. He stopped to see if he could picked up the trail.

a b c d

53. According to a recent survey, all knows the value of English, especially in

a b c

commerce and industry, but not all are doing their best to study English.

d

54. David, the hero in the novel, he grew into a brave man and won the

a b c

friendship of all the people in the neighborhood.

d

55. Some people know how to save money, but others don't. As for me,

a b c

I have saved a little. I spend most of my savings for books.

d

56. While they are watching TV, the thief came quietly in.

a

He held up everybody, ransacked the house, and left with valuables.

b

c

d

57. Fillip, an experienced hunter, and his companions killed a tiger in the jungle.

a

b

c

However, they were rewarded.

d

58. The annual report given to the manager was neither well organized or up

a

b

to date in its information.

c d

59. I am looking for a roommate who is easy-going and has a good sense of

a

b

c

humorous.

d

60. All passengers must present their boarding passes to the designate agent

a

b

c

at the airport gate.

d

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ-นามสกุล บัณฑิต อนุญาหงษ์
 สถานที่อยู่ปัจจุบัน 11/287 ลุมพินีวิลล์รามคำแหง44 ซอยรามคำแหง44
 ถนนรามคำแหง แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพฯ 10240
 สถานที่ทำงาน 1771/1 สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น
 ถนนพัฒนาการ สวนหลวง กรุงเทพฯ 10250 โทร.027632600 ต่อ2835
 ตำแหน่งงาน อาจารย์ประจำแผนกภาษาอังกฤษ และผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ

ประวัติการศึกษา

- ประกาศนียบัตรวิชาชีพครู, มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
- Certificate in Academic Writing, University of Queensland, AUSTRALIA
- พธ.บ. (ภาษาอังกฤษ) เกียรตินิยมอันดับ 2 มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
- ศษ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ) มหาวิทยาลัยศิลปากร
- กศ.ม. (บริหารการศึกษา) มหาวิทยาลัยนเรศวร

ปัจจุบัน กำลังศึกษาปริญญาเอก (ปร.ด.) สาขาการสอนภาษาอังกฤษ ภาควิชาหลักสูตรและการสอน
 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

TNI

NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY